

ERIK L'HOMME

BÍ ẨN CÁC VI SAO

I. Thầy phù thủy
Qadehar

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Giới thiệu sách

Bí Ẩn Các Vì Sao - Tập 1: Thầy Phù Thủy Qadehar:

Guillemot là một cậu bé ở Xứ Ys, xứ sở lưng chừng giữa Thế giới Thực và thế giới Vô hình. Nhưng do đâu mà cậu lại được Thầy Qadehar truyền thụ những bí thuật phù thủy? Và cuốn “Bí ẩn các vì sao” chứa đựng những bí mật quyền phép ghê gớm nhất, sẽ ra sao? Trong cuộc truy tìm chân lý, Guillemot sẽ vượt qua Cánh Cổng dẫn đến Thế giới Vô hình, nơi cư ngụ của quỷ dữ và những bộ tộc kỳ lạ...

Trong dòng chảy của những tiểu thuyết kỳ ảo tầm cỡ, một cuộc phiêu lưu hấp dẫn sẽ đưa bạn tới một thế giới huyền diệu lớn lao. Thầy phù thủy Qadehar là tập đầu tiên trong bộ ba tập “Bí ẩn các vì sao”, tác phẩm hàng đầu của văn học kỳ ảo Pháp. Hãy theo dõi số phận của Guillemot qua những cuộc phiêu lưu đáng kinh ngạc, hãy bước vào thế giới hư ảo và thần diệu của bộ sách “Bí ẩn các vì sao”

Thông tin tác giả

Erik L'homme là tác giả viết truyện kỳ ảo hàng đầu của Pháp. Ông sinh

năm 1967, từ nhỏ đã yêu thích thiên nhiên và đặc biệt say sưa với các chuyến phiêu lưu.

Sau khi nhận tấm bằng cử nhân lịch sử, học theo các nhân vật lịch sử được yêu thích, những thi sĩ lang bạt kỳ hồ, ông đã khám phá những miền đất xa xôi. Trong đó, phải kể đến việc ông đến dãy núi Trung Á, theo dấu Người cổ đại đi tìm kho báu hoang đường. Trở về nước ông bắt tay vào viết sách.

Ông có in cuốn sách đầu tiên với nhà xuất bản L'Harmattan về ngôn ngữ và văn hóa của một tộc người rất xa xưa, sống ở khu vực giữa Afghanistan và Pakistan.

Hiện giờ Erik L'Homme đã trở về quê hương Drome.

Ông vừa làm báo (là Tổng biên tập Tạp chí Bạn trẻ yêu thiên nhiên), vừa thực hiện những chuyến đi bộ dài ngày và viết tiểu thuyết.

Cuốn sách Bí ẩn những vì sao gồm ba tập, là cuốn tiểu thuyết dành cho thiếu nhi đầu tiên của ông.

Mục lục

ĐÔI DÒNG VỀ TÁC GIẢ

1. XÔ ĐÂY
2. MỘT BÁT NGỒ THÚ VỊ
3. CÁI TÁT ĐÍCH ĐÁNG
4. NÃO LOẠN VÀO CUỐI BUỒI LỄ
5. CUỘC VIẾNG THĂM KỶ LẠ
6. ALICIA LÀNG TROIL
7. MỘT NGÀY ĐẶC BIỆT
8. TÂM SỰ DƯỚI BẦU TRỜI SAO
9. NGUỒN GỐC TÊN CÁC LOÀI HOA...
10. BÍ ẨN CỦA MÀN ĐÊM
11. BẮT CỐC
12. TRONG CUNG ĐIỆN HỘI ĐỒNG TRƯỞNG XỨ
13. GẶP LẠI NHAU
14. NGHỈ HÈ MUÔN NĂM!
15. TẤN CÔNG
16. TU VIỆN GIFDU
17. CẬU ĐỆ TỬ PHÁ MẠNG VI TÍNH
18. ĐÔI KHI SỰ TÒ MÒ CŨNG CÓ GIÁ PHẢI TRẢ
19. VƯỢT NGỤC
20. CÁNH CÔNG GIỮA HAI THẾ GIỚI
21. CÚ VƯỢT NGOẠN MỤC
22. DÂY ĐÒI DI ĐỘNG
23. BIÊN NÓNG BỎNG
24. KHU RỪNG IRTYCH TÍM

25. BÃI BIÊN
26. HÀNH ĐỘNG PHI THƯỜNG
27. TRÒ ẢO THUẬT
28. ROMARIC LIỀU MẠNG
29. NGƯỜI KHÔNG LỖ MÊ NHẠC
30. NỮ THỢ SẴN
31. SA MẠC NGÓN NGẬU
32. CUỘC GẶP GỠ TÒI TÊ
33. BỌN CƯỚP ĐEN ĐỦI
34. NGƯỜI CÁT
35. YÂDIGÂR
36. BỊ CÂM TÙ
37. THỦ LĨNH QUÂN TRỘM CƯỚP THUNKU
38. GUILLEMOT NỔI GIẬN
39. PHÁT KIẾN BẮT CHỢT
40. TRỞ VỀ XỨ YS
- SỔ TAY GHI CHÉP CỦA GUILLEMOT
- CÁC CHÒM SAO
- BẢNG LINH PHỤ

ĐÔI DÒNG VỀ TÁC GIẢ

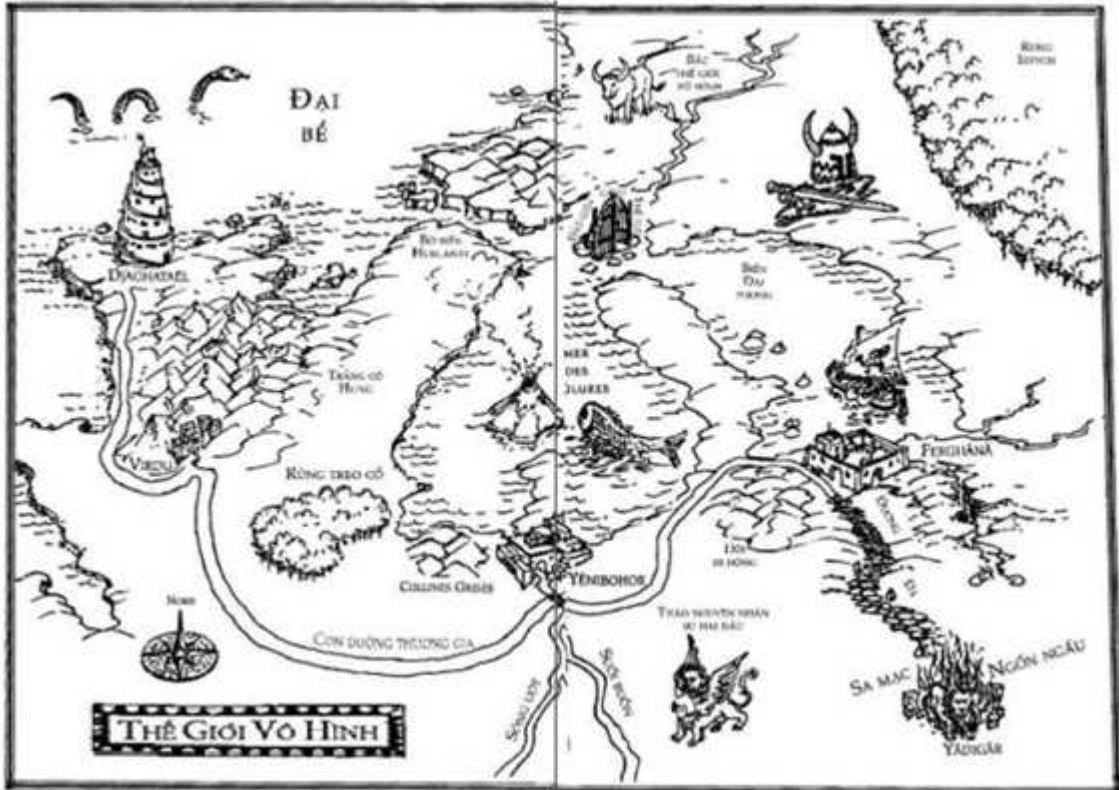
Erik L'Homme sinh năm 1967 tại Grenoble, thuộc tỉnh Drôme, phía Tây Nam nước Pháp. Hồi nhỏ sống ở vùng đất này, ông luôn được tiếp xúc với thiên nhiên. Vì thế, ngoài sở thích đọc sách, ông tỏ ra rất say sưa với những chuyến phiêu lưu.

Sau khi nhận tấm bằng cử nhân lịch sử, học theo các nhân vật lịch sử yêu thích, những thi sĩ lang bạt kỳ hồ, ông đi tới những miền đất xa xôi. Ông đã đến dãy núi Trung Á, theo dấu Người Cổ đại đi tìm kho báu hoang đường cho đến tận Philippin. Ông có in cuốn sách đầu tiên với nhà xuất bản L'Harmattan về ngôn ngữ và văn hóa một tộc người rất xa xưa, sống ở khu vực giữa Pakistan và Afghanistan.

Hiện giờ Erik L'Homme đã trở về quê hương Drôme. Ông vừa làm báo (là Tổng Biên tập Tạp chí *Bạn trẻ Yêu Thiên nhiên (Les Jeunes pour la Nature)*), vừa thực hiện những chuyến đi bộ dài ngày và viết tiểu thuyết.

Cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* gồm ba tập, là cuốn tiểu thuyết dành cho thiếu nhi đầu tiên của ông.

Kính dâng Thầy Phù thủy Jean-Philippe

Dành tặng những người bạn của tôi còn ở lại Xứ Ys

1. XÔ ĐÂY

Tiếng chuông báo hết giờ vẫn còn ngân nga. Guillemot làng Troil luôn lách giữa đám học sinh đang ùa ra các dãy hành lang trường học. Đó là một ngày đầu tháng Tư, song tiết trời đã rất đẹp, nên đứa nào đứa nấy chỉ mong được ra bãi biển nô đùa, nếu nước biển đủ ấm thì lao xuống tắm, xả hơi sau một ngày học quá dài.

Guillemot vội vàng không phải vì lý do đó... Vấn đề sống còn của cậu là phải chạy ra sân trường trước tiên, để tránh đụng độ với con bé Agathe làng Balangru và băng nhóm của nó trên các phố nhỏ của Thành Dashtikazar!

- Nào, nhanh lên, cho tôi qua với, cậu bé lảm bảm và cố lách qua đám học sinh huyền nào.

Cậu nghe có tiếng hét phía sau lưng:

- Tao nhìn thấy nó rồi! Nó đang ở gần cửa!

Chẳng cần quay lại cậu cũng nhận ra giọng của Thomas làng Kandarisar, tên hộ tống đặc lực của con bé Agathe. Nó khiến cậu càng hăng. Nhưng lúc gần ra tới cổng, vì cố vượt lên trước mọi người, cậu xô phải một tên to con lớp chín.

- Ê, nhóc con! Muốn chọc tức tao hả?

- Ồ... Không, không, Guillemot lúng túng nói. Em chỉ muốn đi ra thôi...

Cậu đưa mắt hốt hoảng nhìn qua vai hẳn. Tên to con đang giữ cứng cậu lại. Cậu thấy con bé Agathe đang đi tới về đắc thắng, theo sau là lũ bạn của nó.

Đó là một đứa con gái cao gầy, tóc đen cắt ngắn, có đôi mắt màu đen sáng quắc vẻ độc ác và cái miệng rộng ngoác đến mang tai.

- Buông nó ra Marco, con bé ra lệnh. Đây là việc của bọn tao.

Cái thằng tên Marco hơi lưỡng lự, rồi nó buông Guillemot ra và nhún vai bỏ đi. Bầy nhóm Agathe học cùng khối lớp bảy với Guillemot, cả trường đều e ngại chúng, ngay cả những đứa to con nhất.

Agathe đứng trước kẻ chạy trốn. Guillemot mặt hừng đỏ dưới bộ tóc bù xù màu hạt dẻ, nhìn nó đầy thách thức.

- Ô, thằng nhóc hay cà khía lại nổi giận kìa, Agathe nói giọng chế giễu khiến lũ đệ tử hầu cận đang đứng đợi ở cửa phá lên cười.

- Để tao yên! Đừng hòng đòi tao đưa dây chuyền cho, Guillemot nắm chặt tay hét lên.

- Cứ để xem, Agathe lạnh lùng đáp, rồi ra hiệu cho một tên tóc hung béo lùn trong nhóm.

Tên này nhảy bổ vào Guillemot, và sau một cuộc chiến chớp nhoáng, hắn đã còng tay cậu và siết chặt khiến cậu không nhúc nhích được nữa.

- Buông tao ra Thomas, không mày sẽ hối đấy, Guillemot nói nhỏ về khó nhọc vào tai địch thủ, nhưng nó chỉ cười khẩy.

Agathe bước lại gần với dáng vẻ nữ hoàng tàn bạo, nó giật cổ áo nạn nhân và nhìn thấy một hình mặt trời bằng vàng lỏng trong sợi dây chuyền mảnh cũng bằng vàng.

Nó giật lấy sợi dây chuyền và đeo vào cổ mình.

- Mày không có quyền, Guillemot khỗ sở rên lên trong khi vẫn bị tên tóc hung ghim chặt. Đây là quà tặng của bố tao.

- Bố mày ư? Tao tưởng mày chưa hề biết ông ấy, và thậm chí ông ta phải

gánh cái tên Kẻ Từ bỏ là tại mày, nó vừa cúi sát mặt Guillemot vừa bồi thêm.

Guillemot suýt bật khóc, nhưng lòng kiêu hãnh đã ngăn cậu lại và cậu cúi đầu nhìn xuống. Vừa lúc đó thì thầy hiệu trưởng xuất hiện. Phòng làm việc của ông ở ngay bên cạnh nên ông đã nghe thấy những tiếng ồn ào hơi bất thường vào giờ này.

- Nay các em, có chuyện gì vậy? Thầy hỏi, giọng hơi nặng nề, dáng người đã đẩy ra cùng tuổi tác.

- Dạ... thưa thầy hiệu trưởng, không có gì đâu ạ, Agathe trả lời, cố ngoác miệng ra cười. Guillemot lảng Troil đang kể chuyện cho chúng con nghe ấy mà... chuyện hay lắm cơ ạ! Phải không các cậu? Mấy đứa kia nhao nhao công nhận. Ông hiệu trưởng quay sang Guillemot.

- Nay cậu bé, câu chuyện... câu chuyện... ông nói về tư lự rồi bất ngờ đổi giọng, nhưng dù sao đây không phải lúc và cũng không phải chỗ nữa. Thôi, đi khỏi đây ngay! Từ giờ tới sáng mai đừng để tôi lại trông thấy các anh chị đấy! Riêng Guillemot ở lại.

Băng của Agathe rời hành lang và ném những cái nhìn đầy hăm dọa về phía cậu bé.

- Nào, con gặp phiền phức phải không? Kể ta nghe xem nào?

- Dạ không, không có gì đâu thưa thầy hiệu trưởng. Con xin thề với thầy ạ! Bây giờ con có thể đi được chưa ạ?

Ông hiệu trưởng quan sát cậu bé một lúc, cậu hơi run run, mắt ngấn nước, rồi ông đành nhún vai.

- Thôi con đi đi!

Guillemot vội vàng chạy ra khỏi trường và lao xuống phố. Cậu bươn bả chạy cho tới khi đến được dãy đồi đầu tiên nhô cao phía trên thành phố mới

dừng lại. Cậu ném cặp sách dưới chân một phiến đá bị sét đánh cụt ngọn rồi ngồi phệt xuống đất, nhìn ra đại dương sáng lấp lánh phía dưới, mặc cho nỗi buồn cuốn đi.

Guillemot vừa tròn mười hai tuổi vào ngày thu phân. Đó là một cậu bé cứng cỏi và dai sức tuy có vẻ bề ngoài hơi gầy còm. So với tuổi thì cậu không thuộc loại cao lớn, và đây là điều khiến cậu rất buồn phiền, nhất là khi không thể tự vệ chống lại những kẻ cứ thích hành hạ cậu. Rắc rối Guillemot gặp phải với con bé Agathe bắt đầu từ hôm khai giảng. Không phải vì cậu là một học trò giỏi (vốn là mục tiêu tấn công ưa thích nhất của những đứa lười học khoác lác), kết quả ở trường của cậu chỉ nằm ở mức trung bình; mà lý do là cậu đã đại dột tới giải cứu một cậu lớp sáu bé nhỏ bị băng Agathe đánh đập. Từ đó cậu trở thành kẻ hay bị chúng hành hạ nhất. Có gì đó khiến cậu không làm chủ được bản thân và luôn chui đầu vào những tình huống rất khó chịu. Bản tính nhút nhát nhưng Guillemot lại hay dính dáng tới những việc chẳng liên can gì đến mình. Chẳng biết rồi cậu có làm chủ được cái phản xạ ngốc nghếch đó không?

Guillemot gạt món tóc rơi xuống trán. Bộ tóc bù xù của cậu phần nào che đi đôi tai hơi dỏng lên và che lấp bớt khuôn mặt thanh thoát mơ màng, trông thật sáng sủa nhờ đôi mắt sáng màu xanh và cái miệng lúc nào cũng như muốn cười. Đây là lúc bình thường chứ giờ này thì Guillemot chẳng muốn cười chút nào.

Guillemot nhặt một viên sỏi và giậm dữ lia xuống đường.

Phải chăng tại cậu mà bố đã quyết định rời Xứ Ys sang Pháp sống trước ngày cậu ra đời và trở thành Kẻ Từ bỏ, khiến Guillemot chẳng bao giờ được biết tới bố? Thế mà con bé Agathe lại vừa lấy mất sợi dây chuyền quý giá của cậu, tài sản duy nhất bố đưa lại cho mẹ để sau này dành cho con trai!

“Cầu cho tụi Korrigan bắt cóc con bé và bắt nó phải nhảy nhót cho đến hết đời!” Guillemot nguyên rủa.

Guillemot hít thật sâu cái mùi mặn mòi theo làn gió nhẹ từ biển thổi vào.

Cậu quyết quên đi những chuyện phiền phức vì bản tính vốn kiên quyết, và nhất là vì con bé Agathe sẽ vô cùng khoái trá khi thấy cậu bất hạnh.

Cậu mơ màng nhìn những mái nhà bằng đá bằng màu xám nhạt của Thành Dashtikazar, những nóc nhà bốn năm tầng gói đầu lên nhau, chia ra trên những con phố hẹp và quanh co. Cái thành cổ bằng đá hoa cương màu sáng này đã tròn nghìn tuổi vào năm ngoái. Thành Dashtikazar Kiêu hãnh... Cậu yêu biết bao cái thành phố đầy sự ngạc nhiên, nằm tựa lưng vào núi và quay mặt ra biển này! Nó chính là thủ phủ, là trái tim của Xứ Ys kiêu hãnh!

Theo những gì Guillemot học trong giờ lịch sử và địa lý ở trường thì cách đây tám thế kỷ, Xứ Ys là một phần nhỏ thuộc bờ biển nước Pháp, bị tách rời sau một cơn bão khủng khiếp. Xứ Ys bị dạt ra biển và những cơn gió hướng ngược lại đưa nó trở về đất liền, đúng chỗ của nó trước kia. Nhưng nó rơi vào một vị trí rất đặc biệt, vì cái xứ đã biến thành đảo này không có trên bản đồ, và dân Pháp không hề biết tới sự tồn tại của nó. Xứ Ys đã neo vào một nơi nào đó giữa Thế giới Thực của chúng ta, là nơi nó thuộc về trước kia, và Thế giới Vô hình hư ảo và kỳ lạ. Hai Cánh cổng nối Xứ Ys với Thế giới Thực và Thế giới Vô hình. Nhưng cả hai cánh cổng này đều chỉ là một chiều, tức là chỉ có thể rời Xứ Ys mà đi chứ không thể quay lại được. Chỉ trừ phi, thỉnh thoảng, Hội đồng Trưởng xứ nhận thấy Xứ Ys thiếu hàng hóa cần thiết - như là sô-cô-la Nutella hoặc những cuộn phim mới! Sự cẩn trọng này là cách duy nhất bảo vệ Xứ Ys khỏi hiểm họa đến từ hai thế giới kia.

Người ta chỉ biết rất ít về Thế giới Vô hình, duy nhất việc nó vô cùng rộng lớn và đầy nguy hiểm. Thế giới Thực thì lại khác! Ở Xứ Ys, người ta tiếp sống một cách chọn lọc các chương trình phát thanh và truyền hình của Pháp, và trẻ em học theo chương trình giáo dục gần giống như ở Pháp. Hơn nữa, trong số các nhà lãnh đạo nước Pháp có vài người am tường biết đến sự tồn tại của Xứ Ys: trong một số tài liệu mật, xứ này được mô tả dưới cái tên “Tỉnh thứ 97 thuộc Chính quốc”. Chính thông qua những người này mà dân Xứ Ys muốn chuyển tới nơi khác sống nhận được giấy tờ và sự giúp đỡ cần thiết để định cư hẳn ở Pháp, ở châu Âu hoặc nơi khác; người ta gọi họ là những người Từ bỏ. Họ từ bỏ Xứ Ys mãi mãi. Có một số ít khác đôi khi lại thích phiêu lưu sang Thế giới Vô hình. Phần lớn họ là những kẻ bị kết

tội phải sống lang thang, hình phạt cao nhất được áp dụng ở Ys, hoặc những kẻ hám của, bị hấp dẫn bởi điều lạ, và cuối cùng là những người thực sự tuyệt vọng. Tất cả họ trở thành những Kẻ Lang thang.

Còn những người ở lại Xứ Ys sống trên một hòn đảo với tiết trời hè nóng và đông lạnh, đồi núi trập trùng, được bao phủ bởi những khu rừng sâu và những trảng đất mênh mông. Rải rác đây đó là những thành phố nhỏ, làng mạc, thôn xóm, trông hết một tỉnh của Thế giới Thực! Tất nhiên cũng ngoại trừ một vài chi tiết nhỏ.

Có tiếng vó ngựa khiến Guillemot choàng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mơ màng. Trên đường, cách chỗ cậu ngồi vài mét, một người đàn ông mặc bộ áo giáp màu ngọc lam tuyệt đẹp, đeo thanh kiếm lung lẳng bên trái và mang một ngọn thương dài gấp đôi con ngựa. Con ngựa màu xám của ông được phủ những lát thép mỏng cứ kêu leng keng mỗi khi nó cử động.

Guillemot hấp tấp đứng dậy.

- Chú bé, ổn chứ? Người đi ngựa nhẹ nhàng hỏi.

- Vâng thưa Hiệp sĩ, cảm ơn ông! Cậu trả lời.

- Đừng lang thang quá lâu trong khu đồi tối nay, người đàn ông tiếp tục nói, tay xoa xoa cổ con ngựa đang gõ móng sột ruột. Mấy ngày nay tại Korrigan đang có lễ hội, và cháu thừa biết những trò chúng thích làm với người rồi đấy!

Hiệp sĩ phá lên cười, chào tạm biệt Guillemot rồi cưỡi ngựa phi nước đại về hướng thành phố. Cậu bé xúc động: mơ ước thầm kín, niềm ước ao mãnh liệt nhất và cũng tha thiết nhất của cậu là một ngày nào đó được gia nhập Hội Hiệp sĩ Cuồng phong. Các hiệp sĩ này hành động theo lệnh của vị Tổng Chỉ huy và dưới sự kiểm soát của Hội đồng Trưởng xứ Thành Dashtikazar. Họ có nhiệm vụ canh giữ an toàn cho Xứ Ys, và theo tiếng gọi của lương tâm, họ tới giải cứu những người bị nạn.

Theo lời khuyên của Hiệp sĩ, Guillemot quay về nhà, nơi cậu sống một

mình với mẹ. Nhà cậu nằm ngay lối vào làng Troil, cách thủ phủ vài dặm đường. Tụi Korrigan tuy không phải những kẻ nguy hiểm nhất Xứ Ys, nhưng thuộc loại không thể lường trước và những trò chơi của chúng đôi khi rất ác độc.

2. MỘT BÁT NGỒ THỨ VỊ

Mẹ ơi! Con đây! Con về rồi đây!

Guillemot nhào vào bếp và mở tủ lạnh. Cậu lấy bơ để lên bàn bên cạnh lọ Nutella. Cậu cắt một khoanh từ cái bánh mì tròn nằm chễm chệ trên tủ bếp, trát một lớp bơ dày và ăn ngấu nghiến.

Hôm nay Guillemot đã phải trải qua rất nhiều cảm xúc. Nó làm cậu đói cồn cào! Hơn nữa cậu vừa phải đi bộ gần mười hai cây số vì bị lỡ xe đưa đón học sinh!

- Con trai yêu của mẹ đây phải không? Con ở đâu vậy?

- Ở đ..â..y ạ, trong b..ê..ế..p ạ! Guillemot liên thoáng, miệng nhồm nhoàm.

Mẹ cậu đi nhanh vào bếp, mặt tươi cười. Alicia có vóc dáng mảnh mai, mặc bộ váy đen ôm sát người (trong ký ức của Guillemot, mẹ cậu lúc nào cũng mặc đồ đen), mái tóc dài màu vàng hơi uốn thành lọn thả xuống tận thắt lưng và đôi mắt to màu xanh da trời. Trông Alicia đúng là người họ nhà Troil! Guillemot với dáng vẻ hơi ốm yếu trông giống bố cậu hơn. Ít nhất đây là kết luận của cậu, vì cho tới giờ thì chưa ai thềm tả về bố cậu cho kỹ càng ngoài dăm ba câu hỏi hợt (dù cho cậu thường xuyên hỏi).

- Hôm nay ở trường vui chứ con? Alicia hôn lên trán con trai và hỏi.

- Không tồi hơn những ngày khác mẹ ạ, cậu bé đánh trống lảng bằng cách nói đại khái và vờ lấy tờ chương trình truyền hình lăn lóc trên một chiếc ghế. Chà! Hay quá! Tối nay có phim!

Một nụ cười tươi khiến khuôn mặt Guillemot trông rạng rỡ lên. Mẹ cậu đứng khoanh tay nhìn con trai, vẻ thích thú.

- Tôi nay không được xem ti-vi, Guillemot à.

Guillemot bật lên như một chiếc lò xo và nhảy khỏi ghế. Trong số các chương trình do Ủy ban Văn hóa của Hội đồng Trưởng Xứ Ys sắp xếp rất hiếm khi có phim truyện, thường họ chỉ ưu tiên phóng sự và phim tài liệu. Cậu cảm thấy đã sẵn sàng cho một trong những cuộc tranh cãi lê thê thỉnh thoảng vẫn xảy ra giữa hai mẹ con bởi tại cái ti-vi! Nhưng mẹ đã kịp khoát tay xua ý định của con trai.

- Con quên à? Tôi nay là sinh nhật bác Urien. Mẹ biết là con không quên bác cho lắm... nhưng tất cả họ hàng sẽ tới nhà bác. Và... có thêm một vài người bạn!

Mẹ cậu nói những từ cuối cùng nghe hơi bí hiểm. Ban đầu Guillemot định mở miệng phản đối nhưng cậu chột sững lại.

- Mẹ muốn nói là sẽ có...

- ... Có Romaric anh họ con, Gontrand bạn con, và hai chị em sinh đôi Ambre và Coralie! Romaric và mấy cô bé sẽ qua đây đón con. Con chỉ việc đợi họ thôi. Còn mẹ phải tới đó trước giúp bác con đón khách.

Alicia âu yếm nhìn cậu con trai đang sung sướng nhảy lên trong bếp một lát rồi mới quay đi chuẩn bị cho mình.

Guillemot nhảy cầu thang bốn bậc một và chạy vụt vào phòng riêng. Liếc qua một cái, cậu nhớ ngay ra là ít nhất một tuần rồi chưa dọn phòng. Cậu bé thở dài và bắt tay dọn dẹp qua loa một chút. Đây là nơi cậu và những người bạn thường xuyên tụ tập, và chắc chắn cả hội sẽ nán nã ở đây một lúc rồi mới tới nhà bác của Guillemot.

Cậu gập cái máy tính xách tay đang lăn lóc trên ghế đầu lại và cất vào ngăn kéo bàn học, xếp mấy quyển sách bừa bãi trên thảm lên giá sách, giữ tấm phủ giường rồi che lên cái chăn lông nhàu nhĩ...

Có tiếng gõ cửa.

- Guillemot ơi! Chúng tớ đây!

- Lên đây! Guillemot hét lên, cố nhồi nốt mấy bộ quần áo cuối cùng nằm vương vãi trên sàn xuống dưới ngăn tủ quần áo.

Một cánh cửa bật mở, có tiếng cười nói ồn ào, rồi tiếng của một đám trẻ huyền ảo: hai cô bé và một cậu con trai đang phấn khích nhảy bổ vào phòng.

- Gặp lại các cậu thích quá! Guillemot reo lên.

- Sinh nhật bác Urien năm nay chắc quan trọng lắm nên chúng mình mới được nghỉ học tận hai ngày! Romaric tuyên bố. Cậu ta có mái tóc hung và đôi mắt xanh vẻ cương quyết, trông đô con chứ không yếu đuối như người em họ Guillemot.

- Cậu đừng kêu ca nữa! Bao lâu rồi bọn mình có được tụ tập đâu? Coralie làng Krakal hỏi với nụ cười vẫn khiến lũ con trai phải chết đứng. Đó là một cô bé tóc nâu tươi tắn, dáng dong dỏng cao với đôi mắt màu xanh nước biển.

- Suốt từ hôm Giáng sinh tới giờ, Ambre đập và phóng cái nhìn chăm chặp về phía Guillemot làm cậu đỏ bừng cả mặt.

Ambre giống hệt cô em sinh đôi của mình về đường nét, trừ mỗi cách để tóc và dáng vẻ rất con trai. Tính khí của cô bé khiến phần lớn bọn con trai phải ngại ngùng, nhưng cô chẳng bận tâm, và thậm chí còn chế giễu chuyện đó!

Cô bé đặc biệt thích trêu chọc Guillemot, vì trêu cậu dễ lắm. Dù cố thân nhiên đến mấy trước những khiêu khích của Ambre thì lần nào Guillemot cũng thấy mặt mình đỏ lựng lên. Nói vậy nhưng Ambre là một người bạn trung thành, một cô bé can đảm và rất đáng tin cậy.

- Thế Gontrand đâu? Guillemot hỏi, cố tránh ánh mắt giễu cợt của Ambre. Cậu ấy không đến à?

- Có chứ! Romaric nói cho Guillemot yên tâm. Nhưng cậu ấy phải đến thẳng lâu đài để giúp bố mẹ khuôn nhạc cụ lên. Giá mà em thấy cả bầu đoàn thể từ lúc khởi hành! Ai cũng tưởng họ chuyển nhà!

Nhà Romaric và Gontrand ở cạnh nhau, phía đầu kia của Xứ Ys, trong ngôi làng nhỏ Bounic, cách làng Troil hai ngày xe. Còn nhà Ambre và Coralie thì gần hơn một chút, nằm ở bờ Đông của đảo, làng Krakal nơi ông bố Utigern của họ vừa là thị trưởng vừa là *Qamdar*. *Qamdar* có nghĩa là tộc trưởng. Ông Utigern là tộc trưởng Krakal, giống như bác Urien của Guillemot và Romaric là tộc trưởng Troil. Vì vậy mà họ nhà Krakal cũng được mời tới lễ sinh nhật tối nay.

Còn bố mẹ của Gontrand là những nhạc công tài ba nhất Xứ Ys! Vì vậy làm sao lại không mời họ được?

- Tiếc quá, em lại không nhìn thấy! Guillemot kêu lên. Gontrand bị biến thành con la... Chà! Em cứ tưởng tượng cảnh cậu ấy vừa lấy tay vuốt vuốt tóc vừa cắn nhai với giọng ồm ồm!

- Có thể cậu ấy mới bốt éo là đi! Ambre bĩu môi nói và ném cái nhìn khó chịu về phía cô em sinh đôi đang làm dáng trước một ô kính cửa sổ.

Cả hội cùng cười.

- Bố mình nói là tối nay sẽ có mặt đầy đủ giới thượng lưu Xứ Ys, Coralie vui vẻ nói và đi lại chỗ đám bạn đang nằm dài trên tấm thảm dày bằng lông dê.

- Và không phải chỉ có đồng minh của họ tộc Troil đâu, Ambre nói thêm. Bác Urien còn gửi giấy mời cho cả những họ tộc đối nghịch. Để có giảm căng thẳng ấy mà.

- Các họ tộc đối nghịch... như Balangru hay Kandarisar ư? Guillemot hỏi, mặt sa sầm lại.

- Nói anh nghe xem, cái con bé Agathe thối tha và tên Thomas rác rưởi đó vẫn quấy rầy em à? Romaric tức giận nói. Giá mà anh thế chỗ em một lần! Anh sẽ bắt chúng nó bỏ cái thói bắt nạt kẻ yếu đi!

Romaric bặm môi và lập tức cảm thấy hối tiếc về những lời mình vừa nói. Guillemot cười buồn bã.

- Dù sao thì tối nay cả bọn sẽ ở bên cạnh em! Romaric nói tiếp như cố chữa lại sự vô duyên của mình. Chúng cứ thử khiêu khích họ tộc chúng ta xem!

Romaric vừa dứt lời thì Ambre đã cất lên tiếng hát xung trận, cô nhảy tung tung và ngẫu hứng múa một điệu của người Da đỏ. Romaric cũng hú lên một tiếng và hòa theo cô:

- Hỡi Agathe Xương xẩu và Thomas Chồn hôi, hãy lại gần đây! Lại đây đọ sức với bọn ta, Romaric Bắp thép, Gontrand Mưu mẹo, Coralie Tiên nữ, Ambre Sát thủ và Hiệp sĩ Guillemot!

Coralie vỗ tay hoan hô màn diễn, mắt lấp lánh nói:

- Tớ muốn tới khiêu vũ lắm rồi! Tớ mê nhảy lắm!

- Em thì chỉ khoái mấy tên ngóc tranh nhau mời em nhảy thôi, Ambre nói toạc ra vẻ coi thường. Chị thì hy vọng sẽ có các chàng Hiệp sĩ... nhưng phải thực thụ cơ!

- Còn tớ thì chỉ khoái bữa tiệc buffet thôi, đến lượt Romaric thêm vào. Bếp ăn của bác tuyệt cú mèo! Còn em thì thế nào hả Guillemot?

- Em ư, Guillemot thở dài vì vẫn chưa quên chuyện sợi dây chuyền và

chẳng thích thú cho lắm khi phải tới nhà ông bác, em muốn cả hội ở lại đây, chỉ có chúng mình với nhau, cách xa con bé Agathe và băng của nó.

- Nhưng phải hành động chứ! Chúng ta đang ở đây, trên mảnh đất của họ tộc Troil, chính con bé đó mới là người phải cảm thấy khó chịu! Ambre vừa lay nhẹ vai Guillemot vừa nói. Cậu thôi nghĩ tới con Agathe một chút được không, hết con gái rồi à?

Cô bé lại chòng chọc nhìn làm cậu một lần nữa đỏ bừng mặt và khiến cả hội cười nghiêng ngả.

- Đến giờ rồi đấy, Romaric xem đồng hồ và thông báo. Nếu tới đến muộn, thì sẽ là “buổi lễ” dành cho cả tớ nữa chứ không chỉ riêng của bác Urien...

- Ôi, tội nghiệp cậu bé! Coralie giả vờ dỗ dành.

- Cậu ấy sẽ bị bố mắng cho mà xem! Ambre giễu cợt và đấm nhẹ vào người Romaric.

- Thôi đi, chẳng hay ho gì đâu... Romaric chống chế và ném một cái gối vào đứa gần nhất trong đám bạn đang tấn công cậu.

Đó là điều chớ bao giờ nên làm khi phải một chọi ba và nhất là trong phòng còn bao nhiêu gối!

Bị các bạn ném gối túi bụi vào người, Romaric phải vội đầu hàng.

3. CÁI TÁT ĐÍCH ĐÁNG

Cơ ngơi nhà ông Urien nằm ở nơi cao nhất của làng. Đó là một ngôi nhà hai tầng có tháp vuông hai bên, bao quanh là một bức tường dày bằng đá mài giống như tất cả những ngôi nhà khác trong vùng. Nó giống một lâu đài với lối kiến trúc khô khan thời Trung cổ hơn là một cung điện dành cho những bữa tiệc. Trước đây không lâu, các họ tộc lớn của Xứ Ys thường xích mích bất hòa!

- Nhanh lên các cậu ơi! Romaric hỗn hển nói, dẫn đầu đám trẻ đang vội vàng tiến về phía tòa nhà kiên cố của họ tộc Troil.

- Bình tĩnh Romaric, Guillemot hỗn hển nói. Anh xem, vẫn còn đây người đang đến kìa.

Bốn đứa trẻ đi vào trong sân lát gạch, có mấy chiếc xe ngựa đang đỗ cho những vị khách ăn vận kiêu lễ hội bước xuống. Ở Xứ Ys người ta không dùng xe động cơ. Ở đây bất kỳ thứ gì gây ô nhiễm đều bị cấm.

Điện được sản xuất từ những cánh quạt gió khổng lồ ở Trảng đất Gò ghè, còn điện dùng cho sinh hoạt của tòa nhà thì nhờ những tấm pin mặt trời lắp rất kín đáo. Sưởi thì đã có củi hoặc hơi nóng hút từ lòng đất qua một hệ thống máy móc tinh xảo.

- Mấy đứa biến đâu thế hả? Người đàn ông tóc trắng đứng đón khách ở lối vào càu nhàu. Tộc trưởng Troil hỏi mấy đứa đấy!

- Chào bác Valentin! Ambre vừa cười vừa nói. Chúng cháu xin lỗi, chúng cháu bị tụi... Korrigan giữ lại để nhảy ạ!

- Đồ quý! Người gác cửa giả vờ giận dữ.

- Cháu chào bác Valentin! Coralie vừa nói vừa ôm hôn bác gác cổng.

- Cháu chào bác Valentin! Đến lượt Romaric và Guillemot vừa chào vừa giả động tác đâm béc vào người ông.

- Mọi người đã vào hết trong sảnh lớn rồi, bác Valentin thông báo. Đến giờ đọc diễn văn của ông già huyền thuyên rồi đây!

Cả bọn cười về lối nói hơi xác của bác gác cổng. Bác Valentin không chỉ gác cổng, bác còn là người quản lý, quản gia, lo tay hòm chìa khóa và là người tin cậy của ông Urien, đã từng tháp tùng ông trong tất cả các cuộc phiêu lưu.

Bị bác gác cổng giục giã, cả bọn bước vào trong tòa nhà.

Chúng đi vào một hành lang rộng thênh thang và cuối cùng bước vào một căn buồng rộng lớn có lò sưởi đang cháy rực và tiếng người ồn ào huyền náo.

- Ôi không, Guillemot rên rỉ, nó đã đến rồi kìa.

- Đâu? Coralie hỏi và tò mò đưa mắt nhìn quanh.

- Nó đứng cạnh bố bọn mình ấy, ở phía chiếc tủ ly, Ambre chỉ, miệng mím lại. Nó nghĩ nó đang ở lễ Mardi Gras^[1] hay sao?

Agathe làng Balangru hôm nay trang điểm trông rất lố lăng. Nó đã nhận ra cả hội và ra hiệu về đây khiêu khích.

- Quên nó đi Guillemot, Romaric thờ dãi. Ta đi giải thoát Gontrand khỏi nanh vuốt của bác Urien nào.

Lũ trẻ đi về phía một người đàn ông cao lớn có bộ râu xám xồm xoàm đang nói oang oang và chỉ chực phá lên cười như sấm vào bất cứ lúc nào. Có nhiều người đứng quây bên ông, trong số đó có một cậu bé mặt mũi nom buồn thiu.

Đó chính là Gontrand làng Grum, rất dễ nhận ra qua khổ người cao lớn và bộ tóc đen được chải chuốt rất cẩn thận.

- A ha! Urien làng Troil oang oang nói. Cuối cùng thì những kẻ nói dối họ tộc Troil đã tới!

- Và cùng đi với những cô bạn trung thành ạ, Romaric trả lời, mặc cho ông bác to lớn túm chặt lấy vai. Về kẻ cả bề trên của ông chưa bao giờ khiến cậu e ngại. Cháu xin giới thiệu Ambre và Coralie làng Krakal.

- Ôi hai cô bé xinh đẹp của ta! Urien thốt lên, gần như bóp nghẹt hai chị em trong vòng tay. Ta không tin nổi là gã cáo Utigern lại có thể sinh ra những đứa con đẹp nhường này!

Dứt lời, ông ta quay sang Gontrand. Mặt mũi cậu bé đã rạng rỡ hẳn lên từ khi thấy các bạn tới:

- Ta rất vui được làm quen với cậu, chàng Grum à. Hy vọng cậu cũng tài năng như bố mẹ, ông vừa lắc vai Gontrand vừa nói.

Sau khi cười rất to và vỗ nhẹ lên má Guillemot một cái, Urien thả cho bọn nhóc tự do rồi tiếp tục cuộc nói chuyện vừa bị ngắt quãng. Hai người anh em họ chuẩn ra phía lò sưởi, theo sau là ba người bạn.

- Các cậu xem vai phải của mình còn không? Gontrand giả vờ than vãn.

- Thế mới là đàn ông chứ! Coralie nói về tôn sùng.

- Ừ, giống hệt tớ... Guillemot nói giọng mỉa mai, cậu chẳng biết nên mừng hay tiếc về vẻ lạnh nhạt của người bác đối với cậu bấy lâu nay.

- Dù sao thì các cậu cũng đến chậm quá! Gontrand phàn nàn. Khiêng cái đàn hạc của mẹ tớ có nặng tới một tấn tớ vẫn chịu được, chứ những cú phát vào người của ông bác các cậu thì thật không chịu nổi!

- Cậu lại kêu ca rồi, Romaric đốp lại. Có đầy người muốn trả tiền để được giới thiệu với bác Urien đấy.

- Thậm chí chỉ để bị vỗ vai thôi! Guillemot chêm vào.

Romaric kéo cậu em họ sát vào người mình một chút, mừng vì nhờ sự hài hước của mình mà Guillemot đã tươi tỉnh hơn.

- Cảnh tụ họp gia đình cảm động ghê, một giọng giễu cợt vang lên phía sau.

Cả bọn liền quay lại. Trước mặt chúng là con bé Agathe cùng tên họ tổng luôn kề bên, Thomas làng Kandarisar, với mái tóc hung và dáng vẻ đồ sộ hơn bao giờ hết.

- Tiếc thật, con bé tiếp lời, một người đàn ông như Urien lại chỉ có một kẻ còi còm yếu ớt và một thằng cục súc ngu xuẩn nổi dõ.

Romaric găm gù lao vào Agathe, nhưng cậu đã bị tay Thomas chặn ngay lại. Và vì hai đứa ngang sức nên cuộc chiến xảy ra rất chóng vánh.

- Nào, Romaric, Agathe tiếp tục và lắc đầu cười ranh mãnh. Gây sự với con gái mà cũng đòi trở thành Hiệp sĩ cơ đấy!

- Tao cũng là con gái đấy, Ambre bất ngờ gào lên. Mà dám nói gì đây?

Không cho ai kịp phản ứng gì, Ambre lao tới nhanh như cắt và tát vào mặt đứa con gái cao lớn đang sưng sờ không thốt ra được lời nào. Đúng lúc đó thì Urien cất giọng đề nghị mọi người chú ý và giữ trật tự.

- Mà sẽ phải trả giá về điều này! Agathe rít lên và giơ nắm đấm về phía Ambre, lúc này đang đứng khoanh tay tỏ vẻ rất đắc thắng. Cả lũ chúng mày nữa...

Agathe bỏ lửng không nói hết câu và bất ngờ quay gót hòa vào đám người nhà nó đang đứng gần tủ ly, theo sau là tên Thomas mặt mũi rầu rĩ.

- Chị gái ơi, chị ăn mặc vụng về nhưng tát thì siêu thật! Coralie xuýt xoa thừa nhận.

- Mình không biết chúng ta có nên làm một bài thơ để ca ngợi chiến công này không nhỉ, Gontrand thì thảm về ranh mãnh vào tai Romaric trong khi Ambre đang lạng lẽ nhảm nhí chiến công của mình.

- Cảm ơn bạn.

Guillemot chỉ nói được vậy với cô bạn.

- Dù sao có bạn bè thì sẽ không buồn! Được gặp lại các cậu tớ mừng quá đi mất, Gontrand hồ hởi nói với mấy người bạn.

Mở đầu, ông Urien cảm ơn các vị khách đã tới chung vui và khuyên nhủ mọi người cần phải sống hòa thuận. Rồi ông đón nhận những lời chúc tụng thường lệ cho về tráng kiện mà ông vẫn giữ được dù đã sang tuổi sáu mươi. Sau đó, tất cả mọi người được mời nâng cốc, dùng tiệc và chung vui. Những nhạc công của làng bắt đầu chơi những bản nhạc vui nhộn và mọi người lại trò chuyện sôi nổi hơn.

Guillemot bước lại gần tử ly cùng với các bạn. Cậu đưa mắt tìm mẹ thì thấy ông bác to béo đứng cùng một người đàn ông mà trước đó cậu không để ý thấy. Và người đàn ông này khiến cậu tò mò. Đầu tiên là vì ông vận một cái áo choàng màu sẫm rất dài của giới Thầy pháp và Phù thủy thuộc Hiệp hội Pháp sư, một thiết chế từ thời xa xưa, được lập ra để trông coi sự an toàn cho Xứ Ys bằng các phép màu, trong khi Hội Hiệp sĩ cũng làm công việc đó nhưng bằng những hành động cụ thể. Rất hiếm khi gặp họ ở bên ngoài tu viện nơi họ ở ẩn! Nhưng có một điều lạ là hình như người đàn ông này đang quan sát cậu...

- Ê, Guillemot, mơ ngủ à? Romaric giật tay áo cậu hỏi. Đồ ăn sắp hết rồi! Nào, ăn cái bánh rán này đi! Ném thử món bia mật này xem rồi cho anh biết nó có ngon không!

Guillemot thôi không tò mò về Phù thủy kia nữa và cố tập trung vào bữa tiệc. Ước gì cậu được giống người anh họ! Mọi sự đều có vẻ dễ dàng khi có anh ấy bên cạnh. Chắc chắn sẽ có ngày Romaric được vào Hội Hiệp sĩ, đó là giấc mơ của hai đứa từ hồi mới sinh ra, hay cũng gần như thế! Còn Guillemot thì... cái gì cũng nhàn nhàng. Tuy bề ngoài có vẻ yếu ớt, cậu tự biết mình không quá yếu; nhưng cũng không hẳn là khỏe. Và mọi thứ khác cũng nhì nhằng như vậy: học cũng được nhưng không phải xuất sắc, chơi nhạc nghe cũng tạm tạm nhưng không phải tài năng, là người bạn tốt nhưng không phải lúc nào cũng vui nhộn. Đôi khi cậu cũng tự hỏi không biết những người khác thấy cậu thế nào, liệu họ có thích cậu đi cùng không! Cho nên đâu có gì phải ngạc nhiên khi ông bác Urien thường thích Romaric hơn cậu? Tuy mẹ trách cứ cậu cứ hay cả nghĩ về chuyện này, song cậu vẫn biết mình chưa bao giờ được tiếp đón nhiệt tình trong dòng họ Troil. Bỗng nhiên cậu cảm thấy mình thật nhỏ bé. Có lẽ, để tìm được chỗ đứng cho mình, đến tuổi trưởng thành, cậu phải theo dấu vết của bố trở thành Kẻ Từ bỏ, dù mẹ hẳn sẽ buồn lắm.

Tiếng ồn ào náo nhiệt chứng tỏ sắp có gì đó diễn ra. Máy người đàn ông đẩy hết bàn vào sát tường và khuân tới rất nhiều đồ uống. Ở sát góc phòng, bác Valentin trèo lên một chiếc ghế, khum tay thông báo:

- Thưa Quý Bà, Quý Ông, màn khiêu vũ bắt đầu!

Romaric thở dài. Coralie thì mừng rơn.

4. NÁO LOẠN VÀO CUỐI BUỔI LỄ

Đúng như Ambre đã dự đoán, khoảng chục cậu con trai, phần lớn đều thuộc gia đình khá giả nhất Xứ Ys đang vây quanh ve vãn Coralie, còn cô nàng thì khoái chí phân cấp bậc cho họ theo tài khiêu vũ.

Chẳng mấy chốc, Colarie đã ra sàn và lướt đi trong vòng tay của một cậu chàng đom đóm dáng như con công. Trên nền đá của đại sảnh, có chừng chục đôi đang dập dìu theo tiếng nhạc quay cuồng.

- Mình ghét nhảy thế! Romaric nói với mấy người bạn đang chăm chú quan sát các đôi khiêu vũ lướt đi.

- Cậu nói thế vì cậu không chịu học, Gontrand đáp lại. Mình thì rất thích, phải cái mình chỉ toàn thu hút mấy nàng xấu xí thôi.

Dường như để chứng thực cho lời cậu vừa nói, một cô bé rất khớp với khái niệm vừa rồi lại mời cậu nhảy một điệu vũ vòng tròn. Gontrand rời đám bạn và vòng hai bàn tay quanh cổ, giả điệu bộ người bị treo cổ. Theo truyền thống thì con trai biết nhảy không được từ chối lời mời của một cô gái.

- Cậu không mời mình nhảy sao, Guillemot? Ambre cười ranh mãnh hỏi.

- Ồ... có chứ, tất nhiên rồi, có chứ, Guillemot trả lời, tuy thực bụng thích được ngồi lại nói chuyện hiệp sĩ với người anh họ hơn.

Cậu chìa cánh tay và đưa Ambre ra giữa gian phòng. Chỉ sau vài phút, cậu đã hòa vào vòng người đang khiêu vũ và nhảy quanh cô bạn.

- Ôi giời! Romaric nói một mình và quay về phía chiếc tủ ly, cậu tự phục vụ một cốc Corma to, loại bia truyền thống của Xứ Ys có pha thêm mật ong.

Cậu không biết nhảy, nhưng cũng đâu nhất thiết cứ phải biết nhảy mới có

thể trở thành Hiệp sĩ! Chỉ cần dẻo dai, hoạt bát, sử dụng vũ khí điều luyện và dũng cảm. Cậu nhún vai và tự thấy mình ngốc nghếch. Mà cũng đúng thôi, cậu không có khiếu về môn này, mà bố mẹ cậu lại không tối tối khiêu vũ trước mặt cậu như bố mẹ Gontrand; và mẹ cũng chưa bao giờ bắt cậu học nhảy như mẹ Guillemot! Song... có lẽ cậu sẽ đỡ buồn trong các buổi lễ nếu cậu cố học nhảy? Nếu cậu dám học nhảy thì đúng hơn. Những điệu vũ của Xứ Ys không hề giống với những điệu vũ của Thế giới Thực mà ta vẫn thường thấy trên truyền hình: ở đây, mọi người khiêu vũ tập thể, luôn có ai đó để dạy bạn những bước nhảy và nếu bạn có vụng về thì cũng chẳng bị ai chế giễu! Mọi người cười vui và thường đó là những phút giây tuyệt vời.

Cậu uống hết cốc bia và quyết định: đến lúc phải hành động thôi!

Bác Valentin lại trèo lên ghế và đề nghị các vị khách chú ý.

- Thưa Quý Bà, Quý Ông, mời quý vị thưởng thức một bản nhạc!

Những đôi nhảy dẫn ra và đi lại bên bàn uống cho đã khát, trong khi bố mẹ Gontrand sắp xếp nhạc cụ - một chiếc đàn orgue nhỏ và một chiếc đàn hạc rất lớn - trên sân khấu. Và sau đó họ bắt đầu chơi. Bản nhạc họ chơi thật cuốn hút, ai nấy đều thần thờ rất lâu sau khi nốt nhạc cuối cùng hết ngân nga. Một tràng pháo tay vang lên như sấm tán thưởng màn trình diễn của vợ chồng nhà Grum và nhiều giọng nói nhao nhao cất lên đề nghị họ chơi tiếp. Bà Grum mỉm cười đứng lên đáp lễ khán giả.

- Tôi thực vô cùng cảm ơn sự đón tiếp nồng nhiệt của quý vị! Nhưng, quý vị cũng biết đấy, theo truyền thống, chúng tôi chỉ có thể chơi một bản nhạc trong buổi lễ...

Có nhiều tiếng phản đối. Bà Grum giơ tay ngăn mọi người lại.

- Tuy nhiên, có một thành viên trong gia đình chúng tôi từ tối tới giờ chưa chơi bản nhạc nào: và chính cậu ấy sẽ đáp lại sự chờ đợi của quý vị. Xin quý vị hãy rộng lòng đón nhận Gontrand, con trai chúng tôi!

Guillemot huých khuỷu tay vào người Gontrand lúc này đang ngó ra vì lời

giới thiệu của mẹ mình. Chưa bao giờ cậu được mời chơi chính thức trước công chúng ca!

- Nào Gontrand, cậu bạn nói, đây là lúc để cậu chứng tỏ tài năng đấy!

- Nhưng nếu tớ không chơi được thì sao, Gontrand rên rỉ, ngần ngại không biết có nên đến chỗ bố mẹ không. Hai người đang động viên cậu lên sân khấu.

- Dừng cảm lên! Romaric động viên. Có những giây phút thực ra không thể bỏ lỡ... và tớ hoàn toàn tin rằng đây là giây phút đó!

- Cảm ơn các cậu đã động viên! Gontrand vẫn tiếp tục nói rồi ngập ngừng tiến về phía các nhạc công trong tiếng vỗ tay.

Mẹ mỉm cười với cậu khi Gontrand bước lên sân khấu, còn bố thì đưa cho cậu cây xi-ta cậu vẫn thích chơi. Đó một loại nhạc cụ giống như đàn ghi-ta nhưng có bầu tròn.

- Cảm ơn bố mẹ đã giới thiệu con! Gontrand nhăn nhó.

- Bố mẹ nghĩ là con hoàn toàn có khả năng, con yêu ạ, mẹ cậu trả lời.

- Và nhất là, bố cậu nói thêm vẻ nghiêm trang, đã tới lúc con phải chứng tỏ tài năng của mình.

Gontrand hít một hơi thật sâu. Cậu nhận ra ở cuối gian phòng có Guillemot, Ambre, Coralie và Romaric đang giong tay về phía cậu ra hiệu khích lệ...

“Chúng tỏ ư? Được rồi! Họ sẽ thấy điều cần phải thấy - Đúng hơn là phải nghe!” Cậu tự nhủ thầm.

- Thưa các Quý bà, Quý ông, cậu nói to, sau khi hắng giọng, tối nay tôi không trình diễn một bản nhạc cổ điển, mà là một bài hát do tôi tự soạn lấy.

Những tiếng thì thầm ngạc nhiên lan ra khắp phòng. Từ bao năm nay chưa

có một nhạc công nào dám đề nghị điều táo tợn nhường ấy, người Xứ Ys vốn nổi tiếng khó tính với những điều mới lạ!

Sự yên lặng cho phải phép đã chuyển thành vẻ chờ đợi tò mò. Gontrand bắt đầu chơi. Điệu nhạc nghe êm dịu pha chút táo bạo. Lòng nhiệt tình là cách thay thế tuyệt vời cho sự thiếu kinh nghiệm. Sau đó cậu cất tiếng hát. Giọng hát êm ái hòa với khúc nhạc vi vu hồn nhiên ca ngợi cảnh đẹp làng Bounic quê hương cậu đã chinh phục khán giả.

Ngay cả thầy Phù thủy thuộc Hiệp hội Pháp sư cũng mỉm cười và gật gù quan sát cậu. Những tràng pháo tay không ngớt chúc mừng màn trình diễn, bố Gontrand vui mừng khôn tả và xúc động ôm chặt con trai.

- Hoan hô Gontrand! Romaric nói với cậu bạn vừa thoát khỏi người mẹ mặt ửng đỏ lựng vì tự hào và ông Urien đến chúc mừng.

- Ôi dào, mình vẫn chưa thể hiện hết tài năng mà, Gontrand nói với vẻ khiêm tốn vờ vịt và vuốt vuốt mái tóc.

- Có gì ngăn cậu à? Coralie tò mò hỏi.

- Có một bọn ngốc nghếch đứng cuối phòng cứ làm mình mất tập trung! Cậu bé nói giọng châm biếm.

Bọn ngốc nghếch bèn tấn công Gontrand bằng những mẩu ruột bánh mì.

- Các cậu có quan sát thầy Phù thủy khi Gontrand chơi nhạc không? Guillemot hỏi các bạn.

- Không, chúng trả lời, vẻ ngạc nhiên. Ông ấy làm gì?

- Ờ... không có gì, Guillemot chỉ nói có vậy. Ông ấy có vẻ rất thích, thế thôi.

- Thế cậu quan tâm tới các thầy Phù thủy từ khi nào vậy? Ambre trêu Guillemot, cô đã tìm thấy chủ đề để chọc cậu.

- Từ khi... À, chưa bao giờ mình đặc biệt quan tâm tới các Phù thủy! Tóm lại là...

- Em quên những kẻ khoác áo choàng đi, Romaric tới giải cứu cho cậu, và... chúng ta ra nhảy thì hơn! Cậu nói thêm với những người bạn đang ngờ ra như không tin vào tai mình. Thật đấy, nhạc lại nổi lên rồi kìa!

- Chà, Coralie sững sờ nói, tớ muốn được cậu mời trong dịp trọng đại này đấy!

Hai đứa bước ra sàn và cô nàng cố dạy cho Romaric những bước đi của điệu bu-rê[2]. Một lúc sau thấy Romaric quay trở lại một mình.

- Có lẽ mình xoay xở cũng không đến nỗi tồi lắm, cậu ta than thở. Nhưng số mình đen thật: cái điệu bu-rê khó quá!

- Và..., Ambre nói thêm, em gái mình đã bỏ cậu để đến với một tay đẹp mã vô duyên nhưng nhảy khá hơn rồi!

- Suyt, các cậu yên nào! Guillemot ngắt lời. Nhìn kìa, sắp có chuyện chỗ gần lò sưởi!

Quả vậy, hai người đàn ông đang công kích, chửi rủa và sắp choảng nhau.

- Ôi, bố tớ đấy! Ambre sững sờ thốt lên.

- Và bố của Agathe nữa! Gontrand sững sốt chêm vào.

Cuộc cãi vã xem ra ngày càng căng thẳng. Ông Urien, bác Valentin và vài người khác cố tách họ ra. Người ta nghe thấy tiếng gào rất to của ông tộc trưởng Troil, át cả tiếng ồn ào do cuộc cãi vã gây ra: “Thôi đi các ông!”, nhưng cũng chẳng ích gì. Bất ngờ, hai người đàn ông rút gươm và đứng đối diện nhau. Mặt Ambre trắng bệch, môi cô bé run run. Đúng lúc ấy, người đàn ông mặc áo choàng sẫm màu, thầy Phù thủy Hiệp hội Pháp sư can thiệp, ông giơ hai cánh tay và nói mấy từ bằng giọng lạnh lạnh như tiếng

huýt gió. Tức thì hai thanh kiếm rơi xuống tan biến thành bụi. Thầy Phù thủy quay lại phía những người khách đang kinh ngạc và nói với cả khán phòng:

- Hỡi những người dân Xứ Ys! Những điều xấu xa do Bóng tối gây ra chưa dạy cho các người được bài học nào sao? Xứ Ys rất non yếu và không thiếu kẻ thù! Hơn bao giờ hết, chúng ta cần phải sống đoàn kết chứ không phải chia rẽ như thế này và phải quên những xích mích nhỏ nhặt này đi!

Vẻ hùng hổ hiếu chiến của hai người đàn ông đã tan biến đi cùng với hai thanh kiếm, khiến hai vị tộc trưởng Krakal và Balangru cảm thấy ngỡ ngàng giữa đám người vây quanh họ.

- Cuộc chiến đã kết thúc! Urien làng Troil nói như sấm vang. Nào, xin mời mọi người tiếp tục khiêu vũ đi!

Phải một lúc sau, không khí cuộc vui mới trở lại, mọi người sôi nổi bình phẩm về sự can thiệp của thầy Phù thủy dám nhắc đến Bóng tối mà không hề ngại ngần cái thứ sinh linh kỳ bí và hãi hùng từng nhiều lần hiện ra từ Thế giới Vô hình để gây bất hạnh cho Xứ Ys... Họ tộc Balangru vội vàng rời sảnh và chẳng mấy chốc đã ra khỏi lâu đài. Ambre và Coralie lao vào vòng tay người bố, ông đang hoa chân múa tay cố thanh minh với tất cả mọi người nguyên do xảy ra cãi vã, và đổ tại cho rượu. Bác Urien nói chuyện với người đàn ông thuộc Hiệp hội Pháp sư và cảm ơn vì sự giúp đỡ của ông.

Đang lúc đó thì Romaric gào to:

- Guillemot! Nhìn Guillemot kìa!

Phía trên tử ly, Guillemot đang lơ lửng trên không, mắt lộ tròn, bất tỉnh.

5. CUỘC VIẾNG THĂM KỲ LẠ

Chào con trai, hôm nay con thấy trong người thế nào? Alicia vừa hỏi cậu con trai vừa đặt lên bàn ngủ cái khay đựng bữa sáng đầy tú ụ.

- Không đến nỗi nào mẹ ạ, Guillemot trả lời, nhồm người lên khỏi gối.

- Mẹ làm cho con mấy lát bánh mì như con vẫn thích, bà mẹ vừa nói vừa kéo tấm rèm cửa sổ: phết bơ và rất nhiều Nutella!

- Chà! Tuyệt quá!

- Mẹ không hiểu sao con có thể ăn nổi cái món này... Alicia ngồi xuống giường bên cạnh con trai và hỏi.

- Dễ thôi mà mẹ, cậu giải thích và ngoạm lát bánh, mẹ nhìn đây này, con mở miệng ra, cho miếng bánh vào và nhai.

- Ngốc ạ, thôi ăn đi! Bà mẹ trả lời, âu yếm xoa mái tóc bù xù của cậu con trai.

Rồi Alicia đứng dậy và bắt đầu dọn dẹp qua loa căn phòng. Guillemot nhồm nhoàm nhai bữa sáng, trong lúc mẹ dọn dẹp lại đóng sách vở và những đồ chơi rải rác quanh giường.

Hôm nay là ngày thứ ba Guillemot không ra khỏi phòng mình. Alicia đã rất lo lắng lúc người ta đưa cậu bé từ nhà bác Urien về trong trạng thái hôn mê. May sao Guillemot đã nhanh chóng hồi tỉnh và cảm thấy khỏe lại ngay. Song mẹ vẫn bắt cậu phải nằm nhà thêm một thời gian nữa, thậm chí bác sĩ còn ký giấy ốm gửi đến trường cho cậu bé. Guillemot không hề phản đối: được nghỉ học ba ngày cũng sướng!

Mẹ lại gần bên cậu và đặt tay lên trán xem nhiệt độ.

- Bác sĩ bảo ngày mai con có thể đi học, mẹ báo tin, về hài lòng.

- Tuyệt vời, Guillemot reo lên, mặt hơi nhăn lại.

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa dưới nhà.

- Thôi, con ở lại trong phòng, Alicia nói. Đừng chơi máy vi tính lâu. Nên có nghỉ ngơi thì tốt hơn con yêu ạ...

Cô bước vội xuống cầu thang. Guillemot thở dài. Lẽ ra cậu phải giúm trán vào lò sưởi cho nó nóng lên khi mẹ quay lưng đi mới phải. Như vậy, có thể cậu sẽ khỏi phải đi học (và tránh mặt con bé Agathe!) cho đến hết tuần... Nhưng đó không phải là một giải pháp hay và cậu hiểu điều đó. Guillemot nhắm tính: hôm nay cậu bỏ mất giờ toán và kiểm thuật, cậu sẽ bù lại vào ngày nghỉ cuối tuần này. Nhưng còn các môn hôm qua và hôm kia thì nghiêm trọng hơn: bơi lội (cậu sẽ cố bơi vào tối mai để không bị lỡ chương trình), giờ học tiếng Korrigani (tiếng của tụi Korrigan: món này cậu ghét cay, ghét đắng), giờ tiếng Pháp (chẳng nhớ đó là giờ ngữ pháp hay phân tích bài khóa nữa), giờ vật lí-hóa học (lúc này ở lớp đang học bản đồ gió của Xứ Ys rất phức tạp), và giờ tiếng Ska (ngôn ngữ thường dùng của Thế giới Vô hình được dạy như kiến thức văn hóa chung, giống như tiếng La-tinh trong Thế giới Thực: cũng khá là dễ). Cậu lại thở dài nhưng nghe nãy nê hơn. Tuần này thế là không được dạo chơi sau giờ học rồi!

Có tiếng cọt kẹt ở cầu thang cắt ngang dòng suy nghĩ của Guillemot.

- Mẹ ơi! Ai gọi cửa đấy ạ?

Không có ai trả lời. Bên ngoài, tiếng bước chân đã dừng lại.

- Mẹ ơi? Có phải mẹ không?

Tim Guillemot bắt đầu đập nhanh hơn. Có gì đó kỳ quặc đang diễn ra. Cậu dỏng tai lên: không nghe thấy tiếng động ở dưới tầng một. Cầu thang lại bắt đầu kêu cọt kẹt.

- Mẹ à?

Không có tiếng trả lời. Guillemot thấy lo ngại. Cậu nhảy bật ra khỏi giường. Chẳng kịp thay quần áo, cậu chạy ra phía tủ hộc tường, vẫn mặc bộ đồ ngủ màu xanh da trời. Cậu rút thanh gươm vẫn thường dùng để tập ở nhà và trở lại ngồi sau cánh cửa mở ra hành lang. Nắm đấm cửa từ từ quay: ai đó sắp bước vào! Chắc hẳn nghĩ sẽ làm cậu giật mình và có thể hẳn đã làm gì mẹ cậu ở dưới nhà cũng nên! Vừa nghĩ vậy, Guillemot vừa siết chặt hơn thanh gươm.

Một bóng người lén vào phòng êm ru. Cậu bé chỉ kịp nhìn thấy đó là một người đàn ông khoác áo choàng rộng dài màu sẫm. Cậu huơ thanh gươm, hét lên và lăn xả vào kẻ đột nhập. Người này quay phắt lại, chặn tay Guillemot và tước vũ khí của cậu. Tất cả diễn ra chỉ trong nháy mắt.

- Ái chà, cậu bé! Đón tiếp khách kiểu gì lạ vậy!

Vẫn còn sững sốt vì bị không chế quá nhanh, Guillemot phải mất một lúc mới nhận ra địch thủ của mình.

- Thầy Phù thủy! Thầy Phù thủy tối hôm trước! Cậu thì thầm.

Cậu không thể tin vào mắt mình.

- Phải rồi, cậu bé ạ, người khách khẳng định, vừa nhìn thẳng vào mắt cậu, vẻ thiện chí.

Người đàn ông có dáng vẻ cao lớn, vạm vỡ. Mái tóc cắt cao, khuôn mặt vuông chữ điền và đôi mắt màu xanh da trời có ánh thép khiến trông ông có vẻ dữ tợn, trái ngược với giọng nói và nụ cười rất hiền của ông. Khó đoán ông bao nhiêu tuổi, nhưng chắc chắn là trẻ hơn vẻ bề ngoài. Dưới tấm áo choàng của Hiệp hội Pháp sư là bộ đồ bền chắc và tiện lợi của các lữ hành. Ông còn đeo một chiếc túi bằng vải đã bạc màu lủng lẳng ở vai.

Ông đẩy Guillemot ngồi xuống mép giường và ngồi xuống cạnh cậu bé.

- Cháu không thiếu can đảm, nhóc ạ. Nhưng tấn công thì quá chậm!
- Thế ông đã làm gì mẹ tôi? Cậu hung hăng cắt ngang lời ông, cậu không thích cái lối ông chế giễu mình.
- Mẹ cậu ư? Ta nghĩ cô ấy đang chuẩn bị trà cho ta ở trong bếp...
- Ông nói dối! Guillemot hét lên, cậu cảm giác nước mắt chực trào ra.
- Nào cậu bé, bình tĩnh lại đi! Lẽ ra ta nên gõ cửa trước khi vào, rất tiếc đã làm cậu hoảng sợ. Nhưng ta thề là mẹ cháu không hề hấn gì cả.

Đúng lúc đó, họ nghe thấy tiếng bước chân ở cầu thang, và vài phút sau thì Alicia bước vào phòng, trên tay bê một chiếc khay đựng cái tách và một ấm trà đang bốc hơi nghi ngút. Guillemot nhìn mẹ ý dò hỏi:

- Mẹ không sao chứ?
- Tất nhiên rồi, con trai! Sao thế con?

Guillemot bỗng cảm thấy mình thật ngốc nghếch.

- Dạ không, không có gì đâu ạ...
- Thôi, tôi để hai bác cháu lại với nhau, Alicia vui vẻ nói sau khi đặt khay trà lên giường. Thầy Qadehar, nếu cần thầy cứ gọi, tôi ở trong bếp.

Alicia ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Guillemot hiểu rằng cậu đã nhầm: thầy Phù thủy chỉ là một người khách bình thường và có vẻ như mẹ cậu quen thầy, ông chỉ hơi sai lầm một chút là vào phòng mà không lên tiếng! Cậu chuyển sang tò mò muốn biết vì sao có cuộc viếng thăm này. Người đàn ông lạ lùng này muốn gì ở cậu và tại sao mẹ lại có vẻ rất muốn cho cậu gặp riêng ông ta? Guillemot cố nén tò mò và chờ thầy Phù thủy dùng xong tách trà sẽ giải thích cho cậu.

Sau khi tặc lưỡi về hài lòng, người đàn ông đặt lại cái tách lên khay và quay sang phía cậu bé.

- Thế nào, cậu bé, từ hôm bị ngất, cháu sao rồi? Có gì đó trong giọng nói của thầy Phù thủy khiến Guillemot cảm thấy tin tưởng.

- Ôi, việc qua rồi bác ạ. Bác sĩ nói là cháu hết ốm rồi và mai có thể đi học trở lại.

Người đàn ông cười. Giọng cười ấm áp khiến Guillemot thấy thoải mái.

- Ta tên là Qadehar. Thầy Qadehar. Còn tay bác sĩ của cháu, đó là một tên ngốc!

Guillemot chẳng biết nói gì hơn. Thầy Phù thủy tiếp tục:

- Đó là một tên ngốc, vì cháu chẳng hề đau ốm gì sất. Cháu có biết cái mà người ta gọi là hiệu ứng “Tarquin” không?

Guillemot lắc đầu.

- Cháu học lớp mấy rồi?

- Lớp bảy ạ, thưa ô...ng... à, thưa Thầy Qadehar.

- Tất nhiên rồi... Cũng bình thường thôi, thầy Phù thủy nói tiếp. Phải rồi, lên lớp tám các cháu mới học lịch sử của Hiệp hội Pháp sư và Hội Hiệp sĩ. Tarquin là một cậu bé sống ở Xứ Ys cách đây ba trăm năm. Một cậu bé hoàn toàn bình thường như những đứa trẻ khác. Một hôm, cậu ấy đứng xem một trận đấu tay đôi giữa các Phù thủy, điều thường xảy ra hồi bấy giờ, và cậu đã ngất đi, lơ lửng trên không trung. Giống như cháu ấy!

- Rồi sao nữa ạ? Guillemot sốt ruột hỏi.

- Tarquin bình phục sau hai ngày và sự việc bị quên đi. Sau này, cậu ấy trở

thành Đệ tử Phù thủy trong Hiệp hội Pháp sư và tỏ ra có năng khiếu hiếm có về pháp thuật. Cậu ấy giỏi tới mức đã được phong là Đại Pháp sư của Hiệp hội, sớm hơn lứa tuổi bắt buộc thông thường, và cậu đã mở ra những hướng đi mới cho giới Phù thủy chúng ta. Nhiều người lớn tuổi của Hiệp hội thường liên hệ cơn ngất của cậu khi còn bé với khả năng phù thủy của cậu. Từ đó, chúng ta gọi phản ứng mà một số trẻ em thể hiện với việc thực hành pháp thuật là “hiệu ứng Tarquin”.

Im lặng trong giây lát. Trong đầu Guillemot đan xen bao ý nghĩ lẫn lộn. Thầy Qadehar vừa cười vừa thích thú quan sát cậu bé.

- Thế... cháu... có phải cháu cũng giống như Tarquin không ạ? Cháu muốn nói là, cậu lắp bắp, cháu đã có phản ứng với pháp thuật phải không ạ?

- Phải, nhóc ạ, thầy Phù thủy khẳng định. Đúng lúc ta tập hợp các sức mạnh thần bí để hóa hai thanh gươm thành bụi, thì cháu đã bay lên không trung và sau đó ngất đi.

- Thế còn... bây giờ thì sao ạ? Guillemot lo lắng hỏi, chuyện gì sẽ xảy ra?

Người đàn ông nói cho cậu bình tâm trở lại.

- Có gì đâu, cậu bé! Cháu không đau ốm gì cả. Và cháu có thể trở lại cuộc sống bình thường như trước! Tuy nhiên...

Thầy Phù thủy nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Tuy nhiên sao cơ ạ, thầy Qadehar? Guillemot hỏi giọng run run.

- Bình tĩnh lại nào, cậu bé, Qadehar tiếp tục. Ta muốn nhắc lại với cháu là mọi việc đều rất tốt! Ta chỉ tự nhủ là, cũng như Tarquin và một vài người khác trước cháu, chắc chắn cháu có chút năng khiếu về pháp thuật. Và vì ta định lưu lại vùng này một thời gian, ta nghĩ có lẽ cháu sẽ chấp nhận là đệ tử của ta.

Guillemot bối rối. Cậu bị ngất, rồi giờ người đàn ông này lại đề nghị cậu

trở thành Phù thủy, có quá nhiều sự kiện trong một khoảng thời gian ngắn ngủi. Tại sao người ta chẳng bao giờ để cậu yên? Chẳng phải cậu đã gặp không ít rắc rối rồi sao? Chưa hết rắc rối với băng nhóm của con bé Agathe, giờ lại tới cái gọi là hiệu ứng Tarquin! Rồi mai còn chuyện gì nữa? Và rồi nhất là, nhất là...

Guillemot cảm thấy tràn trề thất vọng. Cậu biết có vài đứa trẻ, ở tuổi mười ba, đã trở thành đệ tử của các thầy Phù thủy. Nhưng cậu chưa bao giờ tự hỏi điều đó diễn ra thế nào, đơn giản vì cậu vẫn ước ao trở thành Hiệp sĩ! Và như thế, sẽ có ngày cậu theo học Kỵ sĩ. Vấn đề ở chỗ Kỵ sĩ không thể trở thành Phù thủy và ngược lại Đệ tử Phù thủy cũng không thể trở thành Hiệp sĩ.

Tò mò vì thấy cậu bé im lặng, thầy Qadehar hỏi:

- Cái gì làm cháu lo lắng thế? Nếu cháu lo mẹ hay bác không đồng ý, thì ta sẽ cố hết sức để xin phép họ! Còn nếu vì việc học hành thì cháu đừng lo: chúng ta sẽ chỉ làm việc vài buổi, vào chiều thứ Tư, chiều thứ Bảy và ngày Chủ nhật...

- Không phải thế, Guillemot cố giải thích, cậu cảm thấy hòng ghen thất lại, đó là... đó phải là Hội Hiệp sĩ cơ ạ. Cháu mơ ước trở thành Hiệp sĩ Cuồng phong cơ!

Qadehar trở nên nghiêm nghị.

- Ta hiểu. Cháu hãy suy nghĩ cho thật kỹ. Và phải cân nhắc trước khi quyết định: bởi vì như cháu đã biết, nếu cháu chấp nhận theo học với ta, có thể cháu sẽ không bao giờ gia nhập hàng ngũ Hội Hiệp sĩ nữa. Đó là luật lệ: Phù thủy và Hiệp sĩ cùng hoạt động nhưng không bao giờ được lấn sân nhau...

Guillemot bối rối. Phải làm gì đây? Nếu chấp nhận, cậu sẽ mất đứt cơ hội một ngày nào đó được khoác lên mình bộ áo giáp màu ngọc lam của những chàng hiệp sĩ. Từ khi còn nghe truyện cổ tích, cậu đã mê say những chiến công của họ! Ngược lại, thế giới của Hiệp hội Pháp sư và của Phù thủy vẫn

luôn là bí ẩn với cậu, thậm chí còn hãi hùng. Cậu sẽ tìm thấy cái gì ở đó? Những người đàn ông đó cất giấu bí mật gì dưới áo choàng của họ? Cậu sẽ mãi mãi không biết được bí mật đó nếu từ chối lời mời này. Cậu sực nhớ đến một câu nói của Romaric. Anh họ cậu đã nói với Gontrand lúc cậu này còn bần khổ chưa dám lên sân khấu biểu diễn: “Có những giây phút thực ra không thể bỏ lỡ... và tờ tin đây là giây phút đó!”

Có thể lúc này chính là giây phút của cậu. Guillemot quyết định phỏ mặc cho bản năng và nhìn thẳng vào cặp mắt lạnh lùng của Thầy Phù thủy, cậu hỏi:

- Ông có thực sự nghĩ là cháu nên chấp nhận không?

- Có, Guillemot, ta nghĩ vậy, Qadehar trả lời không do dự.

Cậu bé tỏ vẻ suy nghĩ rồi gật đầu với điệu bộ dứt khoát.

- Cháu đồng ý. Cháu rất muốn, Guillemot đánh liều cả quyết. Nhưng ông phải thuyết phục được mẹ và bác cháu đây nhé.

Qadehar mỉm cười hài lòng và đứng lên khỏi chiếc giường.

- Ta sẽ lo việc này. Nhưng trước hết, ta và cháu phải thỏa thuận chính thức đã.

Ông lục tìm trong túi xách và lôi ra một mẫu than.

- Đây là than cây thông đỏ, loài cây có pháp thuật tuyệt vời.

Ông lại gần Guillemot, nắm lấy tay phải của cậu và dùng mẫu than vẽ vào lòng bàn tay cậu hình gì đó.

- Đây là dấu hiệu chỉ sự phục tùng, là điều kiện bắt buộc đối với người Đệ tử.

Ông cũng vẽ một hình gì đó vào lòng bàn tay mình.

- Dấu hiệu chỉ sự kiên nhẫn, điều kiện cần thiết đối với người thầy. Giờ thì nhắc lại theo ta: “Con là Guillemot, xin chấp thuận theo học pháp thuật và xin nhận Qadehar làm Thầy.”

Guillemot nhắc lại, với cảm giác xúc động không thể diễn tả được. Đến lượt mình, Thầy Qadehar tuyên bố:

- Tôi, Qadehar, thầy Phù thủy thuộc Hiệp hội Pháp sư, chấp nhận dạy pháp thuật và xin nhận Guillemot làm Đệ tử.

Xong xuôi đầu đũa, hai thầy trò siết chặt tay nhau, dấu than trên hai bàn tay họ cũng đan vào nhau.

- Guillemot, con sẽ không phải hối tiếc đâu. Hãy tin tưởng ở ta...

Guillemot cũng mong thế lắm, bởi thì đã quá muộn để rút lui rồi.

6. ALICIA LÀNG TROIL

Ngồi trong chiếc ghé bành bằng gỗ sồi rừng Tantreval chắc nịch, Urien làng Troil chăm chú nhìn ngọn lửa nhảy nhót trong lò sưởi. Những mẩu gỗ hạt dẻ nổ lộp độp vang toa khắp gian phòng lớn tĩnh lặng. Ông thường ngồi trong chiếc ghé bành này suy tư mỗi khi trời chạng vạng tối.

Bên cạnh ông, bác Valentin ngồi trên ghé đầu, duỗi đôi cẳng dài và hơi lòng bàn tay vào hơi ấm lò sưởi. Một mẩu gỗ lăn trong lò và người quản gia cầm chiếc kẹp to nặng trĩu đặt nó về chỗ cũ.

- Khôn kiếp, Urien rên lên. Sao lại dám làm như vậy với ta chứ! Giờ thì Utigern và cái gã họ Balangru khôn kiếp đó có thể huyênh hoang là đã từng làm hồng tiệc mừng sinh nhật ta!

- Thôi mà ông Urien, bác Valentin cố xoa dịu ông, chuyện qua rồi mà. Hơn nữa có gì ghê gớm đâu.

- Không ghê gớm ư? Ông Urien đỏ bừng mặt nói, tay siết chặt hai thành ghé. Nếu Qadehar không có mặt ở đây thì hai gã khôn kiếp có thể đã xiên nhau rồi!

- Lại nói chuyện Qadehar, người quản gia vội đón ý để thay đổi chủ đề câu chuyện; có phải vì chuyện liên quan đến ông ấy mà cô Alicia tới đây tối nay không?

Urien tỏ ra phật ý và lún sâu mình vào trong chiếc ghé bành. Ngạc nhiên vì sự im lặng sau câu hỏi của mình, bác Valentin tiếp tục:

- Có chuyện gì vậy ông? Hình như không...

Bỗng bác Valentin hiểu ra rằng vẻ mặt rầu rĩ của Urien không liên can gì tới

vụ phiền phức tới hôm nọ, mà có một sự kiện quan trọng hơn đang làm ông rối bời. Bác kiên nhẫn đợi nghe tâm sự của vị tộc trưởng Troil.

- Ông có tưởng tượng được không, Urien nói giọng u ám, thầy Qadehar đề nghị cho Guillemot theo học ông ta đấy.

Bác Valentin không nói gì, mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

- Nhưng, nhưng... không thể thế được!

Urien đứng bật dậy và đi đi lại lại trước lò sưởi, vẻ suy nghĩ rất lung.

- Tất nhiên là không thể thế được, cuối cùng ông nói. Ta cũng sẽ nói với cô em ta như thế. Cô ấy phải nghe lời ta. Ta là tộc trưởng...

Có tiếng kẹt cửa đâu đó trong tòa nhà rộng lớn và tiếng bước chân vang lên trong hành lang.

- Cô ấy đến đấy, Valentin báo. Ông có muốn tôi đi ra không?

- Tùy ông thôi, Urien làu bàu. Chúng ta có giấu giếm nhau điều gì đâu, hả ông bạn già?

Hai người đàn ông nhìn nhau vẻ đồng cảm sâu sắc.

Rồi họ quay ra phía cửa, chỗ Alicia vừa bước vào.

Alicia vận đồ đen như thường lệ, màu đen làm nổi bật lên đôi cánh tay trắng muốt mà cô luôn thích để trần và đôi mắt xanh trong veo.

Alicia vừa tròn ba mươi một tuổi, một phụ nữ có vẻ đẹp tuyệt trần. Nếu không có vẻ nghiêm nghị và nét buồn thẳm thẳm hiện trên khuôn mặt thì hẳn cô sẽ còn cuốn hút đàn ông hơn nữa.

Cô bước lại gần lò sưởi.

- Chà! Trong này dễ chịu thật. Ngoài trời, suốt dọc đoạn đường lên lâu đài, gió thổi buốt thấu xương. Anh khỏe chứ Urien? Bác Valentin nữa?

- Tôi khỏe, thưa cô, xin cảm ơn, người quản gia trả lời. Cô dùng trà cho ấm nhé? Hay sô-cô-la?

- Làm ơn cho tôi xin tách trà, bác Valentin! Cô mỉm cười đáp. Thế còn ông anh của em, anh vẫn chưa trả lời em à, cô tiếp tục nói trong lúc người quản gia đã quay ra bếp.

- Ổn cả, ông anh cầu nhàu, tay gãi bộ râu.

- Trông không có vẻ như vậy, Alicia nhìn thẳng vào ông anh.

- Ôi không, đúng là không ổn đâu! Urien buột ra. Cái trò học pháp thuật của thằng Guillemot là sao đấy hả?

Alicia hơi ngỡ ngàng mắt một lúc. Rồi cô tiếp lời, cố giữ bình tĩnh:

- Cái trò như anh nói có khi lại hay đấy. Thầy Qadehar, Phù thủy Hiệp hội Pháp sư...

- Anh biết Qadehar! Urien ngắt lời cô. Đó là một người thẳng thắn, anh chẳng có gì chê trách ông ta cả.

- Vậy thì có chuyện gì hả? Đến lượt Alicia nổi nóng. Anh luôn nói với những kẻ muốn nghe lời anh rằng con trai em là thằng chẳng ra gì! Rằng nó không có chỗ ở Ys! Vậy mà bây giờ, khi có một ông thầy Phù thủy xuất hiện và tuyên bố rằng Guillemot có đầy đủ tố chất để trở thành một đệ tử giỏi, thì anh lại cau mày nói là...

- Anh nói là không được! Ông ta hét lên. Không được là không được! Thằng nhóc sẽ không được bén mảng tới Hiệp hội Pháp sư! Cô nghe rõ chưa? Anh cấm nó đấy!

Alicia khinh bỉ nhìn ông anh trai, bĩu môi vẻ coi thường.

- Em lúc nào cũng bênh anh trước mặt con trai em, còn anh lại luôn ghét bỏ nó và nó cảm thấy rõ điều đó...

Cô lại gần Urien lúc này đã nguôi giận bởi giọng lạnh lùng khác thường của cô em gái.

- Anh nghe cho rõ đây, Urien...

Ánh mắt cô sắc lạnh như lưỡi gươm.

- Đây là lần thứ hai trong đời anh cảm đoán em. Lần đầu tiên em buông xuôi và đã phải chịu bất hạnh.

Bây giờ em sẽ không chịu đầu hàng đâu; vì hạnh phúc của con trai em!

- Không phải lúc nhắc lại quá khứ, nhưng ... Urien cố chen vào.

- Anh đừng vội nói, em còn chưa xong mà! Mọi chuyện sẽ diễn ra như thế này: em sẽ cho Guillemot làm Đệ tử thầy Qadehar và để đổi lại sự đồng ý của anh, em sẽ quên đi buổi nói chuyện của chúng ta tối nay. Để rồi trong lòng em, anh vẫn là người anh trai thân yêu của em.

Alicia liếc nhìn Urien lần cuối, ánh mắt nhìn khiến ông lạnh run từ đầu tới chân, rồi cô quay lưng và bỏ đi rất nhanh.

- Cô ấy về rồi ạ? Bác Valentin hỏi và đặt cái khay lên mặt bàn thấp gần ghế bành chỗ Urien vừa ngồi xuống.

- Phải.

- Sao rồi ạ?

- Chẳng sao cả. Ta cảm thấy mình già thật rồi, Valentin à. Ta cảm thấy mệt

mỏi.

Người quản gia mỉm cười và đặt tay lên vai ông bạn già.

- Quả là chúng ta không còn trai trẻ nữa! Cái thời chúng ta còn là nhưn g chàng Hiệp sĩ kiên cường chiến đấu vì vinh quang và bình yên cho Xứ Ys đã xa xưa lắm rồi!

- Ông nói đúng, thời đó xa rồi, Urien thờ dài. Ta không muốn nghĩ tới nữa, bởi đối với ta, nấu mình trong quá khứ là một cách trốn chạy tương lai. Song tương lai của chúng ta ở đâu đây hả ông bạn? Cuộc đời chúng ta chẳng phải đã dừng lại sau lưng rồi sao?

- Thôi nào, ông lại nói quá lên rồi, Valentin cũng bắt đầu cảm thấy xúc động, cố gắng an ủi Urien.

Hai người không nói gì, lặng ngấm ngọn lửa trong lò sưởi.

- Cô em gái ông quả cũng sắc sảo thật, Valentin buông một câu sau đó một lát.

- Ủ, cô ấy xứng đáng là người dòng họ Troil.

- Guillemot cũng vậy, Urien à, Guillemot cũng vậy. Chẳng phải đã đến lúc..?

Ánh mắt sáng quắc của lãnh chúa Troil khiến Valentin phải ngừng lời và ông thờ dài. Valentin đứng dậy, lật một mẫu gỗ trong lò sưởi và bê tách trà nóng trở vào bếp, để lại một mình Urien với những ý nghĩ buồn bã.

7. MỘT NGÀY ĐẶC BIỆT

Ta đã cảm nhận thấy, phải... ta cảm nhận thấy có một điều gì đó... một điều gì đó vô cùng mạnh mẽ... một điều ta đã đợi chờ từ lâu, từ rất lâu rồi... Ta cứ yêu cầu đi tìm đứa trẻ trong Thế giới này mãi trong khi nó lại không có ở đó...

- Thưa thầy? Mọi việc ổn cả chứ ạ?

Người thanh niên có cái đầu cạo trọc nhẵn thín và mặc áo chùng dài màu trắng ngập ngừng bước lại gần bóng người đứng nơi tranh tối tranh sáng phía cuối gian phòng có tường đá màu xám.

Căn phòng chứa đầy đồ đạc, chất ngất những đồng dụng cụ và giấy tờ lộn xộn.

- Tốt, tốt... Mọi việc đều tốt... Thậm chí rất tốt...

Người thanh niên đứng im phắc. Những tiếng thì thầm ồ ồ như từ dưới hang sâu vọng về của người mà anh ta gọi là thầy khiến anh bắt đầu cảm thấy ớn lạnh.

- Mang đồ uống lại cho ta. Phải ăn mừng việc này. Hôm nay là một ngày đặc biệt mà.

Người thanh niên vội chạy ra cầu thang hình xoắn ốc, không kịp khép lại cánh cửa đằng sau.

Trong bóng tối, bóng người chuyển động và bắt đầu bước từng bước dài về phía cuối gian phòng chỉ có chút sáng nhờ nhờ lọt qua cái cửa sổ trở trên mái. Cứ như thể bóng tối theo bước ông ta.

- Sắp rồi... Sắp tới giờ chiến thắng rồi...

Người hầu hỏn hển quay trở lại, tay cầm một cái cốc bằng kim loại. Anh ta dừng lại, lấy vạt áo thấm mồ hôi đang chảy ròng ròng trên trán và thận trọng bước tới.

- Thưa thầy, bia Corma của thầy đây ạ.

- Cứ để đó...

Anh ta làm theo và lùi lại phía sau.

Bóng người bí hiểm lại gần chiếc bàn. Cái nhìn từ xa cứ ngỡ ảo ảnh hóa ra lại là thật: đúng là bóng tối di chuyển theo ông ta! Và cái hình thù mà bóng tối che giấu, mặc dù rành rành là người, nhưng rất mờ ảo! Bóng tối trum lên cái cốc đựng bia Corma.

- Ta nâng cốc mừng Tarquin... Và mừng tất cả những kẻ đã bay lên không trung theo hiệu ứng mang tên ông ...

Gã thầy cười khẩy. Người thanh niên mặc áo trắng khăn thảm cầu xin Bohor - Đấng Toàn năng, xin Ngài cho anh nhanh chóng thoát khỏi nỗi khổ hình. Anh không ưa gì tòa tháp này, anh ghét căn phòng chật cứng những thứ đồ lạ kỳ và sách vở thật khó hiểu này! Và lại, cũng không ai muốn đáp lời khi thầy gọi, mấy người hầu còn mãi chơi trò súc sắc. Và anh là người chẳng bao giờ gặp may.

- Đi gọi Lomgo lại đây cho ta... Và bảo nó mang theo thứ gì đó để viết...

Không để thầy phải nhắc lại lệnh, người hầu quay trở ra và mắt hút trong cầu thang, lòng thầm cảm ơn Đấng Bohor đã nghe thấu lời cầu nguyện của anh.

Ít phút sau, một người khác xuất hiện trong gian phòng tối. Người này cao và gầy, đầu cũng trọc lóc như người hầu ban nãy, mắt sắc như chim mồi. Đó là viên thư ký, anh ta không có vẻ gì sợ sệt cái bóng người bí hiểm.

- Thầy cho gọi con ạ?

- Phải... Ngồi xuống đi, Lomgo, và ghi theo ta... Sau đó người phải tự tay đem bức thư cho người bạn của chúng ta... Chớ quên món vàng luôn đi kèm...

Một tiếng cười khẩy lại vang lên trong gian phòng. Lomgo hơi nhếch mép.

- Thầy có vẻ đang vui.

- Phải... ta đang rất vui. Đã lâu lắm rồi ta không được vui như thế.

- Thầy tìm thấy điềm lạnh trong bộ lòng con chuột phải không ạ[3]?

- Hơn cả một điềm lạnh, Lomgo ạ, hơn cả một điềm lạnh... Một lời hứa... Lời hứa hoàn thành một sứ mệnh...

Viên thư ký nhíu mày.

- Con không hiểu, thưa thầy.

- Không quan trọng, không quan trọng... Ta quen rồi... Ta hiểu cho những ai không hiểu... Người cứ viết đi và làm theo những gì ta dặn.

Lomgo bặm môi. Vốn tự đánh giá khá cao về bản thân, anh ta không mấy thích thú khi bị hạ thấp như vậy. Song anh ta vẫn cố gượng cười và cúi đầu. Bởi thầy rất có quyền uy. Vô cùng quyền uy. Hơi quá mức nữa là đẳng khác. Anh dùng một tay đặt tờ giấy trắng to lên trên bàn viết, rồi dùng tay kia, bàn tay bị thiếu một ngón, cầm cây bút lông chấm vào lọ mực và đợi thầy đọc cho chép.

Bức thư đã viết xong, Lomgo chào thầy và chuồn đi. Bóng người bao bọc bởi màn đêm tiến ra phía cửa, khép lại và khóa trái, rồi tới đứng giữa gian phòng. Đứng ở đó, cái bóng bỗng như phát điên: vừa quay cuồng múa may, vừa ngân nga một bài hát rất lạ. Bỗng chốc, căn phòng bừng sáng và mọi

thứ biến mất, cả bóng người và màn đêm bao trùm nó. Tất cả như bị nuốt
chửng vào hư không.

8. TÂM SỰ DƯỚI BẦU TRỜI SAO

Thưa thầy Qadehar, Guillemot lên tiếng hỏi khi hai thầy trò đi dọc bờ biển, trên bãi cát màu xám, nếu thầy là một Phù thủy của Hiệp hội Pháp sư, thì vì sao thầy không ở trong một tu viện hẻo lánh trên núi hay ở miền trảng đất như những người khác ạ?

Bài học nhập môn đã bắt đầu. Cả tháng nay, cứ lúc nào rảnh rỗi là Guillemot tới chỗ thầy Phù thủy, cậu ghi chép và cố nhập tâm vô số những điều thầy chỉ dạy. Từ tên các loài cây và tảo biển cho tới vị trí những dòng chảy ngầm dưới lòng đất, - những dòng năng lượng vô hình này chạy trong lòng đất giống như những dòng sông hướng ra đại dương - và những giai đoạn chính trong lịch sử của Hiệp hội Pháp sư. Công việc thật quá sức, và đêm nào Guillemot cũng mệt nhoài chìm vào giấc ngủ. Thỉnh thoảng, hai thầy trò tự cho phép dừng nghỉ ít phút giữa giờ làm việc và đi dạo chơi một lúc cho đỡ gôn gôn. Những giây phút thế này, không khí đỡ căng thẳng nên Guillemot tranh thủ để hỏi thầy những điều cậu còn thắc mắc.

- Tại sao ư, cậu bé? Thầy Qadehar vừa hỏi lại vừa dõi mắt theo đường bay của một con chim mỏng biển. Chỉ đơn giản vì ta là Người Truy đuổi thôi!

Guillemot há hốc mồm.

- Người Truy đuổi? Sao chưa bao giờ con nghe thầy nói về điều này ạ?

- Chắc vì con chưa bao giờ hỏi ta cả, Guillemot ạ.

Người Truy đuổi là những thầy Phù thủy và Hiệp sĩ sống phần lớn thời gian trong Thế giới Vô hình, mục đích là theo đuổi và vô hiệu hóa những con người hoặc sinh vật đe dọa sự bình yên của Xứ Ys. Số lượng Người Truy đuổi rất ít và có rất nhiều chuyện lạ kỳ hấp dẫn về họ. Guillemot không thể tin được thầy Qadehar lại là một người trong số họ!

- Chắc thầy phải gặp nhiều điều kỳ lạ lắm! Thầy Phù thủy cảm thấy thích thú vì sự phấn khích của Guillemot. Cậu bé đang tròn mắt nhìn ông.

- Tất nhiên, ta thấy nhiều rồi! Nhiều tới mức ta không thể kể hết cho con ở đây và vào lúc này. Sau này, nếu con học tốt...

- Thưa thầy, Guillemot năn nỉ, thầy kể cho con nghe đi ạ!

Qadehar có vẻ do dự nhưng rồi cũng chiều theo ý cậu bé.

- Thôi được, Guillemot. Nhưng ta chỉ kể đoạn đầu thôi đấy!

Hai thầy trò ngồi trên bãi cát, hướng ra đại dương sáng lấp lánh trong ánh hoàng hôn. Guillemot hớn hờ. Thầy Phù thủy bắt đầu:

- Hồi đó ta còn rất trẻ và kiêu hãnh. Ta đã quyết định gia nhập Hiệp hội Pháp sư để giống như Tarquin, trở thành người xóa bỏ trật tự cũ và đưa Hiệp hội Pháp sư tới một số phận mới! Ta bắt đầu học rất cần mẫn và chỉ trong vài năm đã đạt công năng Phù thủy khá cao; ta cảm thấy mình đã sẵn sàng khoác lên tấm áo choàng sẫm màu thực hiện hàng nghìn chiến công! Song Thầy của ta cho rằng tuy ta có năng khiếu về pháp thuật để có thể trở thành một thầy Phù thủy giỏi nhưng lại quá hiếu chiến và vô kỷ luật... Con thấy không, Guillemot, nhấn nhin và tự chủ là hai điều kiện tiên quyết để thực hành pháp thuật! Tóm lại là Thầy chẳng biết phải làm gì với ta và ta đã nghĩ sẽ suốt đời chỉ là Đệ tử theo học thầy Phù thủy... Đúng lúc đó một thầy Phù thủy trẻ tuổi và giỏi giang vừa mới được phong chức đã biến mất cùng với cuốn sách quý giá của Hiệp hội Pháp sư: *Bí ẩn các vì sao*, một cuốn sách cổ được lưu giữ trong lòng tu viện Gifdu. Cuốn sách cổ xưa và duy nhất này lưu giữ nhiều bí ẩn chỉ có những Pháp sư cao tay nhất mới có quyền được tra cứu! Mọi người nghĩ rằng tên ăn cắp đã trốn sang Thế giới Vô hình. Hiệp hội Pháp sư thời đó không còn Người Truy đuổi nữa và không muốn phải hạ mình nhờ vả sự giúp đỡ của Hội Hiệp sĩ, là nơi vẫn còn những Người Truy đuổi. Mọi người liền kêu gọi những người tình nguyện trong số chúng ta để sang Thế giới Vô hình truy đuổi gã Phù thủy phản bội, bủa vây và lấy lại cuốn sách đó. Ta xin đăng kí ngay lập tức, con

cũng hình dung thấy đấy! Đơn của ta được chấp nhận; tên ăn cắp là một người bạn học cùng khóa với ta: mọi người nghĩ việc quen biết hắn sẽ là một thuận lợi đối với ta... Đó là đoạn đầu câu chuyện, con trai à, lí do vì sao ta trở thành người Truy đuổi.

Qadehar dứt lời và đứng dậy để chứng tỏ ông đã kết thúc câu chuyện của mình.

- Sau đó thì sao ạ? Guillemot sốt ruột hỏi.

- Ta đã nói là chỉ kể đoạn đầu thôi mà. Phần tiếp sẽ kể sau.

- Thầy ơi, thêm một chút nữa thôi, cậu bé năn nỉ, tên Phù thủy mà thầy đuổi bắt là ai vậy và thầy đã bắt được ông ta chưa ạ.

- Hắn tên là Yorwan. Và chưa có ai tìm thấy hắn. Đừng hỏi thêm ta điều gì nữa: hôm nay kết thúc câu chuyện ở đây.

Nghe giọng thầy khô khốc, Guillemot hiểu rằng có tiếp tục hỏi cũng chẳng nước non gì. Về thất vọng, cậu đá văng một hòn đá cuội. Qadehar nghiêm nét mặt.

- Nay con, đến nay con theo học ta đã được bốn tuần rồi. Hãy thành thật trả lời ta nhé: con có hối tiếc về quyết định của mình không?

- Dạ không thưa Thầy, Guillemot nhìn thẳng vào mắt Thầy trả lời. Nhưng... chỉ có điều...

- Cứ nói đi, ta đã bảo con phải thành thật mà.

Cậu thở dài và nắm chặt hai bàn tay lấy hết dũng khí:

- Chỉ có điều đôi khi con cảm thấy mình sinh ra không phải để làm Phù thủy! Con vẫn rối tung rối mù về tên các loài hoa, vẫn chưa cảm nhận được dòng chảy trong lòng đất và những bài luyện khả năng tập trung làm con buồn ngủ. Thầy có chắc chắn con đã trải qua hiệu ứng Tarquin không ạ?

Qadehar lại cười và quàng vai Guillemot:

- Đó là chuyện thường tình, Guillemot ạ. Con mới theo thầy được bốn tuần! Phải mất ba năm mới xong khóa nhập môn của đệ tử, thêm ba năm nữa để học phép Phù thủy và suốt phần đời còn lại cuộc đời để cố gắng hành nghề! Thầy nghĩ con đang học rất tốt.

- Thật vậy hả Thầy? Cậu bé nhoẻn cười hỏi.

- Tất nhiên rồi! Con hãy nghĩ lại chuyện ta vừa kể: con rút ra được bài học gì?

Guillemot suy nghĩ một lát rồi lưỡng lự:

- Phải biết chờ đợi... đến lúc số phận báo ứng cho mình biết?

- Con giỏi lắm, Guillemot, Qadehar tự hào nói với cậu. Phải biết kiên nhẫn, học hỏi, lao động và chờ tới thời cơ của mình!

Hai thầy trò quay bước trở lại. Màn đêm dần buông xuống.

- Chuyện với mẹ và bác con thế nào? Thầy Phù thủy hỏi.

- Dạ không có gì thầy ạ, Guillemot trả lời nước đôi. Có thể hơi lạ, nhưng mẹ con lại có vẻ rất vui khi thấy con trở thành đệ tử của thầy. Trái lại, bác Urien hình như không bằng lòng! Nhưng mà cũng chẳng sao, con quen rồi: dù con có làm gì đi nữa thì bác cũng chẳng hài lòng.

- Hình như con không yêu bác con lắm thì phải, Guillemot.

- Bác ấy có vẻ không yêu con lắm thì đúng hơn.

Qadehar mỉm cười.

- Trả lời hay đấy! Thế ở trường tốt chứ? Ông tiếp tục nói để thay đổi chủ đề

cuộc trò chuyện, tay vẫn chắp sau lưng và bước đi.

- Cũng thường thôi ạ. Con thì chẳng vui tí nào vì các thầy cô giáo thì chỉ biết hỏi và hỏi, lại có một đũa con gái hơi hâm hâm suốt ngày truy đuổi con! Nhưng con tự xoay xở được.

Thầy Phù thủy lại đặt tay lên vai cậu bé.

- Guillemot, con dũng cảm lắm. Ta đã nhận thấy ngay điều này khi con lao vào ta với thanh gươm, lúc ở trong phòng con. Khá lắm! Lòng dũng cảm, ý chí và sự cương trực là ba cánh cửa để khám phá ra điều tốt đẹp nhất của bản thân mình!

Dứt lời, thầy Qadehar đưa mắt nhìn lên trời.

- Kia, con nhìn xem...

Bầu trời xanh thẫm lấp lánh hàng trăm vì sao.

- Con có biết gì về các vì sao không?

- Dạ có ạ! Con đã được học bản đồ bầu trời hồi năm ngoái, Guillemot ngược cổ lên trả lời. Cậu đang cố xác định vị trí chòm sao Đại hùng; dễ thôi thầy ạ! Năm nay chúng con học bản đồ về hướng gió, chà, hơi khó hơn... Kia rồi, con đã nhìn thấy chòm sao Đại hùng. Tất cả những ngôi sao khác đứng xung quanh.

- Chòm Thất tinh... Sao Cá heo...

- Và hình Đàn Lia... Đẳng kia là sao Vương miện!

- Tốt lắm, Qadehar nói. Ông tiếp tục như có vẻ muốn thay đổi chủ đề: Con biết không, Guillemot, cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* lúc đầu là của Hiệp hội Pháp sư. Nó chứa rất nhiều bí mật và phần lớn chưa được biết đến, ngay cả với những người uyên thâm nhất trong số chúng ta! Nhưng quan trọng nhất là nó chứa đựng nền tảng của pháp thuật. Những hiểu biết khoa học về các

loài cây hay về các bản đồ của các sức mạnh nền tảng thì tất cả những ai cố gắng đều có thể nắm bắt được. Còn pháp thuật, khả năng tác động lên các sự vật, chẳng hạn như tăng hiệu quả của một liều thuốc sắc, gây ra sương mù hay biến kim loại thành bụi, thì đòi hỏi phải có công năng! Chúng ta có được công năng đó là nhờ cuốn *Bí ẩn các vì sao*... Thầy sẽ chỉ dạy cho con thêm trong nay mai.

- Đến bao giờ ạ, thưa Thầy? Guillemot thốt lên, cậu nhận thấy thầy Phù thủy đang nói tới chủ đề cơ bản, hấp dẫn hơn rất nhiều so với những cái tên cây cỏ mà cậu buộc phải nhớ.

- Thông thường người thầy khai mở cho đệ tử của mình cuốn *Bí ẩn các vì sao* vào năm cuối thời gian học nhập môn. Ta thấy con có năng khiếu đấy; chúng ta sẽ dùng cuốn sách vào cuối tháng thứ ba này!

- Nhưng khai mở thế nào thưa thầy? Cậu bé lo lắng hỏi. Chẳng phải thầy đã nói cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* bị Yorwan đánh cắp rồi...

- Từ hàng thế kỷ qua, Hiệp hội Pháp sư đã trích ra từ cuốn sách này tất cả những gì họ có thể hiểu được, thầy Qadehar nói để Guillemot yên tâm. Kiến thức này được các thầy Phù thủy truyền dạy cho đệ tử của mình từ nhiều thế hệ rồi! Trong khi chờ đợi tới giờ phút đó, ta muốn con nắm vững về các loài cây của khu đồi và những sức mạnh dưới lòng đất của vùng ven làng Troil.

Guillemot hứa thực hiện tất cả những điều Thầy mong muốn. Xem ra mọi điều đã bắt đầu trở nên hấp dẫn!

9. NGUỒN GỐC TÊN CÁC LOÀI HOA...

Guillemot thân mến,

Tớ nhận được thư cậu rồi. Chuyện cậu kể cho tớ thật không thể tưởng tượng nổi! Giờ cậu đã là Đệ tử của thầy Phù thủy rồi đấy! Mà lại còn là Đệ tử của chính Qadehar Người Truy đuổi chứ không phải bất cứ thầy Phù thủy nào khác! Tớ đã hỏi bố tớ: đó là một người rất nổi tiếng trong giới Phù thủy. Người ta kể rằng ông ấy đã vây bắt đủ loại ma quỷ, và họ còn nói ông là người đàn ông duy nhất khiến thế lực Bóng tối phải nể sợ.

Guillemot ngừng đọc. Gontrand có nói thật không nhỉ? Bóng tối, mối đe dọa lớn nhất từ Thế giới Vô hình, kẻ thù đáng nguyên rủa của người dân Xứ Ys, khó nắm bắt và vô cùng xấu xa, từng bao lần tàn phá xứ sở của cậu, mà cũng phải nể sợ thầy của cậu ư? Dù sao điều đó cũng giải thích cho việc xảy ra ở nhà bác Urien, lúc thầy Phù thủy công khai nhắc đến tên Bóng tối mà không mấy may sợ hãi. Đúng như bạn cậu đã viết, thật khó tin là Guillemot lại được làm Đệ tử một vị Phù thủy giỏi giang như vậy! Guillemot đọc tiếp.

Thật kỳ lạ khi ông ấy lại biến thành “người gõ đầu trẻ”! Có thể ông ấy đã quyết định có cuộc sống ổn định hơn. Dù sao, tớ vẫn nóng lòng chờ đợi kỳ nghỉ hè: cả bọn được gặp lại nhau ở Troil thì tuyệt thật! Thôi, tớ dừng bút đây: ông anh họ của cậu đang sốt ruột giậm chân cạnh tớ vì muốn ghé vài lời đây.

Guillemot lại ngừng đọc và hơi nghi ngờ. Tại sao thầy Qadehar lại chọn cậu nhỉ? Tại sao thầy lại thúc cậu từ bỏ ước mơ trở thành Hiệp sĩ để chọn con đường phục vụ cho Hiệp hội Pháp sư? Guillemot vẫn luôn thắc mắc không biết sự chọn lựa của cậu có đúng không và cảm thấy hơi lo ngại về chuyện này.

Dù cố tin là đã tìm thấy con đường của mình, trong lòng Guillemot vẫn

chắc hẳn thầy Phù thủy đã nhầm khi chọn cậu, và rằng cậu chẳng có năng khiếu gì đặc biệt về pháp thuật cả.

Nếu trong mọi việc cậu đều ở mức trung bình, thì có gì với pháp thuật lại khác được? Nhưng Guillemot không còn lựa chọn nào khác: cậu sẽ không bao giờ trở thành Hiệp sĩ được nữa. Cùng lắm là cậu tự bỏ việc theo học thầy Qadehar và sống như người công dân bình thường Xứ Ys... Cậu không thật hài lòng cho lắm với nghĩ này. Guillemot thích nghĩ rằng tuy cậu không có năng khiếu gì đặc biệt, cậu vẫn có thể trở thành thầy Phù thủy nếu chăm chỉ học hành hơn! Cho tới ngày số phận báo ứng cho cậu, giống như với Thầy của cậu vậy.

Cậu lại say sưa đọc.

Guillemot thân mến,

Anh tranh thủ viết thêm vào thư của gã to xác ngo ngoác (hắn cứ như trên mây trên gió từ khi người ta phỉnh nịnh bản trình diễn ghi-ta của hắn ở Troil), để nói với em rằng anh rất tự hào khi thấy em được thầy Qadehar chọn làm Đệ tử! Bố anh nói rằng đó là một việc xuẩn ngốc, rằng bác chúng ta sẽ chẳng bao giờ cho phép em làm thế. Tất nhiên là anh đã bênh em trước mặt bố!

Và kết quả là anh không được xem phim vào thứ Bảy. Cầu mong tới ngày anh trở thành Hiệp sĩ, để hai anh em ta đi vây hãm lũ ma quỷ của Thế giới Vô hình! Dù sao anh cũng rất mong sớm gặp lại em: Ambre viết thư cho anh khẳng định là cô ấy với Coralie sẽ tới nghỉ hè ở Troil. Tuyệt cú mèo!...

Romarc

Guillemot tư lự cắt lá thư vào cặp. Đúng là kỳ nghỉ hè sắp tới rồi. Cậu đã cố gắng rất nhiều trong học kỳ hai và bây giờ chắc chắn sẽ được lên lớp Tám. Nhưng đặc biệt là cậu đã học hành nghiêm túc với thầy Qadehar. Cậu đã sẵn sàng. Tối nay, Thầy sẽ mở cho cậu xem cuốn *Bí ẩn các vì sao!*

Mãi nghĩ ngợi, Guillemot không nhận ra có người đang lại gần chiếc ghế

băng cậu đang ngồi trong sân chơi.

- Ô này, tên Guillemot ngủ gật, mơ màng gì đấy hả?

Guillemot giật nảy mình. Trước mặt cậu, con bé Agathe làng Balangru và đồng bọn của nó đang nhìn cậu vẻ hung dữ xen lẫn soi mói.

- Đừng làm nó sợ, một đứa con trai trong nhóm nói, kéo nó lại ngất đấy!

Cả lũ cười khẩy vẻ độc ác. Đứa con gái cao lớn nhăn mặt và khoát tay ra hiệu cho cả lũ im.

- Này thằng lùn, có thầy Phù thủy đã nhận mày làm học trò phải không?

Guillemot chăm chú quan sát Agathe và suy tính rất nhanh. Dù vẫn mang vẻ mặt khinh khỉnh, nhưng hôm nay trông thái độ con bé khác mọi ngày. Cứ như thể nó... nó sợ vậy! Nhưng sợ cái gì và sợ ai mới được chứ? Con bé sợ Guillemot, hẳn là thế rồi! Hay đúng hơn là sợ cái người đã trở thành đệ tử của thầy Phù thủy. Tim Guillemot bắt đầu đập rất nhanh. Đây là thời cơ vàng phải tận dụng ngay! Một dịp may như vậy sẽ không bao giờ lặp lại.

Cậu đứng dậy và gắng giữ thái độ bình tĩnh:

- Đúng vậy. Thầy Qadehar Người Truy đuổi đang dạy tôi pháp thuật.

Cậu đã xướng tên người thầy nhằm khiến băng nhóm của Agathe phải choáng váng và kết quả đúng như cậu mong muốn. Trong nhóm nổi lên những tiếng xì xào. Agathe lại bắt cả lũ yên lặng, nhưng giờ thì rõ ràng trông nó rất do dự. Guillemot phải hành động thật nhanh trước khi con bé lấy lại tinh thần. Cậu nhìn cả lũ vẻ khinh bỉ và liềm tuyên bố với giọng bình tĩnh:

- Thầy Qadehar hôm qua đã dạy cho tôi một trò rất hay: đó là thuật thu nhỏ chân người lại! Tôi sẽ làm thử cho các người xem.

Guillemot bắt chước dáng vẻ của thầy Qadehar khi ông biến những thanh

kiếm thành bụi và hô lớn:

- *Taraxacum! Papaver rhoeas!*

Vốn khỏe như vâm nhưng lại ngu xuẩn, Thomas làng Kandarisar hú lên một tiếng rồi vất chân lên cổ chạy. Cả hội lập tức chạy theo nó. Agathe ném cái nhìn hần học lên cậu bé mảnh khảnh đang giơ cao tay cầu viện những thế lực bạo tàn, rồi đến lượt con bé cũng linh mất hút.

Guillemot bật cười: cậu vừa mới làm cho bọn chuyên gieo rắc nỗi khiếp sợ ở trường phải bỏ chạy, chỉ bằng việc hô tên khoa học của cây bồ công anh Trung Quốc và cây mỹ nhân! Trong giây phút vô cùng ngây ngất này, có lẽ cậu không bao giờ hối tiếc về quyết định đã theo thầy Qadehar! Pháp thuật cũng có ích đấy chứ.

Vì đã đến giờ phải đi, Guillemot lẳng lặng ra khỏi trường. Cậu đi qua thành phố, theo con đường làng Troil và vội vã đi theo hướng dẫn tới quả đồi, nơi thầy Qadehar đã hẹn cậu.

Cái cửa hầm mộ khổng lồ bằng đá dựng đứng trên đỉnh đồi, từ đó nhìn ra xa về phía Nam là biển, còn quay sang hướng Đông là núi. Vào những đêm xuân, khi trăng sáng tròn vành vạnh, bọn trẻ thường tới đó chơi đùa, và có cả những đôi tình nhân nữa. Hôm nay, Guillemot tới đây vì lý do hoàn toàn khác.

Thầy Qadehar đã tới và đang ngồi đợi cậu trên phiến đá hoa cương lớn. Nhìn thấy Guillemot lại gần, ông đứng dậy.

- Chào Guillemot!

- Con chào Thầy ạ, cậu bé hồn hển đáp.

- Ở đây, thầy Qadehar nói và hít căng lồng ngực, không khí có mùi thật dễ chịu! Con có cảm thấy gì không?

- Dạ có ạ, Guillemot lưỡng lự trả lời, cậu không hề chờ đợi sẽ có một sự

đón tiếp như vậy.

- Ta rất thích nơi này! Phải nói là nó rất kỳ bí!

Những lời cuối của thầy Phù thủy khiến cậu bé cảm thấy cần đưa ra một lời bình luận. Guillemot nổi hứng.

- Có gì lạ đâu Thầy, vì đây là nơi giao nhau giữa dòng chảy trong lòng đất của làng Troil và của Thành Dashtikazar thôi mà.

Qadehar nhìn cậu với ánh mắt sắc sảo.

- Guillemot, con nhắc lại ta nghe một dòng chảy dưới đất là sao, ông yêu cầu bằng một giọng nghe không còn vẻ thân thiện.

- Dạ thưa Thầy, đó là dòng suối năng lượng vô hình chảy trong lòng đất. Đôi khi có nhiều dòng đan xen vào nhau và tạo thành một dòng sông năng lượng. Những nơi chúng giao nhau gọi là những điểm nút. Sức mạnh ở đó vô cùng lớn. Giống như ở đây thưa Thầy.

Guillemot trả lời với vẻ rất chắc chắn. Thầy Qadehar từ cửa hầm mộ nhảy xuống, ông nghiêng người cúi xuống đấm cỏ hái một bông hoa và chìa ra cho Guillemot.

- Cái gì đây?

- *Hypericum maculatum*, cây cỏ ban lá đốm ạ! Nó được thu hoạch vào mùa hè. Nó chứa một loại dầu có màu đỏ và dùng bôi vết thương cho mau lành.

- Đây có phải là loài duy nhất trong họ hoa này?

Guillemot ngập ngừng, nhưng thầy Qadehar cứ nhìn xoáy vào cậu khiến cậu ấp úng:

- Dạ, không, không ạ... Nó còn có họ hàng với *Hypericum perforatum*, cây cỏ ban lá thủng, thường mọc ở những nơi đất khô hơn.

Thầy Phù thủy nở nụ cười rất tươi.

- Giỏi, Guillemot, giỏi lắm!

Ông lại leo lên cửa hầm mộ và ra hiệu cho cậu bé đang thở phào nhẹ nhõm lại gần.

- Con chịu khó học hành lắm. Ta rất tin ở con.

Guillemot mặt mày rạng rỡ. Thầy nói tiếp:

- Như đã hứa với con, ta sẽ mở cho con xem cuốn *Bí ẩn các vì sao* và sẽ dạy cho con bí mật đầu tiên của Hiệp hội Pháp sư. Nhưng trước tiên, ta phải đưa cho con cái này.

Ông lôi trong túi của mình ra một chiếc túi vải mới toanh và một cuốn sổ dày bọc da màu đen.

- Mỗi đệ tử đều có một chiếc túi như thế này để đựng sách vở, cây cỏ lượm được và... cuốn sổ tay ghi lại quá trình học hành cùng những phát hiện riêng của mình!

Guillemot cẩn thận cầm lấy chiếc túi cùng cuốn sổ và ngắm nghía vẻ thích thú.

- Guillemot này, ta sẽ không bao giờ kiểm tra những gì con viết trong sổ, thầy Qadehar nói rõ thêm, trông ông có vẻ rất vui về phản ứng của cậu học trò. Tùy con thấy điều gì quan trọng với mình thì ghi lại.

- Con xin cảm tạ Thầy! Đây là món quà đẹp nhất mà con nhận được từ trước tới nay!

- Tốt rồi, thầy Phù thủy chỉ nói có vậy, ông đang có vẻ rất xúc động. Thế con đã sẵn sàng để xem *Bí mật các vì sao* chưa?

- Dạ thưa Thầy, Guillemot trả lời, mắt long lanh. Con đã sẵn sàng!

- Vậy con hãy nghe ta nói đây, nếu có điều gì không rõ thì cứ hỏi ta, đừng ngần ngại nhé!

10. BÍ ẨN CỦA MÀN ĐÊM

Guillemot, cậu trò nhỏ của ta, thầy Qadehar bắt đầu, muốn hiểu được bí ẩn của thế giới thì trước hết phải biết cách quan sát thế giới bằng con mắt khác. Con thử nhìn hòn đá này mà xem, Thầy vừa chỉ một hòn đá vừa tiếp tục nói, thử ngửi làn gió này, Thầy vừa nói vừa hít căng lồng ngực, lắng nghe tiếng chim hót: thoạt nhìn chúng chẳng có điểm gì chung. Song có một điều kết hợp ba thứ đó lại với nhau!

- Có một điều ư, thưa Thầy? Guillemot hỏi, quyết tâm phải hiểu bằng được bí mật của phép Phù thủy mà thầy Qadehar đang giảng giải cho cậu.

- Phải, Guillemot ạ, một mối liên hệ vô hình, hợp nhất tất cả những gì tồn tại, đó là năm nhân tố cơ bản, hay còn gọi là ngũ hành! Con biết năm nhân tố này chứ?

- Đó là... Guillemot do dự, con nghĩ chỉ có bốn thôi ạ: nước, đất, lửa và không khí.

- Con quên mất các sinh thể à! Qadehar nói giọng giễu cợt.

- Sinh thể... Thầy muốn nói tới các sinh vật ạ?

- Ta muốn nói đến con người, cây cối, muông thú... Tất cả những gì hít thở được, con trai ạ! Con hiểu chưa? Ta tiếp tục nhé?

- Dạ vâng, thầy nói tiếp đi ạ!

- Đây nhé, năm nhân tố này được hợp nhất bằng một sợi dây vô hình mà người xưa gọi là Phạm Võng, hay còn gọi là Trường Năng lượng. Con nhớ chưa: Trường Năng lượng. Nó như một tấm mạng nhện khổng lồ, mà mỗi sợi tơ đều được gắn với một sự vật nào đó. Con hiểu điều đó thế nào?

- Dạ... Guillemot suy nghĩ. Có thể hiểu là ví như con cử động, thì cả cái mạng nhện sẽ rung rinh theo, và vậy là tất cả mọi người đều nhận thấy con đang cử động... À mà không thể thể được.

- Sao lại không, Guillemot?, Qadehar trả lời, thấy rất rõ là ông thích thú vì câu trả lời của cậu học trò, có thể chứ: đơn giản là tấm mạng nhện rộng tới mức khi con cử động, chẳng có cái gì và cũng chẳng có ai cảm nhận trực tiếp được điều đó, trừ phi thực sự ở ngay gần con. Các nhà toán học của Thế giới thực có trực cảm về Trường Năng lượng và đã xây dựng dựa trên đó lý thuyết về sự hỗn mang. Con đã từng nghe về điều này chưa?

- Dạ... cậu bé lưỡng lự, con nghĩ là đã nghe rồi ạ. Có phải là câu chuyện về tiếng đập cánh của một con bướm đã nảy sinh một cơn bão ở tận phía bên kia của hành tinh không ạ?

- Chính xác, Guillemot! Nói đơn giản thì lý thuyết này cho rằng một hành động nhỏ chẳng có ý nghĩa gì vẫn có thể gây tác động gián tiếp lên tất cả phần còn lại của thế giới. Còn bây giờ, thầy Phù thủy tiếp tục nói, con thử tưởng tượng xem nếu ta kiểm soát được những tác động gián tiếp này! Tức là thực hiện một hành động và biết rằng hành động này sẽ tác động vào một nơi cụ thể nào đó trên mạng nhện!

- Điều đó có nghĩa là, cậu bé thận trọng suy luận, người ta có thể tác động lên một số sự vật này thông qua các sự vật khác mà thoát nhìn tưởng chừng như chẳng có liên hệ gì với nhau... Nhưng bằng cách nào thưa thầy?

Thầy Qadehar mỉm cười khi thấy vẻ hăng hái bất chợt của cậu bé đang bắt đầu khám phá bí mật to lớn của Hiệp hội Pháp sư.

- Nhờ vào những chiếc chìa khóa, Guillemot à. Những chiếc chìa khóa cho phép ta nhập vào Trường Năng lượng, nắm được cấu trúc sâu kín nhất của sự sống!

- Chìa khóa ư thầy? Giống như những chiếc chìa khóa mở cửa phải không ạ? Cậu học trò rụt rè hỏi.

- Chính xác, con trai ạ! Chỉ có điều những chiếc chìa khóa này không giống như những đồ vật, mà đó là những ký hiệu.

Thầy Phù thủy vươn vai khoan khoái hít thở, tận hưởng những tia nắng chiều cuối ngày. Trong giây lát, ánh mắt ông trôi dạt về phía chân trời. Guillemot níu lấy tay áo choàng sẫm màu và năn nỉ:

- Con xin Thầy...

Qadehar mỉm cười triu mến.

- Con thích bí mật các phép Phù thủy phải không Guillemot?

- Thầy nói về các ký hiệu đi ạ, cậu bé van nài, các ký hiệu mở được những cánh cửa ấy ạ!

- Được rồi, thầy Phù thủy vui vẻ nói tiếp bởi ông thấy Guillemot đang cẩn thận ghi chép những điều ông nói vào quyển sổ mới toanh của cậu. Con cứ tưởng tượng nó y như một bảng chữ cái mà mỗi chữ mang một ý nghĩa riêng và một sức mạnh đặc biệt. Còn bây giờ, con tưởng tượng các chữ cái ấy được nối với nhau thành các từ, rồi các từ được nối với nhau thành câu! Và cứ như vậy, con đã có cả một dòng năng lượng cần thiết để nhìn thấy Trường Năng lượng, nhập vào đó và biến đổi nó đi! Bí mật là ở đó Guillemot, bí mật của việc thực hành pháp thuật: thiết lập và kiểm soát mối liên hệ giữa các sự vật hoàn toàn khác nhau!

- Ôi hay quá! Guillemot thốt lên. Có nghĩa là với những ký hiệu này, người ta có thể kiểm soát cả vũ trụ!

- Khoan đã, con chớ vội, thầy Qadehar phản ứng lại trước sự phấn khích thái quá của cậu học trò. Không đơn giản thế đâu! Trước tiên, pháp thuật Phù thủy không phải là môn khoa học chính xác, mà là kết quả của sự tìm tòi và trải nghiệm không ngừng đổi mới. Hơn nữa, Trường Năng lượng có những điều luật riêng mà ta không được vi phạm, nếu không mọi thứ sẽ sụp đổ. Tóm lại, các ký hiệu này, mà giới Phù thủy chúng ta gọi là Linh Phù, là

những năng lượng trung tính. Hiệu quả của chúng tùy thuộc vào người sử dụng... Con nghĩ sao Guillemot?

- Dạ... phải thật chú ý đúng không ạ? Không được bạ điều gì cũng làm?

- Khá lắm, cậu nhóc! Qadehar vừa trả lời vừa vỗ vai cậu bé vẻ rất hài lòng. Trong khi đợi đến tuổi có đủ sự khôn ngoan, thì cẩn trọng và khiêm nhường chính là hai đức tính quan trọng nhất của thầy Phù thủy!

- Xin Thầy nói thêm cho con về các ký hiệu, à, về Linh Phù ạ!

- Guillemot này, trước hết ta sẽ nói thêm cho con biết về những năm học pháp thuật sắp tới của con. Và nếu con không nản chí, ta sẽ chỉ dạy cho con về Linh Phù!

- Vâng ạ! Guillemot vui mừng chấp thuận.

- Con sẽ phải học rất nhiều về những môn mà con tưởng như chẳng dính dáng gì tới pháp thuật, như địa chất, địa lý hay lịch sử. Con phải học bản đồ hướng gió, các dòng năng lượng ngầm dưới lòng đất hay dưới đáy biển, thành phần núi đá và kim loại, hành vi của động vật, đặc điểm riêng của các loài cây trồng, tâm lý con người, tóm lại, con phải học hết tất cả những gì liên quan tới ngũ hành! Bởi hiểu được thế giới là điều tối quan trọng với người muốn sử dụng Trường Năng lượng.

Guillemot thở dài. Bỗng chốc pháp thuật dường như kém hấp dẫn hơn rất nhiều so với những gì cậu vừa tưởng tượng! Mặc dầu vậy, cậu vẫn gật đầu. Thầy Qadehar nói tiếp:

- Con sẽ phải luyện các bài thể hình cả cường lẫn nhu: thực hành pháp thuật đòi hỏi hai chữ dũng và nhẫn! Con sẽ phải luyện thở: hơi thở là động lực cơ bản để thực hành pháp thuật. Chớ bao giờ coi thường cơ thể mình, Guillemot, nó là nguồn năng lượng duy nhất của con đó.

- Dạ thưa Thầy, công lực của một thầy Phù thủy phụ thuộc vào sức mạnh của cơ thể phải không ạ? Guillemot lo lắng hỏi.

- Phải và không phải, con trai à. Công năng của một thầy Phù thủy trước hết nằm trong cách thức anh ta làm chủ tài nghệ của mình. Nhưng nó còn phụ thuộc vào khả năng sử dụng năng lượng cơ bản. Con hãy tin ta, phải rất rắn rỏi mới tập trung được dòng năng lượng dưới lòng đất! Tóm lại, một số thầy Phù thủy có nội lực đặc biệt cao hơn một số khác. Cái đó gọi là Nội khí hay khả năng Thiên phú và nó mang lại sức mạnh cho pháp thuật của chúng ta. Người ta bẩm sinh đã có Nội khí mạnh mẽ, cũng như việc một số người có khả năng chạy nhanh hay vẽ giỏi!

- Cái... Nội khí đó, thưa Thầy, Guillemot đánh liều hỏi. Nó có liên quan gì tới hiệu ứng Tarquin không ạ?

- Rất có thể, thầy Qadehar công nhận. Ta thấy con hiểu rất nhanh. Ta tiếp tục nhé?

Guillemot gật đầu vẻ dứt khoát. Thầy Phù thủy tiếp tục:

- Đồng thời với việc rèn luyện trí nhớ và thể lực, con sẽ phải học để nắm vững các Linh Phù. Trước tiên phải nhận dạng chúng thật tốt: tên, hình dạng, thứ tự trong bảng chữ cái và quyền năng của chúng. Sau đó, con phải biết dùng chúng sao cho thích hợp với con và tự khám phá chúng bằng cách tập trung cao độ, tạo mối liên hệ mật thiết với chúng trong trái tim và tâm hồn con. Một khi con đã hiểu rõ Linh Phù, ta sẽ giúp con học cách sử dụng chúng: viết hoặc khắc tên chúng ra, niệm thầm trong đầu và thể hiện lại chúng. Nhờ Linh Phù, con có thể tự vệ chống lại mọi sự tấn công và con sẽ chiến thắng bất kỳ địch thủ nào. Con cũng có thể trở nên sáng suốt, tiên đoán được tương lai! Con nghĩ sao?

Guillemot im lặng một lát. Cậu chỉ có thể nói là dù sao cũng chẳng còn lựa chọn nào khác! Và rằng một phần chương trình học có vẻ không hấp dẫn như phần khác... Song cậu vẫn cố gắng vừa trả lời với giọng vui vẻ, vừa nghĩ tới những Linh Phù bí hiểm đang khiến cậu thích mê đi.

- Hay quá, Thầy ạ!

- Tốt, tốt rồi, con trai. Giờ con muốn biết gì nữa nào?

- Những Linh Phù này... Ai đã sáng tạo ra chúng ạ?

- Không biết ai đã sáng tạo ra chúng, Guillemot ạ. Cũng như không thể biết tác giả cuốn *Bí ẩn các vì sao* là ai. Ngay cả việc chúng ta sở hữu cuốn sách từ khi nào cũng chẳng ai biết... Đúng là cuốn *Bí ẩn các vì sao* đã cho chúng ta biết về các Linh Phù, nhưng thực ra vốn dĩ chúng vẫn tồn tại trước mắt con người từ bao lâu nay.

- Thưa Thầy, ở đâu ạ? Guillemot đưa mắt nhìn quanh và hỏi.

- Thì... kia kia, con trai, thầy Phù thủy nhẹ nhàng nói và đưa tay chỉ các vì sao đang hiện ra trên bầu trời trong ánh hoàng hôn dần buông xuống. Ở trong bí mật của màn đêm.

- Thầy muốn nói là...

- Thầy chỉ muốn nói là Linh Phù đến với chúng ta từ các vì sao và chính xác hơn là từ một số chòm sao. Linh Phù tái hiện lại hình dạng của chúng. Chính vì thế mà người ta mới gọi cái tác phẩm bí hiểm này là *Bí ẩn các vì sao*: các chòm sao vẽ lên bầu trời đêm những đốm sáng lấp lánh, tượng trưng cho Trường Năng lượng.

Guillemot thấy háo hức. Ánh mắt cậu nhìn hút lên bầu trời, dường như cuối cùng cậu đã tìm thấy vị trí của mình ở thế giới này: tí trên cao kia, bên cạnh các vì sao!

11. BẮT CỐC

Guillemot nhắm nghiền mắt, cố hình dung ra Linh Phù thứ ba trong bảng chữ cái các vì sao. Hình ảnh của nó tuy đơn giản nhưng rất khó hiện rõ trong đầu cậu bé. Cậu cố gắng tập trung hết sức lần cuối, và rồi, chẳng thể cố thêm được nữa, cậu bỏ cuộc và mở mắt. Cậu nheo mắt dưới ánh nắng chói chang giữa trưa phản chiếu trên bãi cát ven biển, nơi cậu tới tập luyện.

Vậy là đã được ba tuần kể từ khi thầy Phù thủy Qadehar mở cho Guillemot xem cuốn sách *Bí ẩn các vì sao*, và cũng từ ba tuần nay cậu khổ sở gắng sức để nắm bắt ý nghĩa của những chiếc chìa khóa mở những cánh cổng của pháp thuật thực sự này. Gần như suốt ba tuần qua, tranh thủ việc các thầy cô ở trường bắt đầu thả lỏng vì sắp nghỉ hè và bỏ qua việc nghiên cứu về ngũ hành, cậu chỉ rèn luyện ba Linh Phù đầu tiên. Kết quả chẳng lấy gì làm khích lệ. Ba cái hình ảnh rúm ró khó khăn lắm mới hiện ra trong đầu khi cậu nhắm mắt lại. Thầy chỉ cho cậu biết mỗi hình dạng và tên của hai mươi tư ký hiệu, mặc kệ cậu phải rèn luyện để cảm nhận được sức mạnh của các Linh Phù trước khi thực sự bắt tay vào nghiên cứu chúng...

Guillemot cảm thấy vô cùng bức bối. Một đệ tử có năng khiếu như cậu, được lựa chọn vì đã trải qua hiệu ứng Tarquin, lại phải chịu thua mấy cái hình thù ngớ ngẩn! Cậu vui quẩy sổ của mình trong cát. Rồi hít một hơi thật sâu, cậu lại nhắm mắt và cố tập trung hết sức có thể. Linh Phù đầu tiên hiện lên hơi lộn xộn trong đầu: *Féhu*, không hiểu sao nó lại gọi cho cậu nghĩ đến một con bò cái to đùng. Linh Phù thứ hai đứng bên Linh Phù thứ nhất: *Uruz*, làm cậu nghĩ tới mưa. Cuối cùng Linh Phù thứ ba đã hiện rõ bên cạnh: *Thursaz*, có vẻ như đang cười với cậu, giống như bác Urien cười, điệu cười của người không lờ. Thế là được rồi! Cậu vui mừng hơn hờ. Đúng lúc đó thì có một giọng nói kéo Guillemot khỏi dòng suy nghĩ:

- Mày nghĩ nó ngủ à? Ê, Guillemot gà gât, mày ngủ đây à?

Guillemot rùng mình khi nhận ra giọng của Thomas làng Kandarisar. Cậu

mở mắt: đúng, chính là hắn, không phải cậu đang mơ; cái thằng tóc hung đỏ đang đứng ngay trước mặt cậu và bên cạnh nó là con bé Agathe làng Balangru, tay chống nạnh cười nhả nhở đáng vẻ độc ác. Thế mà Guillemot cứ tưởng đã thoát khỏi Agathe và băng nhóm của nó nhờ câu thần chú bịa hôm nọ!

- Chúng tao phải nói chuyện với mày, thằng oắt con, đứm con gái cao lớn nghiên răng nói. Nó không còn vẻ gì là sợ cậu nữa.

- Phải, Thomas bồi thêm, hôm trước mày đã chơi chúng tao một vỏ đúng không?

- Đừng có chối, thằng còi, Agathe tiếp tục nói, tao hỏi bố tao rồi. Bố bảo một thằng mới làm đệ tử thì chưa thể giờ trò phép phép gì cả.

- Chưa đáng quái gì đâu! Thomas đế thêm. Hình như phải mất nhiều năm nữa mới có thể niệm thần chú!

- Vì thế, chúng tao tự nhủ, đứm con gái nói với giọng đầy hăm dọa, phải kiểm tra xem sao. Thomas, dành phần cho mày đấy!

Thomas lao vào Guillemot. Cậu bé vừa đứng bật dậy, chuẩn bị sẵn sàng co giò chạy thẳng. Chỉ có điều nếu làm vậy, cậu sẽ phải bỏ lại cuốn sổ tay quý giá; và vì thế cậu không động đậy, chỉ co rúm người lại đợi cú tấn công.

Nhưng chẳng có cú sóc nào cả. Thomas đứng như trời trồng, chờ người vì sợ, mắt giương to nhìn ra biển. Agathe cũng nhìn ra hướng đó và rú lên sợ hãi: hai con Gommon khổng lồ bất ngờ nổi lên trên mặt biển và đang rẽ nước tiến vào bờ.

Gommon là quái vật khổng lồ có con mắt đục lờ lờ, tóc bằng tảo biển và da phủ lớp vảy nhớp nháp. Trông hình thù bề ngoài chúng có vẻ giống người, nhưng hành vi thì giống thú vật hơn; những con thú dữ... Chúng có thể bơi dưới nước cũng dễ dàng như trườn trên cát hoặc trên những mỏm đá bên bờ biển vốn là hang ổ của chúng. Thời xưa, chúng từng là kẻ thù nguy hiểm nhất của ngư dân Xứ Ys. Vài thế kỷ trước, Hiệp hội Pháp sư và Hội Hiệp sĩ

đã phối hợp hành động để đày tất cả lũ quái vật Gommon sang Thế giới Vô hình!

Từ bấy đến giờ, ở Xứ Ys, người ta chỉ biết tới sự tồn tại của chúng qua sách vở và những câu chuyện truyền thuyết.

Vậy mà, có hai con Gommon bằng xương bằng thịt đang rẽ nước trên mặt biển tiến nhanh vào bờ...

- Chạy mau! Chạy mau, Agathe! Đến lượt Thomas hét lên với đứa con gái cao lớn lúc này đang đờ đẫn vì sợ hãi, không nhắc nổi chân tay.

Miệng lảm bảm rủa, Thomas nắm lấy cánh tay con bé và lôi mạnh theo. Guillemot hò chúng chạy nhanh lên. Cả ba đứa cầm đầu cầm cổ chạy về phía cồn cỏ, chỗ chắc chắn hơn và may ra có thể thoát khỏi quái vật Gommon.

Guillemot lấy hết sức lao đi thật nhanh, nhưng cậu đã bắt đầu hỗn hển. Cậu đang bước lún trên cát và phải gắng sức lắm mới làm được một động tác đơn giản là bước chân này lên trước chân kia. Cậu thấy cảm giác thật khó chịu, cứ như thể mỗi bước đi lại làm cậu bị thụt lùi về phía sau thêm một chút! Nó giống như việc thỉnh thoảng ta gặp trong ác mộng: bị thú dữ đuổi đằng sau mà chân thì cứ như bị dính chặt trên mặt đất, không thể nào tiến lên được! Guillemot không kìm nổi cơn run. Ba đứa sẽ chẳng thể nào lên tới cồn cỏ! Cậu quay lại nhìn phía sau: Thomas và Agathe cũng chẳng khá hơn gì, thậm chí chúng còn khổ sở hơn vì to lớn hơn cậu. Hai con quái vật không còn xa nữa.

Thomas cũng quay lại. Nó thấy hai con quái vật da đầy vảy chỉ còn cách đó vài bước. Vì quá sợ hãi và luống cuống, nó hét lên. Rồi nó buông tay Agathe để đi được nhanh hơn. Bất ngờ bị mất thăng bằng, đứa con gái loạng choạng rồi ngã xuống. Trong nháy mắt, con Gommon thứ nhất đã nhảy chồm lên con bé. Agathe rú lên và giãy giụa tứ phía khi đôi tay to khỏe túm lấy nó. Con quái vật nhắc bổng con bé lên dễ như không và vác lên vai. Nó quay gót và vác Agathe trở ra biển, chẳng thèm để ý tới tiếng gào thét kêu cứu của nạn nhân. Con Gommon thứ hai tiến lại gần hai đứa

con trai, lúc này thôi không chạy nữa vì quá sững sờ trước cảnh vừa rồi. Mồm con quái vật ngoác ra, để lộ đầy những chiếc răng to tướng nhọn hoắt, và con dao sáng loáng nó cầm trên tay khiến cho hai đứa hiểu ngay ý nó đang muốn gì: chúng sẽ không bị bắt cóc mà là giết luôn!

- Ahaaaaaaaaaaaaaa!

Cả hai đứa cùng hét lên một tiếng kinh hãi và chạy trốn thật nhanh.

- Nhanh nữa lên! Chạy nhanh nữa lên! Guillemot giục gã Thomas, lúc này đang tụt lại.

Con Gommon vốn quá quen đi lại trên cát nên dễ dàng theo kịp hai đứa. Gần tới còn cỏ rồi: hai đứa vẫn còn cơ hội để chạy thoát nhưng phải thật nhanh! Đúng lúc này thì Thomas lại vấp ngã sóng soài trên cát, làu bàu vì đau. Guillemot ngừng chạy và tới giúp đỡ kẻ đang cùng trốn chạy với cậu.

- Đứng lên, Thomas! Nào, đứng lên!

Thomas nằm sóng soài dưới đất, mắt mở to đầy sợ hãi nhìn con quái vật đuổi theo chúng đang tới gần. Nó gượng đứng dậy, nhưng rồi cái mắt cá chân chắc đã sái khi ngã lúc này làm nó quy xuống. Thomas lại ngã lăn xuống đất.

- Quá muộn rồi! Thomas rên rỉ. Chạy đi, mau! Guillemot lưỡng lự.

Cậu cảm thấy vẫn có thể thoát được nhanh vượt quái vật Gommon, chỉ cần cậu lên được cồn cỏ.

Cách đó chỉ mười phút là có nhà dân rồi: cậu có thể nhanh chóng gọi được cứu viện. Nhưng sẽ không kịp cứu Thomas. Những lúc bị tên tóc hung đối xử tàn tệ ở trường, cậu chỉ mong cho nó chết quách đi! Nhưng đó là lúc tức giận, còn giờ, khi thấy điều đó sắp sửa xảy ra thì... Số phận mà Thomas sắp phải chịu không thể so sánh với những trò trêu chọc của nó với cậu. Không được, cậu sẽ chiến đấu đến cùng với nó và cậu sẽ không bỏ nó, cho dù có xảy ra điều gì đi nữa! Rõ ràng là, Guillemot nghĩ, người ta không thể hành

động khác với bản chất của mình: trở thành Đệ tử của thầy Phù thủy không khiến cậu từ bỏ khuynh hướng hiệp sĩ ưa nguy hiểm.

Lúc này, con Gommon chỉ còn cách vài bước, chạy trốn cũng chỉ vô ích. Thomas làng Kandarisar sợ phát cuồng, nó ôm mắt cá chân cố bò lê trên cát. Guillemot cố hết sức bình sinh giúp nó. Con quái vật chỉ cần với tay là tóm được hai đứa. Nó biết điều đó và hình như nó cứ nhả nha cho thích. Lưỡi dao nó cầm trong tay càng sáng hơn dưới ánh mặt trời.

Vừa lúc, điều gì đó kỳ lạ diễn ra.

Linh Phù thứ ba bất ngờ hiện ra trong óc Guillemot, dù cậu không hề tưởng tượng, mà nó còn rõ ràng hơn cả những lúc cậu luyện tập. Hình ảnh Linh Phù nhanh chóng choán hết tâm trí cậu, nó lớn dần lên và bốc cháy, làm lan tỏa trong người cậu một sức nóng lúc đầu còn nhẹ nhàng, rồi tới mức không chịu nổi. Guillemot có cảm giác như Linh Phù đốt cháy và thiêu hủy cậu từ bên trong. Guillemot buông Thomas ra và đứng sững trước con quái vật. Hai tay ôm đầu, cậu rên rỉ quần quai vì đau đớn.

Bị bất ngờ, con Gommon đứng sững lại và giương đôi mắt đục lờ lờ quan sát cậu. Guillemot hét to tên của Linh Phù vì cảm thấy đó là cách duy nhất để cậu thôi không bị cơn đau hành hạ và thoát khỏi ngọn lửa đang hủy diệt cậu.

- THUUURSAAA AZ!!!

Quái vật Gommon bất ngờ lùi lại, như thể nó vừa bị một cú đấm khủng khiếp giáng mạnh vào người. Nó hét lên một tiếng, nhìn hai đứa con trai vẻ khó hiểu, rồi đổ sụp xuống, cứng đờ trên cát.

- Ôi giờ ời! Thomas thốt lên và gượng đứng dậy. Sao cậu làm được thế?

Guillemot cảm thấy người nhẹ đi ngay sau khi kêu được tên của Linh Phù. Chắc là mẫu tự huyền bí đó đã hành động từ bên trong người cậu để buộc cậu phải dùng tới khi cần thiết! Điều này cậu chưa hề biết. Guillemot nhìn

con Gommon đang nằm dưới đất mà không tin nổi vào mắt mình. Thomas đang dựa người vào vai cậu cũng thế.

- Sao cậu làm được thế, nói đi, cậu làm thế nào? Thomas hỏi lại với giọng run run đầy khâm phục.

Cả hai đứa vẫn còn run rẩy. Chưa bao giờ Guillemot lại sợ đến vậy! Kể cả cái lần cậu bị ông bác Urien truy lùng trong lâu đài để phạt vì cậu và Romaric đã nhét một con chuột chết vào giường ông...

Guillemot hít một hơi thật sâu rồi trả lời:

- Tôi học pháp thuật... Tôi chẳng nói với cậu là gì?

Thomas làng Kandarisar không biết nói gì thêm và đành gật đầu vẻ rất nghiêm trọng. Nhưng chúng chợt nhớ tới Agathe đã bị bắt mất. Chúng quá vui mừng vì còn sống sót nên đã quên đi việc con bé bị bắt cóc, nhưng giờ sự việc chợt trở lại trong đầu chúng.

- Chúng ta phải đi báo cho Hội Hiệp sĩ ngay, Guillemot nói với Thomas đang không thể kìm tiếng nức nở bởi dư âm của cuộc phiêu lưu hãi hùng vừa rồi và vì sự biến mất của đứa con gái cùng hội cùng thuyền.

Guillemot quay trở lại chỗ cậu đã để cuốn sổ trên cát và nhặt lên bỏ vào túi. Sau đó, cậu gắng hết sức đỡ tên Thomas to béo tập tễnh đi về phía Thành Dashtikazar.

12. TRONG CUNG ĐIỆN HỘI ĐỒNG TRƯỞNG XỨ

Vụ Agathe bị bắt cóc làm hôn nhân cả xứ.

Nói đúng hơn là vụ việc đã gây ra một cơn động đất làm rung chuyển Xứ Ys! Đầu tiên là ông Balangru, bố của Agathe, làm âm ỉ lên kết tội Hội Hiệp sĩ, trong khi mẹ con bé thì khóc lóc thương con gái. Bởi theo ông, họ là những người đã không làm trọn công việc của mình. Tiếp đến là việc Hội Hiệp sĩ, vì muốn phục hồi danh dự, đã tung quân truy tìm thủ phạm khắp xứ song chẳng ích gì. Một lý do nữa khiến cả xứ náo loạn là sự xuất hiện của quái vật Gommon trên bờ biển đồng nghĩa với việc Xứ Ys không còn nằm ngoài sự đe dọa của Thế giới Vô hình nữa. Sau cùng là bởi mỗi người ít nhiều đều lo sợ Bóng tối có nhúng tay vào vụ này.

Mọi người vẫn nhớ như in những tội ác mà Bóng tối đã gây ra: từ việc quân Ork khát máu phá hủy hàng loạt các ngôi làng (Ork là tương ứng trên cạn của quái vật Gommon, chỉ có điều chúng là sinh vật đặc trưng của Thế giới Vô hình) cho tới vụ Thành Dashtikazar suýt bị thiêu cháy vì hai quả bóng lửa ma thuật. Trong cả hai vụ, chỉ thiếu chút nữa thì các Hiệp sĩ và thầy Phù thủy đã không chống đỡ nổi các đòn tấn công của Bóng tối.

Dân Xứ Ys nhớ nhất cái ngày chính Bóng tối lang vãng xuất hiện ở gần một thôn làng miền Núi Vàng vừa bị đội quân quái vật của nó san bằng. Bóng dáng hư ảo và giá băng của Bóng tối khiến cho tốp Hiệp sĩ Cuồng phong đến dẹp giặc thấy còn khiếp sợ hãi hùng hơn cả cảnh dân làng xấu số phơi xác trên đường hay chính đám quân Ork đang tụ tập trên đỉnh núi.

Cả Xứ Ys cứ sôi lên. Hội Tộc trưởng Qamdar họp bàn, còn trong mỗi khu phố, thôn làng, đàn ông phải thay phiên nhau canh gác. Vó ngựa các Hiệp sĩ khua vang khắp phố phường, làng xóm, và đã lâu lắm rồi người ta mới lại nhìn thấy rất nhiều bóng áo choàng dài màu sẫm ngang dọc từ khắp thành phố đến thôn quê đến thê. Hôm nay là một ngày đặc biệt: không phải vì là ngày nghỉ hè đầu tiên của tụi học trò, mà vì đại diện các họ tộc, Đại

Pháp sư của Hiệp hội Pháp sư, ngài Tổng Chỉ huy của Hội Hiệp sĩ cùng đại biểu các thương nhân và thợ thủ công được mời tới cung điện của Hội đồng Trưởng xứ. Dân Xứ Ys chờ đợi rất nhiều ở cuộc họp của những người đứng đầu này.

- Nay con trai, con cảm thấy sao rồi? Thầy Qadehar hỏi Guillemot khi hai thầy trò đi dọc theo hành lang dài dẫn tới phòng họp trong cung điện Hội đồng Trưởng xứ.

- Con sẽ thấy khá hơn khi nào mọi việc kết thúc, thưa Thầy, Guillemot hơi nhăn mặt trả lời.

Ngay cả cậu bé dũng cảm nhất cũng cảm thấy phải e sợ khi được Hội đồng Trưởng xứ triệu tập cùng lúc với những nhân vật nổi tiếng nhất Xứ Ys! Và lại Guillemot cũng chỉ chấp nhận lời mời vì được đảm bảo là có Thầy cùng đi.

- Chà! Qadehar trả lời và cười với Guillemot khiến cậu bé thấy ấm lòng, sau những gì con vừa trải qua, thì vụ này đâu đến nỗi hãi hùng lắm!

- Vâng, cậu bé làu bàu, chỉ có điều con vẫn tự nhủ thà phải đối đầu với cả một lũ Gommon còn hơn.

Thầy Qadehar cười to, Guillemot cũng hòa theo tiếng cười của ông. Chiến công chống lại quái vật trên bãi biển đã khiến cậu trở thành anh hùng dưới con mắt người dân Xứ Ys. Chỉ trừ có bố Agathe, người thậm chí còn ra mặt trách cứ cậu là không cứu con gái ông, và bác Urien của cậu, người cứ cần nắn là chẳng qua cậu may mắn thoát chết, chả nên vẽ thành chuyện to tát quá làm gì.

Sau khi hết sợ hãi, mẹ cậu lại tỏ thái độ rất kỳ lạ, vừa lo lắng vừa tự hào. Nhưng sự kiện này đã để lại dấu ấn đáng kể nhất với Thomas. Từ khi cậu Đệ tử của thầy Phù thủy cứu nó khỏi nanh vuốt quái vật Gommon, đứa con trai dòng họ Kandarisar luôn nhìn Guillemot với ánh mắt đầy ngưỡng mộ và cứ lẻo đẻo theo cậu đi khắp nơi, như trước đây nó từng đi theo con bé

Agathe. Lúc đầu Guillemot hơi khó chịu về chuyện này, nhưng sau thấy không thể thay đổi thái độ của Thomas nên đành để mặc nó.

Hai thầy trò tới trước gian phòng. Qadehar gõ vào cánh cửa lớn bằng gỗ sồi. Một người gác ra mở cửa cho họ vào. Trước mặt hai thầy trò, vị Trưởng xứ và các vị khách mời danh giá của ông đang ngồi quanh một cái bàn tròn to.

- Xin chào, xin chào thầy Qadehar, rất vui được gặp lại ông! Vị đứng đầu Xứ Ys lên tiếng trước với thầy Phù thủy.

Vị Trưởng xứ là một người đàn ông trạc bảy mươi tuổi, có đôi mắt sắc sảo và giọng nói đầy sức thuyết phục. Vốn là một tộc trưởng có tính tình thẳng thắn và thận trọng, ông đã được bầu vào vị trí này với đa số phiếu tán thành. Trong mọi công việc, ông luôn tỏ ra là một nhà ngoại giao khéo léo, biết tiếp nhận những lời khuyên chí lý song cũng rất quyết đoán. Tới giờ phút này, người dân Xứ Ys vẫn không hề hối tiếc về sự lựa chọn của mình.

- Rất lấy làm vinh hạnh... Qadehar đáp lời, người hơi cúi xuống trong khi Guillemot cố lui mình ra phía sau.

Bên chiếc bàn còn có ngài Tổng Chỉ huy Hội Hiệp sĩ Cuồng phong, một người đàn ông rất cao lớn, đã đứng tuổi, trên mặt chằng chịt những vết sẹo, vết tích của những trận chiến đã kinh qua. Từng là người giỏi nhất trong số các hiệp sĩ cùng thời, ông đã được đa số bầu chọn để thay thế người tiền nhiệm hy sinh trong những trận chiến dữ dội mà Hội Hiệp sĩ đã tiến hành trên Núi Vàng chống lại quân Ork do Bóng tối cử đến.

Ngồi bên cạnh ngài Tổng Chỉ huy là một người đàn ông bụng phệ có cái nhìn lạnh lợi. Đó là vị đại biểu chăm lo quyền lợi của thợ thủ công và tiểu thương, những người đã bầu chọn ông. Tuy không nổi tiếng bằng bốn vị kia, nhưng có lẽ ông là người có quyền lực cụ thể nhất, vì các phường hội mà ông là người đại diện bảo đảm sự sống còn về vật chất cho cả xứ. Ông thường xuyên xung đột với vị Trưởng xứ về các sản phẩm Xứ Ys nhập khẩu từ Thế giới Thực, nhưng đó là vì vai trò của họ và sự đối đầu cũng không vượt khỏi khuôn khổ đó.

Ngồi xa hơn một chút là người đàn ông mà Guillemot biết rõ. Ông ra hiệu chào cậu về thân thiện: đó là Utigern làng Krakal, cha của hai chị em sinh đôi Ambre và Coralie. Ông đại diện cho các tộc trưởng Qamdar. Ông có vóc người nhỏ thó và mảnh dẻ. Bộ tóc nâu và đôi mắt xanh, những đường nét các con gái ông được thừa hưởng, là điều gây ấn tượng nhất ở ông.

Trong số tất cả các nhân vật có mặt, ông là người có quyền lực dường như còn là điều phải tranh cãi nhiều nhất, vì ai cũng biết là các họ tộc thường xuyên ganh đua với nhau.

Cuối cùng, ngồi ở cuối bàn, trong tấm áo choàng sẫm màu có mũ trùm đầu là vị Đại Pháp sư của Hiệp hội Pháp sư, thầy Charfalag, một cụ già gầy hốc hác, mắt lòa phải hướng tai về phía những người đang nói. “Con đừng để ý đến vẻ bề ngoài của Đại Pháp sư, thầy Qadehar đã dặn trước Guillemot như vậy, tuy Thầy đã cao tuổi nhưng vẫn là một Phù thủy vô cùng cao tay!”

- A! Đây hẳn là Guillemot, Guillemot làng Troil, tác giả của những chiến công tuần trước, vị Trưởng xứ quay về phía cậu bé nói. Lại gần đây nào, đừng sợ!

Trong khi Guillemot rụt rè bước lại gần, vị Trưởng xứ nói với Utigern làng Krakal vì thấy ông này ra hiệu chào cậu bé:

- Anh quen cậu bé này à, Utigern?

- Đương nhiên, thưa Ngài. Ở nhà tôi họa có điếc thì mới không nghe thấy gì. Bởi vì, ông nháy mắt với Guillemot, các cô bé Xứ Ys hình như rất thích cậu nhóc này!

Dù tình huống đang rất nghiêm trọng, nhưng ai nấy đều mỉm cười. Guillemot, mặt đỏ sạm, chỉ mong có phép để độn thổ ngay tức khắc... Cậu biết ngay đó là một câu đùa quái ác của Ambre. Cô nàng chắc chắn đã tranh thủ thất bại đáng cay của cậu với con bé Agathe để rót vào tai cha cái tin đồn vớ vẩn này! Cậu nhủ thầm sẽ phải thanh toán vụ này với cô bé ngay khi có dịp.

Vị Trưởng xúr lấy lại vẻ nghiêm túc và hỏi thầy Qadehar:

- Ông có biết vì sao cậu bé này có thể chống lại quái vật Gommon không?

- Tôi cũng không rõ lắm, thưa Ngài, thầy Phù thủy đáp sau khi đã liếc mắt về phía Đại Pháp sư. Song dường như Guillemot có chút thiên hướng pháp thuật, ít ra cũng đủ để có thể phát triển thành hiệu ứng Tarquin. Có lẽ là sự sợ hãi kết hợp với bản chất nhạy cảm đã làm tăng khả năng những kiến thức sơ đẳng về pháp thuật mà tôi bắt đầu dạy cho cậu bé...

Vị Trưởng xúr quay về phía Tổng Chỉ huy Hội Hiệp sĩ.

- Ngài chỉ huy, ta có tin tức gì về con gái nhà Balangru không?

- Rất tiếc, thưa Ngài, chưa có gì cả, Hiệp sĩ trả lời. Song có một điều chắc chắn là hiện cô bé không còn ở Ys nữa...

Câu trả lời của vị chỉ huy khiến ai nấy đều im lặng. Trưởng xúr hỏi Đại Pháp sư.

- Đại Pháp sư Charfalag, công việc tìm kiếm của các vị đến đâu rồi? Con quái vật Gommon bị bắt đã chịu khai bí mật gì chưa?

- Còn quá sớm, thưa Ngài, vị Đại Pháp sư trả lời với một giọng khàn khàn trầm tĩnh thỉnh thoảng bị ngắt quãng bởi những cơn ho kéo dài. Các thầy Phù thủy cao tay nhất của chúng tôi vẫn đang tìm hiểu vụ việc bí ẩn này. Còn con quái vật Gommon... Nó cứng đầu lắm! Nhưng rồi nó sẽ phải tiết lộ thôi.

Cả gian phòng lại chìm trong yên lặng sau khi nghe câu trả lời của vị Đại Pháp sư thông thái. Người đại diện các thương gia và thợ thủ công phá tan sự im lặng:

- Ít nhất chúng ta cũng phải biết vì sao con gái nhà Balangru bị bắt cóc chứ? Chúng ta có nhận được lời đòi tiền chuộc nào không?

- Không, vị chỉ huy Hiệp sĩ trả lời, ông là người được giao nhiệm vụ đảm bảo an toàn cho cả xứ. Chưa có ai liên lạc với gia đình cô bé...

- Nhưng tóm lại, Utigern làng Krakal nổi cáu, chẳng còn tâm trí đâu mà đùa bỡn nữa, phải làm gì bây giờ? Dân chúng đang vô cùng hoảng sợ, họ đợi câu trả lời đấy!

- Chưa có cách nào khác, Trưởng xứ bình tĩnh trả lời. Chúng ta phải đề phòng cẩn thận, và đợi kết quả từ cuộc điều tra...

- ... Hoặc là đợi đến vụ bắt cóc sắp tới! Đại diện các bộ tộc đỏ mặt tía tai nói. Tôi có hai đứa con gái, các vị cũng có con cái, thậm chí là cháu chắt nữa! Không biết các vị nghĩ gì, chứ tôi thì hoàn toàn không muốn thấy chúng biến mất!

- Bình tĩnh nào, ông Utigern, Trưởng xứ tiếp lời. Không ai lại mong có thêm những vụ mất tích mới! Nhưng tôi đã nói rồi: phải biết chờ đợi. Ngay lúc này, chúng ta còn nhiều việc khác phải lo. Ví dụ như cháu đây, ông tiếp tục nói và quay về phía Guillemot.

- Cháu ư? Cậu lắp bắp. Nhưng sao cơ ạ? Cháu đã làm gì?

- Cháu là một trong hai nhân chứng của vụ bắt cóc, vị chỉ huy giải thích. Và cháu là người đã chiến thắng con quái vật Gommon thứ hai. Con kia có thể đã thấy cháu hành động ra sao. Vì vậy, vấn đề khẩn cấp là phải bảo đảm an toàn cho cháu. Chẳng hạn như có thể đưa cháu tới ẩn ở một trong những pháo đài của Hội Hiệp sĩ.

Vị Đại Pháp sư giơ tay xin có ý kiến; Guillemot cũng như những người khác quay về phía ông. Từ người vị Đại Pháp sư phát ra một vầng hào quang đặc biệt, và lúc này cậu Đệ tử chợt hiểu ý thầy mình muốn nói vừa nãy, khi ông bảo cậu đừng tin vào vẻ bề ngoài: pháp thuật khiến cho Đại Pháp sư mạnh hơn rất nhiều so với sức lực cơ thể già nua! Vượt qua định kiến bản năng đối với cụ già nhìn bề ngoài không có vẻ gì hay ho này, Guillemot cảm nhận một sự kính trọng, thậm chí là ngưỡng mộ.

- Sao không cho cậu ấy tới một trong những tu viện của chúng tôi? Charfalaq đề nghị. Chẳng còn nơi nào tốt hơn cho cậu bé đâu!

Đây chính là điều Guillemot đang lo sợ! Bị nhốt ở một nơi nào đó khi vừa mới vào hè! Cậu nhăn mặt. Song để cậu yên tâm, thầy Qadehar đặt tay lên vai cậu bé và xin được nói:

- Các vị thật tốt bụng khi lo lắng tới cậu bé đệ tử của tôi... Nhưng tôi nghĩ Guillemot sẽ khá an toàn khi đi với tôi... Chúng ta hãy để cậu ấy ở Troil: tôi cũng sẽ ở đó và để mắt tới cậu bé, đồng thời sẽ tiếp tục dạy cho cậu ấy.

Các thành viên trong Hội đồng tranh cãi một lúc, Đại Pháp sư là người tỏ ra dè dặt nhất với lời đề nghị của thầy Qadehar. Cuối cùng tất cả đều thống nhất với ý kiến có vẻ như hợp lý nhất của thầy Qadehar. Chẳng phải thầy là người hiểu rõ nhất Thế giới Vô hình và những quái vật sống ở đó sao? Thậm chí, người ta còn nói, thầy là người duy nhất có thể đương đầu với Bóng tối, kẻ thù khủng khiếp nhất của người dân Xứ Ys.

Thầy Qadehar thấy Guillemot thở phào nhẹ nhõm khi nghe vị Trưởng xứ tuyên bố quyết định của Hội đồng giao cho thầy Phù thủy trông nom cậu, ông nháy mắt với cậu bé vẻ đồng cảm. Cậu tự hỏi sao thầy mình lại biết Romaric, Gontrand, Ambre và Coralie ngày mai sẽ tới Troil để nghỉ hè!

13. GẶP LẠI NHAU

Em kể đi, kể nữa đi! Romaric nài nỉ, vẽ đầy phấn khích bởi câu chuyện Guillemot vừa kể tới lần thứ mười cho các bạn mình nghe.

- Ôi! Nhiều quá, Ambre đáp lời Romaric, cậu không thấy là cậu ấy đã chán ngấy rồi à?

- Có phải ngày nào cũng được nghe một người anh hùng như vậy kể chuyện của mình đâu! Cậu chàng tóc vàng cần nhần.

- Mình hiểu điều đó, Gontrand xen vào, giọng giễu cợt: nếu là một gã vô tích sự thì mình cũng thích được kết bạn với những con người đặc biệt, ví như bậc anh hùng đã giết chết quái vật Gommon, hay chàng nhạc sĩ thiên tài chẳng hạn.

- Phải đấy, Romaric găm gù và đắm vào vai cậu bạn cao kều, gầy đét đang phản đối, cậu sẽ thấy điều một Hiệp sĩ tương lai làm đối với chàng nhạc sĩ thiên tài!

Vừa lúc đó thì Coralie ùa vào phòng Guillemot, trên tay bê khay đựng nước cam mát lạnh. Cả bọn đang ở trong phòng để tránh cái nắng gắt gao của buổi chiều. Chúng vỗ tay khen Coralie có ý kiến hay. Cô nàng đồng đánh vờ nhận lời khen dành cho mình và đi lại vênh vang ngúng nguẩy, khiến cả bọn cười phá lên.

Mùa hè khởi đầu thật tốt đẹp!

Từ hôm bọn trẻ gặp lại nhau để cùng nghỉ hè ở nhà Guillemot, lúc nào chúng cũng vui đùa như vậy, quên cả thời gian nếu như mẹ Guillemot không gọi ra bàn ăn.

Ở Xứ Ys có một thói quen thế này: các bậc cha mẹ thường rất nghiêm khắc

với con cái trong năm học, nhưng bù lại, trong hai tháng nghỉ hè, họ để cho chúng hầu như hoàn toàn tự do. Cho nên khỏi cần nói là học sinh xứ này mong chờ những ngày hè tới mức nào!

Nào là dạo chơi trên trắng đất, thi đấu thể thao trên quảng trường làng Troil, đánh bài trong phòng của Guillemot, rồi những buổi tối ngồi tán gẫu trong phòng khách sau khi xem một cuốn băng video.

Guillemot thường ở trung tâm giữa đám bạn vui nhộn. Cậu không mấy may thấy chán khi cứ kể đi kể lại chuyến phiêu lưu của mình. Thỉnh thoảng cậu còn nhận thấy mình hứng khởi thêm thốt vài chi tiết cho câu chuyện thêm phần gay cấn và kiêu hãnh khi thấy ánh mắt lấp lánh của các bạn hướng về phía cậu. Ánh mắt của người anh họ Romaric thậm chí còn pha lẫn sự ngưỡng mộ và điều đó khiến Guillemot thấy khoái hơn hết thấy mọi thứ khác.

Hôm nay, cậu phải tranh thủ chơi cho thỏa thích vì thầy Qadehar đã cho phép cậu nghỉ trọn một ngày. Thầy đang ở nhà bác Urien. Ngay từ ngày mai, mỗi ngày cậu lại phải dành một khoảng thời gian để tiếp tục theo học với Thầy.

- Chúng mình tới vách đá bên bờ biển đi! Ambre đề nghị sau khi cả hội đã uống cạn không còn giọt nước mát nào trong cốc.

- Tuyệt vời! Gontrand nhảy lên tán thưởng và những đứa khác cũng hòa theo.

Chúng âm ỉm lao xuống cầu thang và ào ra con phố lát gạch ngoằn ngoèo đi qua làng Troil.

Ngôi nhà của Guillemot nằm ở lối vào làng, ngay sát cạnh không có hàng xóm nào.

Bên này nhà là trắng đất trải rộng tới tận biển, còn bên kia là rừng sồi ăn sâu vào đất liền. Nhưng lũ trẻ đã chọn đi về phía mấy vách đá dựng đứng bên bờ biển là nơi chúng thích hơn cả.

Guillemot đi chậm lại, sóng bước với Ambre.

- Sao cậu lại bịa chuyện với bố cậu?

- Chuyện gì cơ? Ambre ngạc nhiên quay sang hỏi.

- Cậu biết thừa còn hỏi, cậu bé đỏ bừng mặt, về chuyện tớ và hội con gái Xứ Ys ấy...

- À! ra chuyện đó à, Ambre nhẹ nhàng thừa nhận, mình cũng chẳng biết nữa. Chắc là ý nghĩ thoáng qua trong đầu và mình thấy hay hay!

- Chẳng có gì hay cả! Guillemot bực tức nói.

Ambre ra vẻ ngạc nhiên:

- Thế à? Không phải vậy sao?

Guillemot cau có. Thật không thể tranh cãi nghiêm túc với cô gái này.

Nhận thấy mình đã hơi quá, Ambre cố chủ động bắt chuyện lại:

- Mẹ cậu tốt thật, bà đã đồng ý cho cả hội bốn đứa bọn mình tới đây nghỉ tận hai tháng.

- Ừ, đúng thế, Guillemot thừa nhận. Không bao giờ mẹ lại muốn mình bất hạnh: mà nếu mùa hè mình phải xa các bạn thì đó quả là một bất hạnh.

- Đồ nịnh bợ! Coralie lại gần hai người, để mặc Romaric đang hoa chân múa tay giải thích cho Gontrand công việc luyện tập của cậu để chuẩn bị cho kỳ thi vào Hội Hiệp sĩ.

- Mẹ mình lúc nào cũng buồn rười rượi! Cứ như thể bà cảm thấy có lỗi khi để cha mình bỏ đi và không sinh thêm con để mình có anh có em... Guillemot thở dài.

- Còn mình lại chỉ muốn được là con gái độc nhất! Ambre kêu lên khiến cô em sinh đôi quay sang nhìn chăm chăm.

- Quan trọng là mẹ yêu cậu, đúng không? Coralie dịu dàng kết luận.

- Ừ, cậu nói đúng, Guillemot nói thoái thác, như để xua đi những ý nghĩ buồn rầu có thể làm hỏng niềm hạnh phúc những ngày nghỉ hè của cậu.

Chẳng mấy chốc, lũ trẻ đã nhìn thấy những vách đá vôi trắng sừng sững trên biển, không lồ mà yếu ớt, luôn thay đổi dáng vẻ trước sự tàn phá của phong ba bão táp, chúng bị xói mòn từ từ hoặc đổ sập xuống từng mảng. Trông chúng không được hùng vĩ như những vách đá bên bờ của Trảng đất Gay gát hay dãy Núi Vàng, nơi đã xảy ra cơn bão lớn cắt lia Xứ Ys với lục địa. Tuy vậy, trông những vách đá dựng đứng này vẫn rất uy nghi.

Lũ trẻ đi theo con đường dẫn ra bãi biển đầy đá cuội, sau khi đã liếc mắt nhìn Guillemot và được cậu khích lệ bằng một nụ cười: không thể chỉ vì một lần bị quái vật Gommon tấn công mà cậu phải tránh biệt những bãi biển Xứ Ys!

Trên đường đi, Guillemot mô tả cho các bạn đang vô cùng ngỡ ngàng về cuộc sống ẩn chứa trong những mỏm đá thoạt nhìn rất hãi hùng này, nơi dốc thoải là những bãi cỏ dày trải rộng, nở đầy bông cỏ đuôi trâu màu đỏ và dương kỳ thảo nghìn cánh, thu hút bầy bướm và đôi khi cả lũ chuột nhím. Các khe núi dốc đứng là nơi ẩn náu của những chú chim mòng biển long ánh bạc và chim cắt.

- Ở trường đâu có dạy những điều này! Gontrand ngắt lời khi cả bọn đang đi bộ trên bãi đá cuội bên bờ biển.

- Không, tớ học với thầy Qadehar... Nó nằm trong chương trình học của tớ, Guillemot tiết lộ.

- Có gì là pháp thuật trong những kiến thức đó? Coralie tò mò hỏi.

- Tớ đã nói với các bạn nhiều lần rồi, cậu trả lời, tớ không bao giờ được nói với ai về chuyện này, ngay cả với các bạn. Tớ hứa rồi.

- Biết rồi, biết rồi, Romaric cầu nhau. Coralie hỏi mà không suy nghĩ ấy mà. Thế thôi.

- Đây là đặc trưng của Coralie, Ambre buông một câu, trước khi nói vống lên vui vẻ: chúng mình leo núi đi! Ai thách đấu với mình nào?

Lời đề nghị của cô bé không được mấy ai hưởng ứng. Vì ai cũng biết là không thể leo núi giỏi hơn cô. Như mọi khi, chỉ có Romaric đồng ý thách đấu. Chắc hẳn là phản xạ ngớ ngẩn của chàng hiệp sĩ tương lai! Gontrand chế giễu. Mấy đứa còn lại ngồi dưới xem màn trình diễn.

Romaric lấy hết sức trèo, miệng cứ cầu nhau suốt. Ambre di chuyển rất duyên dáng, leo lên cao mà không hề có vẻ phải gắng sức. Trông cô cứ như nhảy trên vách núi, tìm chỗ bám tay và đặt chân chỉ nhờ những động tác đu mình hết sức nhẹ nhàng. Cô nhanh chóng bỏ xa Romaric. Chẳng mấy chốc Ambre đã leo lên đỉnh mỏm đá đã chọn, trong tiếng vỗ tay hoan hô của những người bạn ở dưới. Dù vẫn còn giận Ambre, song Guillemot cảm thấy thật xúc động. Cậu tự nhủ không biết có màn trình diễn nào đẹp hơn cảnh Ambre nhẹ nhàng lướt đi trên vách đá đó không.

Còn Romaric thở phì phò, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, cố bò lên theo Ambre. Cô bé chìa tay giúp cậu leo lên bước cuối cùng, và cậu vui vẻ chấp nhận sự giúp đỡ. Hai đứa đứng chênh vênh trên mỏm đá, giơ cao tay hét mừng chiến thắng. Gontrand, Coralie và Guillemot đáp lại hai bạn từ phía dưới. Vừa lúc đó Ambre hét lên:

- Kia! Kia! Guillemot! Cẩn thận đấy!

Mặt tái nhợt, cô bé chỉ lia lịa về phía bụi cây gần biển. Romaric cũng hét toáng lên và hoa tay múa chân. Ba đứa ngồi trên bãi biển quay người lại. Chúng nhìn thấy một bóng người đang di chuyển trên đám đá cuội cách chúng không xa, một bóng người to ngang phè.

Coralie rú lên. Guillemot đứng im, cố thẳm kêu tên Linh Phù đã cứu cậu lần trước, nhưng cậu nhanh chóng bỏ cuộc: lần ấy, Linh Phù Thursaz tự đến chứ không phải do cậu gọi. Cậu cúi đầu, cảm thấy vô cùng xấu hổ về những lời khoác lác với bạn bè, rồi cậu ngẩng đầu lên, sẵn sàng chiến đấu ác liệt để tự vệ cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa. Cậu nhìn thấy Gontrand đang thọc tay sâu vào túi lôi ra một chiếc còi lạ lùng, và dù nó chẳng phát ra tiếng gì, cậu bé vẫn căng ngực lấy hết sức thổi.

Bỗng có tiếng cọt kẹt nghe thật khủng khiếp và những tia lửa tóe lên, một tảng đá ngay chỗ bọn trẻ đứng hình như mở ra và thầy Qadehar xuất hiện. Ông lao đi vội vã, dáng hơi liêu xiêu, đến đứng chắn giữa Guillemot và cái bóng đen không hề nhúc nhích, lấy thế để tự vệ. Thời gian như ngừng trôi. Không ai nhúc nhích, thậm chí không dám thở. Một tích tắc sau, thầy Phù thủy thư giãn trở lại và phá lên cười.

- Lại đây! Đừng sợ!

Người đang nấp sau bụi cây chui ra, mặt trời chiếu làm bóng cậu trải dài trên bãi biển.

- Con có sợ đâu, một giọng nói lâu bầu mà tất cả đều sững sờ nhận ra.

Thomas làng Kandarisar xuất hiện, tay đút trong túi quần và vẻ mặt phụng phịu! Cậu tiến về phía mọi người với dáng vóc mập ngấn, chân lết đi khập khiễng.

14. NGHỈ HÈ MUÔN NĂM!

Sao hẳn bám dai thế không biết! Coralie nói khi quay lại và nhận ra cái đầu bồm xồm của Thomas đang theo cả hội cách đó một đoạn.

- Đúng thật, Romaric công nhận, nhưng hôm kia, lúc làm chúng ta phát hãi trên bãi biển, hẳn đã chẳng giải thích rồi còn gì: hẳn thè là sẽ luôn trông chừng cho Guillemot, vì cậu ấy đã cứu sống hẳn!

- Thế trước đây các cậu có thấy hẳn theo tớ không? Guillemot hỏi.

- Không, mấy đứa bạn đồng thanh trả lời.

- Hình như hẳn ở quán trọ làng Troil, Coralie là người biết mọi chuyện nói thêm vào. Chủ quán trọ là bạn của cha hẳn.

- Mình chẳng ngạc nhiên, cha hẳn có bạn ở khắp nơi, Gontrand nhún vai kết luận ngắn gọn. Thomas ngốc quá đi mất, hẳn làm chúng ta một phen hú vía!

- Còn cậu với cái còi thần nữa đấy! Romaric vừa vò đầu Gontrand cho bù xù lên vừa giễu cợt.

- Thế thì sao nào! Làm sao tớ biết được! Gontrand chống ché và lấy tay vuốt lại tóc.

- Dù sao thì cậu cũng biết giữ bí mật, Ambre thừa nhận và lại làm tóc Gontrand rồi bù lên.

- Các cậu có thôi đi được không? Khó chịu lắm! Cậu ta lau nhàu và vuốt lại mái tóc mình lần nữa. Thầy Qadehar giao cho mình cái còi hôm mới nghỉ hè, để mình có thể báo cho ông ấy biết trong trường hợp Guillemot gặp

nguy hiểm dù là không đáng kể! Ông đã dặn mình là không được nói cho các cậu biết. Ông tin mình mà.

- Giờ chắc ông ấy phải hối hận lắm! Romaric trêu Gontrand.

- Thôi! Đủ rồi đấy, cậu ấy đã làm điều cần làm, Guillemot nói xen vào. Dù sao cũng phải cảm ơn cậu ấy! Bởi vì nhớ nếu chỉ có mình tớ bảo vệ các cậu...

- Cậu chả hiểu gì cả, Coralie nói cho Guillemot yên tâm; có lẽ khả năng của cậu đã xuất hiện nếu đó là quái vật Gommon thật.

- Ừ, có lẽ thế, cậu bé nhăn mặt. Thôi, các cậu ơi, tớ phải chia tay các cậu rồi. Tớ gặp lại nhé!

- Tớ gặp lại! Lũ bạn đáp lại và nhìn cậu đi khuất trên con đường mòn dẫn đến khu đất trống trong rừng, gần cây sồi cổ thụ nơi thầy Phù thủy Qadehar đợi cậu đến học hàng ngày.

Câu chuyện về bóng đen trên bãi biển, dù mới xảy ra hai ngày trước đó, nhưng với cả bọn học trò thì dường như đã lâu lắm rồi. Kỳ nghỉ hè đã mang sắc thái khác với bọn trẻ, từ khi Guillemot quay lại học với thầy Qadehar. Cậu chơi với các bạn vào buổi sáng và buổi tối, còn buổi chiều dành để học pháp thuật. Vì thế, Romaric quyết định rèn luyện để trở thành Hiệp sĩ vào các buổi chiều, còn Gontrand thì vừa luyện các gam nhạc với cây đàn xi-ta vừa nhìn Romaric tập tành toát mồ hôi. Chỉ có hai chị em Ambre và Coralie là không mấy hài lòng với thời gian biểu mới này. Hai đứa thấy hơi chán, sau khi đã trở hết các ngón chơi xỏ Gontrand và Romaric. May mà cả năm đứa còn được chơi đùa thỏa thích vào buổi tối để bù lại và mãi đến khuya mới thiếp đi.

Chẳng mấy chốc Guillemot đã tới khu đất trống trong rừng. Thầy Qadehar đã đợi cậu ở đó, ông ngồi, hai mắt nhắm lại, lưng tựa vào thân cây sồi. Cậu bé hắng giọng để báo cho thầy biết mình đã tới.

- Con lại bên ta đây, thầy Phù thủy nói mà không hề nhúc nhích.

Guillemot làm theo. Cậu ngồi xuống bên cạnh thầy và cẩn thận bắt chước y hệt tư thế của thầy.

- Con hãy thư giãn toàn thân và để cho năng lượng của cái cây này tràn khắp cơ thể con. Nguồn năng lượng này lan tỏa từ những cái rễ sâu nhất cho tới những chiếc lá tí trên ngọn cây...

Guillemot nhắm mắt và cố tập trung. Chẳng thấy gì hết... Dường như đoán được suy nghĩ của cậu, thầy Qadehar nói tiếp:

- Đây là một liều thuốc có tác dụng từ từ, con ạ. Nhưng con yên tâm, xương cốt sống của con tận dụng rất tốt liều thuốc đó mà không cần con phải tập trung chú ý đâu! Thầy trò ta nói chuyện một chút nhé: hôm qua con muốn hỏi ta việc gì?

Chiều hôm trước, hai thầy trò chỉ toàn nói về hai mươi tư Linh Phù, tuy Guillemot đã cố lái cuộc trò chuyện sang sự việc xảy ra ở vách đá ngoài bờ biển.

- Vâng, thưa Thầy, cậu háo hức trả lời, con muốn biết...

- Hãy giữ nguyên tư thế con đang ngồi, lưng dựa sát vào cây! Nào, con nói đi.

Guillemot chỉnh lại tư thế của mình rồi nói:

- Thưa Thầy, làm thế nào mà Thầy bước ra từ một tảng đá được ạ?

Thầy Phù thủy cười.

- Bởi vì thực ra ta không ở trong đó, con ạ! Ta dùng các dòng chảy của Trường Năng lượng để tới được chỗ con. Trước hết ta phải tính toán chặng đường định đi, giống như người ta vẫn dùng địa bàn để vạch đường đi trên bản đồ ấy; rồi sau đó ta nhập vào Trường Năng lượng bằng cách chui vào

một cây sồi; rồi chui ra khỏi Trường Năng lượng bằng cách đi qua một tảng đá. Vậy thôi!

- Chỉ thế thôi ạ? Guillemot sững sờ thốt lên, không tin vào tai mình nữa. Nhưng làm cách nào để đi lại như vậy được ạ?

- Đang ở trong rừng, ta bèn gõ vào một cái cây, nó mở ra, và ta chạy trên một đường mòn, mở cánh cửa sổ trên một vách núi đá và bỗng xuất hiện trên bãi biển? Thật không thể tưởng tượng được!

- Không khó tưởng tượng tới mức thế đâu, Guillemot ạ. Chỉ có điều phải tốn rất nhiều năng lượng, và nó đòi hỏi phải hoàn toàn làm chủ được pháp thuật, và nắm vững Trường Năng lượng. À mà này, thử nói ta nghe xem, nếu là con thì con sẽ làm thế nào!

- Con ư, cậu Đệ tử ngạc nhiên, nhưng làm thế nào ạ?

- Ví như con sẽ làm thế nào cho cái cây và phiến đá mở ra để lọt vào Trường Năng lượng?

- Con... con sẽ...

- Suy nghĩ kỹ đi! Qadehar nghiêm khắc nói. Ta đợi con trả lời.

- À... Con sẽ, con sẽ thề niệm tên Linh Phù Raidhu! Chiếc xe đẩy, Linh Phù Viễn Du!

- Sao nữa? Thầy Phù thủy hỏi, khuôn mặt thầy bừng sáng: làm thế nào để tính toán đường đi của con và định hướng trong Trường Năng lượng?

- Con sẽ nhờ sự trợ giúp của Perthro, Linh Phù hình giống cái ống đựng hạt xúc xắc và có vai trò làm người dẫn đường trong Trường Năng lượng, Guillemot trả lời về tự tin.

Cậu cảm thấy bàn tay của thầy Phù thủy đặt lên vai mình và siết chặt về âu yếm.

- Con khá lắm! Con bắt đầu hiểu được nhiều điều rồi đấy! Nhưng đó mới chỉ là lý thuyết: việc thực hành sẽ khó khăn và nguy hiểm hơn rất nhiều! Con hãy đọc lại bài văn vắn cổ của những người Đệ tử Phù thủy ta nghe. Guillemot vâng lời thầy:

- Làm sao để khắc ghi?

Làm thế nào để hiểu?

Làm sao tô Linh Phù?

Làm sao mà cảm nhận?

Bằng cách nào cầu xin?

Làm gì đây để bỏ?

Làm sao mà dâng tặng?

Làm gì để dự trù?

Thà rằng đừng cầu xin,

Kẻo rồi phải hủy bỏ;

Nặng khiếu quà trời cho,

Thà rằng không thể hiện,

Hơn quá lượng sức mình...

- Rồi có ngày, con trai ạ, Qadehar nói, con sẽ hiểu đầy đủ ý nghĩa thâm sâu của những câu này! Còn lúc này, con nên nhớ rằng, trước khi nắm bắt được pháp thuật Phù thủy, con phải luôn khiêm nhường và cẩn trọng... Nào, con còn muốn hỏi gì nữa không?

Guillemot đang cựa quậy liên hồi, theo thói quen mỗi khi cậu có điều gì rất muốn hỏi thầy.

- Thưa Thầy Qadehar, tư thế Thầy dùng để chặn cái bóng của Thomas trên bãi biển là gì ạ?

- Câu hỏi hay đấy! Đấy là *Stadha*, người xưa còn gọi là *Khé án*, tức là tư thế thể hiện lại hình dạng một Linh Phù để tăng thêm sức mạnh nếu ta cần phải kêu tên nó... Trong trường hợp này, vì quá mệt khi đi trong Trường Năng lượng, nên ta đã phải dùng tư thế của *Naudhiz*, Linh Phù cho lúc nguy khốn, vừa có khả năng vô hiệu hóa những cuộc tấn công pháp thuật, vừa chống lại được những đòn tấn công trực diện. Con còn muốn biết thêm điều gì không?

- Dạ không thưa Thầy, Guillemot trả lời vẻ ngẫm nghĩ, bỗng chốc thấy con đường học pháp Phù thủy của mình còn dài biết chừng nào.

- Vậy con về đi. Hôm nay ta hơi mệt... Hiệp sĩ đi chinh chiến cũng có lúc sút đầu mẻ trán, Phù thủy hành pháp thuật cũng có lúc bị pháp thuật hành! Thôi con đi đi. Hẹn con ngày mai!

Không chờ thầy phải nhắc lại, Guillemot chạy trên con đường dẫn về làng Troil.

Về đến nhà, cậu bé gặp lại bọn bạn đang mừng rơn vì thấy cậu về sớm hơn đã hẹn. Khoái chí quá, cả bọn quyết định chuẩn bị ăn tối ngoài trời và sẽ nghỉ qua đêm dưới bầu trời đầy sao, trên trảng đất, bên đám lửa trại.

- Các cậu chắc chắn sẽ không gặp chuyện với bọn Korrigan đấy chứ? Coralie cứ hỏi đi hỏi lại. Cô bé sợ tất cả những chuyện liên quan đến chủ đề này.

- Không hề gì đâu, Romaric vừa trả lời cô bạn vừa cài khóa chiếc balô của mình. Gontrand, cậu nói cho bạn ấy biết đi, mình ngán lắm rồi.

- Vào thời điểm này trong năm thì, thưa nàng công chúa xinh đẹp, bọn Korrigan chỉ nhảy múa xung quanh khu bia đá và hâm mộ thôi: chỉ cần chọn một nơi ở trắng đất không có những thứ đó là được! Hơn nữa, Gontrand nói thêm, cùng đi với chúng ta tối nay có một chàng Hiệp sĩ dũng mãnh và một Phù thủy cao tay cơ mà!

- Ha, ha, ha... Hay thật đấy! Romaric nói với Gontrand. Trong khi chờ đợi, ai sẽ khoác balô đựng đồ ăn đây? Dù sao cũng không phải là tên gầy nhom vừa gặp cơn gió đầu tiên đã còng người lom khom!

- Thôi đủ rồi đấy, cứ đùa mãi! Ambre lên tiếng và ra tới cửa phòng ăn.

Rồi cô vỗ tay, giả giọng quyền uy như thầy giáo ra lệnh:

- Nào, nhóm của tôi, lên đường mau!

Cả lũ bạn lao bổ vào cô bé để bắt cô ngậm miệng.

Đêm dần buông.

Lũ trẻ phải đi bộ khá lâu mới tìm thấy địa điểm khá lý tưởng, gần một lùm cây tần bì, giữa những mỏm đá thấp bị địa y ăn mòn. Chúng nhóm một đống lửa, vùi khoai tây dưới lớp tro nóng, xiên mấy miếng xúc xích vào đầu những que gỗ đặt trên lớp than hồng. Chúng ăn uống say sưa, vừa ăn, vừa kể chuyện cười ngả nghiêng mãi không thôi. Sau đó, chúng cùng nhau hát những bài ca cổ của Xứ Ys được truyền từ đời này sang đời khác. Rồi Romaric và Coralie say sưa trò chuyện về Xứ Ys ngày xưa, cậu chàng thì không ngớt lời tán dương lòng dũng cảm của các chàng Hiệp sĩ Cuồng phong, còn cô nàng thì mê mẩn với những bộ đồ trang sức của phụ nữ thời bấy giờ được mô tả trên một vài tấm thảm. Còn Gontrand thì lôi cây đàn xi-ta ra khỏi bao.

- Ôi sướng quá! Ambre thì thào, cô nằm dài để tận hưởng những nốt nhạc buồn Gontrand đang chơi trên cây đàn xi-ta.

- Ước gì cả đời được như thế này, Guillemot nói thêm, cậu bé nằm dài bên cạnh Ambre, hai tay đỡ gáy, mắt lơ đãng nhìn các vì sao.

Mặt lũ trẻ không rõ trong bóng tối chạng vạng, chỉ thấy những đôi mắt sáng lấp lánh. “Phải,” Guillemot tự nhủ, cậu ngạc nhiên nhận thấy mình bối rối vì cô bé đang kề bên, “tiếc là cả cuộc đời không phải lúc nào cũng được như giây phút này!”

15. TẤN CÔNG

Chiều nay bọn mình làm gì nhỉ? Coralie hỏi vu vơ. Trời mây âm u, cả bọn đều tỏ ra mệt mỏi vì ban đêm ngủ quá ít và ban ngày chơi dài không biết giữ sức. Cả bọn nằm ườn trên tấm thảm trong phòng của Guillemot. Suốt buổi sáng chúng chẳng làm gì cả và có thể cả ngày sẽ trôi đi như vậy nếu không ai phản ứng gì.

- Phải làm gì chứ, cô nàng tiếp tục, chẳng mấy khi Guillemot được ở với chúng ta!

Thầy Qadehar được lệnh khẩn cấp tới một tu viện của Hội Hiệp sĩ, nên phải vắng mặt, và cậu học trò của ông được hưởng một buổi chiều tự do đột xuất.

- Hay là chúng ta đi xem phim? Gontrand đề nghị.

- Hay đấy! Ambre hưởng ứng. Tuần này có phim gì ở Troil nhỉ?

- Hình như có một phim cũ về cỗ máy thời gian thì phải, Coralie trả lời.

- Được, Ambre nói tiếp, ai đi xem nào?

Từng bàn tay lần lượt giơ lên, không nhiệt tình cho lắm.

Nhưng vì chúng chẳng biết làm gì khác và có nguy cơ bỏ phí thời gian, nên phải chớp ngay lấy ý kiến hay đầu tiên!

- Ambre, cậu thích kem gì? Gontrand hỏi. - Cho tớ kem vani!

- Còn cậu, Guillemot? Gontrand vừa hỏi vừa đưa kem cho Ambre.

- Tớ cũng thế!

- Này, cậu thấy không, Guillemot, chúng mình có gu giống nhau đấy! Cô thốt lên, giọng đủ to để cả hội đều nghe thấy. Đó là một tín hiệu đây!

Đôi mắt xanh của cậu lóe lên nhìn cô bé, trong khi Gontrand và Romaric thì cười trộm. Thế mà Guillemot cứ tưởng từ cái hôm chúng cắm lửa trại qua đêm trên trảng đất, cậu và Ambre đã tạm đình chiến rồi chứ! Quả vậy, từ vài ngày nay, cô bé đã thôi không chốc chốc lại trêu chọc cậu nữa và việc này thật dễ chịu... Hình như hòa bình đã kết thúc và Guillemot thờ dài. Chẳng lẽ hội con gái không còn gì để làm ngoài việc cứ ra sức làm khổ bọn con trai sao? Cậu cựa quậy trên ghế vẽ bực dọc.

- Im lặng nào! Ai đó trong phòng chiếu nói, phim bắt đầu rồi đấy!

Đèn trong phòng vụt tắt. Cái nhìn ác độc của Agathe và điệu cười chế giễu của Ambre chọt đến ám ảnh ý nghĩ của Guillemot trong giây lát. Rồi cậu cố xua đuổi chúng ra khỏi tâm trí mình để tập trung xem phim. Đang gần tập trung được thì cậu cảm thấy một bàn tay lần nắm lấy tay cậu. Tim Guillemot đập rộn ràng. Đó chính là tay của Ambre, cô bé đang ngồi bên cạnh cậu. Sao cô ấy lại muốn cầm tay cậu nhỉ? Không ai trông thấy hai đứa cả: vậy rõ ràng không phải là cô ấy muốn trêu cho cậu ngượng trước mặt các bạn. Có điều gì khác thường! Hay là... tình cờ thôi? Hay cô có tình cảm thật với cậu? Tim cậu đập nhanh hơn. Cậu phải làm gì bây giờ? Giả vờ như không nhận thấy gì? Hay bảo cô ấy dừng lại? Guillemot cố lấy lại bình tĩnh. Phù thủy tương lai gì cậu! Không làm chủ nổi cái tình huống khó xử này! Cậu không thể ngăn mình đỏ bừng mặt. Cậu muốn lúng búng câu gì đó, nhưng lại sợ cô bé chế giễu. Làm sao đây, có cách nào không? May sao, Ambre đã chán chờ cậu bày tỏ, nên đặt tay trở lại lên thành ghế. Guillemot buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

- Em có tin là ta có thể ngược trở lại quá khứ hay tới tương lai như trong phim không? Romaric hỏi cậu em họ.

Buổi chiếu kết thúc, bọn trẻ quyết định đi vòng qua khu rừng về nhà, để tận hưởng ánh mặt trời cuối cùng đã ló lên sau đám mây, chiếu những tia nắng tuyệt đẹp qua kẽ lá.

- Được, có thể được chứ, Guillemot trả lời. Em không biết thế nào, nhưng chắc chắn là không phải dùng máy móc!

- Có họa là điên mới cho rằng ở Thế giới Thực người ta không biết pháp thuật! Romaric thốt lên.

- Còn có những điều điên rồ hơn nhiều, Gontrand trả lời. Ví dụ như họ không có Hiệp sĩ!

- Cậu có thể nghiêm túc năm phút được không hả, Gontrand! Romaric gầm lên, bộ tóc vàng lấp lánh hơn dưới ánh nắng mặt trời. Mình không biết cậu có hay xem tin tức trên ti-vi không, chứ họ đang định tung hê hết cả cái thế giới của họ đấy.

- Bố tớ vẫn thường nói rằng, Ambre chêm vào, bắt chước Guillemot, làm như không có chuyện gì xảy ra trong rạp chiếu lúc này, điều đáng quý nhất của Xứ Ys, đó là đã chọn lọc được những điều tốt đẹp nhất của Thế giới Thực.

- Phải, dù sao thì tớ cũng không ghen tị với cái thứ không khí ô nhiễm và nguồn nước sặc mùi thuốc tẩy Javel của họ, Romaric tiếp tục nói. Song thú thực là tớ vẫn rất khoái được trèo lên ô tô! Một chiếc Porsche hay Ferrari cũng được!

- Còn mình thì ước ao được bước lên những bậc thềm của Liên hoan phim Cannes! Coralie vừa chớp chớp mắt vừa nói.

- Hai việc chẳng liên quan gì đến nhau cả! Romaric bực dọc nói.

- Thì sao nào? Cô nàng tự ái.

- Suyt! Guillemot đột ngột cắt ngang. Các cậu có nghe thấy một tiếng động lạ không?

Cả lũ đứng im. Chúng đang ở giữa rừng và xung quanh là những âm thanh

quen thuộc của thiên nhiên: chim hót, gió thổi làm lay động cành lá, côn trùng rả rích.

- Không, anh chẳng nghe thấy gì cả, Romaric trả lời.

- Hơi lạ đấy, Guillemot lắm bả. Em vẫn thấy hình như... Có gì đó không bình thường!

Cậu rời con đường và bước lên phía trước vài bước. Cậu căng mắt nhìn rừng cây sừng sững. Guillemot chắc chắn đã nghe thấy tiếng gầm gừ, bị nghẹn trong họng, nghe đục như tiếng gấu. Song chẳng có gì cả. Không thấy một con vật nào, thậm chí chẳng thấy một bụi cây nào để nó ẩn nấp nữa. Chẳng có gì ngoài những thân cây mảnh dẻ không ai có thể trốn đằng sau được.

- Có thấy gì không, Guillemot? Gontrand thì thào.

- Không, mình...

Bỗng trong cơn lốc xoáy làm tung bay cành lá, một con quái vật khổng lồ từ dưới đất bất ngờ chui lên và đứng sững trước mặt Guillemot, làm bọn trẻ rú lên kinh hãi.

Một con Ork! Một trong những con quái vật khủng khiếp của Thế giới Vô hình mà Bóng tối thường sử dụng trong đội quân của nó.

Bọn Ork là anh em họ hàng với quái vật Gommon, cũng có đầy đủ tầm vóc, sức mạnh và sự tàn ác như bọn Gommon. Chúng chỉ khác lũ Gommon ở nơi trú ngụ, tức là không phải ở biển mà là dưới lòng đất. Tóc chúng có màu xám và cứng đơ, túm lại đằng sau gáy bằng một dải vải bóng loáng; ở giữa bộ mặt thô kệch và nhãn nhúm như thằn lằn là đôi mắt ti hí lạnh lợi của thú săn mồi; da chúng dày và rạn nứt dưới lớp quần áo nặng bằng vải và da thuộc, giống như da voi; và tay chân dài khủng khiếp, đủ thấy chúng có thể chạy nhanh đến chừng nào.

Quái vật Ork đã rình chờ lũ trẻ ở gần đường, trong một cái hố đào ngay

dưới lòng đất, trên phủ cành lá. Còn lúc này, nó đang đứng im, tay cầm chùy, và đảo mắt hung dữ nhìn lũ trẻ đang chết lặng vì sợ.

- Thôi còi đi, đồ khi, thôi đi! Romaric chột hét về phía Gontrand đang lấy bẫy rút từ trong túi ra cái còi cứu hộ và lấy hết sức thổi.

- Thì tớ đang thổi đây còn gì!

Thầy Qadehar không xuất hiện. Cả lũ hoảng loạn, đang chuẩn bị chạy trốn. Vừa lúc đó thì con Ork thứ hai nhẹ nhàng buông mình xuống từ mấy cành cây chỗ nó đứng nấp, chặn ngang đường lũ trẻ định chạy trốn.

Chỉ chờ có thế, con Ork đầu tiên giương cao vũ khí và vừa gầm gừ, vừa lao vào Guillemot.

Đúng là cậu đã nghe thấy tiếng gầm gừ! Guillemot vất chân lên cỏ chạy ngoằn ngoèo giữa những thân cây, hy vọng thoát được quái vật của Thế giới Vô hình. Vừa chạy cậu vừa suy nghĩ rất nhanh. Con Ork thứ hai đang vung tay xoay tít cái chùy và đuổi theo lũ bạn cậu. Guillemot và các bạn chắc chắn đang đầu được mấy chốc với những địch thủ như vậy! Không hiểu sao thầy cậu vẫn chưa thấy đến. Và lần này nữa, dù có nguy hiểm thực sự như vậy mà Linh Phù Thursaz vẫn không hành động tự phát, như cái lần cậu bé chống lại quái vật Gommon trên bãi biển.

Guillemot cúi người xuống theo bản năng và kịp thoát khỏi bàn tay móng vuốt khổng lồ cổ túm lấy tóc cậu. Cậu cố chạy nhanh hơn.

- Ambre! Coralie rú lên. Ambre!

Cũng giống Guillemot, Coralie hoài công chạy trốn con Ork đang đuổi theo sát cô bé khi cả lũ chạy tán loạn. Tuy to lớn nhưng con quái vật di chuyển rất nhanh và không hề giảm tốc độ bất chấp những cành cây cô bé nhặt từ đống gỗ được chặt ra và vút lên người nó. Thấy vậy, Ambre chạy tới cứu em gái.

- Đủ rồi đấy đồ thôi tha! Cô hét lên và ném một nắm đất vào mặt con Ork

làm cho nó không nhìn thấy gì trong giây lát, đủ để Coralie chạy được một đoạn.

Con quái vật nổi khùng rú lên và quay sang phía cô gái gan dạ. Đến lượt Romaric và Gontrand cố thu hút sự chú ý của con Ork về phía mình bằng cách vừa chửi rửa vừa ném những mẩu gỗ vào người nó. Vô ích, con quái vật vẫn hung hăng lao về phía Ambre. Cô bé gần như đứt hơi, phải dồn hết sự khéo léo và chút sức lực còn lại để tránh những cú chùy đang đổ như mưa xuống người.

Mặt Guillemot tái nhợt. Phải tới giúp Ambre ngay! Chỉ có cậu mới có thể chiến đấu chống lại những con quái vật này! May sao, con Ork đang đuổi theo cậu hình như già hơn con kia nên đã bắt đầu thấm mệt và Guillemot đã giành lại thế chủ động. Cậu chuyển hướng tiến gần về phía mấy người bạn. Cùng lúc đó, cậu gắng hết sức tập trung và sắp xếp các Linh Phù trong đầu. Khi cậu đạt tới *Ingwag*, Linh Phù thứ hai mươi hai thì nó dần hiện to lên. Theo bản năng, Guillemot gọi tên Linh Phù. Vừa lúc đó thì cậu ra tới chỗ Ambre và hai con Ork cũng đã có mặt ở đó. Chúng đưa mắt nhìn nhau và ngừng chạy. Romaric, Gontrand, Coralie, Ambre và Guillemot cũng làm như vậy và hỏn hển lấy hơi. Thời gian như ngừng trôi trong giây lát.

Rồi, vừa gầm gừ vừa giương cao vũ khí, hai con Ork cùng tấn công bọn trẻ đang vừa rú lên vừa tiếp tục chạy tán loạn.

Lần này thì Guillemot đứng im, mắt nhắm lại. Cậu phải thật tập trung, phải giữ đầu óc rỗng không và phải quên hai con quái vật cao gần hai mét với những chiếc răng nhọn hoắt và những vũ khí đáng sợ! Linh Phù *Ingwaz* sáng lên trong bóng tối dưới hai mí mắt đang nhắm lại của cậu. Cậu đứng ở tư thế *Stadha*, tư thế Linh Phù, mở to mắt và kêu lên, trong khi hai con Ork đang tới sát cậu:

- *INGWAAAZ!*

Con Ork đầu tiên khựng lại, như thể bị kẹt chân trong một cái bẫy có hàm kẹp đáng sợ. Bị bất ngờ chôn chặt chân dưới đất, nó gầm gừ gồng mình vặn

vẹo tứ phía nhưng vô ích, không thể tiến lên được nữa! Nhưng đồng bọn của nó vẫn tiếp tục đuổi theo cậu bé.

Guillemot hoảng sợ. Linh Phù Kim chân mới chỉ có tác dụng một nửa. Không còn thời gian để gọi một Linh Phù khác; hơn nữa, cậu cũng biết là mình không đủ năng lượng cần thiết. Cho nên lối thoát duy nhất là chạy trốn! Ý định chưa kịp thực hiện thì một bóng người hiện ra từ mấy cái cây gần đó và đập mạnh vào mình quái vật, đúng lúc nó sắp chồm lên người Guillemot.

- Thomas!

Đúng là Thomas đã bí mật xuất hiện và đang cố sức chiến đấu chống lại con quái vật! Đã lấy lại tinh thần, Guillemot cũng túm lấy một cành cây và đập liên tục nhiều phát lên quái vật Ork, đồng thời cố tránh không làm Thomas bị thương. Romaric, Ambre và Gontrand chạy vội lại giúp cậu. Song đó vẫn là cuộc chiến không cân sức, Thomas bị quái vật cắn vào cánh tay, mất máu quá nhiều nên đã đuối sức. Đúng lúc quái vật Ork đứng dậy, hung tợn gầm gừ, túm họng nhấc bổng địch thủ oắt con lên thì thầy Qadehar chợt xuất hiện, thở hồn hển vì phải đi suốt một chặng đường dài mới tới nơi.

Thấy ông xuất hiện, con quái vật đứng sững như trời trồng, rú lên một tiếng kinh hãi rồi buông Thomas ra, định chạy trốn. Thầy Phù thủy ngay lập tức tung vào nó sức mạnh của Linh Phù *Ingwaz* và con Ork dừng chạy, chân bị chôn chặt bên cạnh đồng bọn, cào móng xuống đất bất lực.

Thầy Qadehar lại gần Thomas đang nằm bệt dưới đất không nhúc nhích.

16. TU VIỆN GIFDU

Chú ngựa xám to lớn mà thầy Qadehar mượn của bác Urien đang cẩn thận men theo con đường mòn hẹp ngoằn ngoèo dọc mấy hẻm núi vùng Gifdu. Guillemot ngồi trên lưng ngựa sau thầy Phù thủy, ngắm nhìn phong cảnh hùng vĩ. Hai thầy trò rời làng Troil từ rạng sáng và lúc này trời đã gần sập tối. Hai người đã im lặng suốt quãng đường từ lúc leo lại lên yên ngựa, sau bữa ăn trưa trong một quán nhỏ bên lề đường. Giờ thì cậu bé phá tan bầu im lặng:

- Thưa Thầy, Thầy có nghĩ Thomas sẽ qua khỏi không ạ?

- Con yên tâm đi, Guillemot. Cậu ấy đã bị quái vật Ork ngoạm một cú rất đau, nhưng giờ thì cậu ấy qua khỏi nguy hiểm rồi. Nếu như Thầy không đến kịp thì...

- Thưa Thầy, thật không thể tưởng tượng được là có ai đó lại ngăn Thầy lọt vào Trường Năng lượng để đến với chúng con!

- Không phải ai khác, con trai à, mà chính là Bóng tối! Sức mạnh của nó quả thật đã tăng thêm đáng kể, đến mức có thể ngăn không cho ta nhập vào dòng của Trường Năng lượng suốt gần mười phút! Vì thế mà chúng ta phải tới Gifdu, Guillemot ạ, để thông báo cho Đại Pháp sư chi tiết những sự việc vừa qua.

- May là Thầy đã tới gần Troil khi nghe thấy tiếng còi cứu hộ!

- May nhất là ta chạy nhanh, Guillemot ạ!

Hai thầy trò đi vào một đoạn đường còn hẹp và dốc đứng hơn.

Guillemot ngắm nghĩ về điều tối cần thiết đối với một Phù thủy là phải có thể lực tốt. Ban đầu, cậu thấy khá tự hào khi giữ được khoảng cách với quái

vật Ork, lúc ở trong rừng. Nhưng sau đó, cậu nhận ra rằng cuộc chạy trốn thực ra đã làm cậu hao sức rất nhiều: cậu không thể gọi tên Linh Phù thứ hai, cũng như không thể tiếp tục chạy trốn nữa! Không, chính nhờ Thomas mà Guillemot mới còn sống. Ngay khi trở lại làng Troil, cậu sẽ nói chuyện này với Romaric: có thể hai đứa sẽ cùng tập luyện.

- À này, chúc mừng con về cậu chú có công lực kim chân, thầy Qadehar lại nói. Làm sao con lại có ý đó?

- Thưa Thầy, con cảm thấy nó tự đến thì đúng hơn. Không giống như lần Linh Phù *Thursaz* đến với con trên bãi biển chống lại quái vật Gommon, Linh Phù này gần như là tự nhiên đến! Thầy ơi, nhưng tại sao Linh Phù *Ingwaz* lại không hiệu nghiệm với con Ork thứ hai ạ?

- *Ingwaz* là một Linh phù chọn lọc, chỉ hiệu nghiệm đối với một người duy nhất. Lẽ ra con phải gọi tên nó hai lần để kim chân hai địch thủ.

Guillemot tự hứa sẽ không quên điều này. Giá mà cậu biết trước! Nếu vậy Thomas đã không bị nguy hiểm đến tính mạng!

Vó ngựa làm đá trên đường lăn lông lốc.

- Thưa Thầy, con có thể hỏi Thầy điều này không ạ?

- Chẳng phải con vẫn đang hỏi đấy thôi?

- À... dạ phải! Con hỏi được không ạ?

- Con hỏi đi, Guillemot, Qadehar động viên cậu học trò.

- Lần đầu tiên, khi con ở trên bãi biển với Agathe và Thomas... Agathe có nói với con rằng mới là Đệ tử của thầy Phù thủy thì không thể dùng thần chú... Sao con lại làm được ạ?

Một thoáng im lặng.

Cuối cùng thầy Phù thủy trả lời một cách ngắn gọn:

- Vì con là người có năng khiếu đặc biệt, Guillemot ạ.

Hai thầy trò đi đến đoạn đường hiểm trở. Thầy Qadehar xuống đất ngựa. Khi thầy leo trở lại trên yên, Guillemot tiếp tục hỏi:

- Thưa Thầy...

- Ừ, gì đấy con?

- Tại sao quái vật Ork lại sợ Thầy ạ?

Qadehar mỉm cười.

- Bởi vì từ khi bắt tay vào diệt trừ ác quỷ, ta bắt đầu được Thế giới Vô hình biết đến. Bọn quỷ biết và... sợ ta.

- Thưa Thầy, ở Thế giới Vô hình người ta cũng có quyền năng như ở đây ạ?

- Có và không, Guillemot à. Sức mạnh của Linh Phù ở đó còn nguyên vẹn, nhưng cách chúng thể hiện thì khác. Ta không thể giải thích cho con rõ hơn trong lúc này. Phải chứng thực điều này bằng kinh nghiệm bản thân... Nói đơn giản thì con cứ nhớ kỹ rằng trên thực tế, quyền lực của các thầy Phù thủy được duy trì, và thậm chí, đôi khi còn mạnh hơn lên trong Thế giới Vô hình.

Guillemot chẳng biết nói gì. Hai thầy trò yên lặng đi cho tới khi đến tu viện Gifdu, chốn linh thiêng của Hiệp hội Pháp sư, trụ sở tối cao của giới Phù thủy ở Xứ Ys.

Tu viện nằm trên đỉnh một ngọn đồi, giữa những hẻm núi vùng Gifdu. Ở đoạn này, các hẻm núi có rộng hơn đôi chút và chạy đến sát chân một quả núi dốc đứng có tên Núi Phù thủy. Những bức tường xám và dày hoàn toàn ăn nhập với địa hình thiên nhiên xung quanh. Nếu không có hàng trăm cửa

sổ trở ra trên những bức tường đó thì rất dễ làm chúng với dãy núi đá nhấp nhô.

Vì ở khúc hẻm núi này luôn có gió to nên người ta không lợp mái bằng tranh hay ngói, mà bằng những phiến đá rộng, khiến cho tu viện hoàn toàn hòa nhập với phong cảnh xung quanh.

Guillemot vô cùng ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên được nhìn tận mắt tu viện, chứ không phải qua sách vở. Có khi cả làng Troil cũng lọt thỏm trong mấy bức tường của tòa nhà khổng lồ này ấy chứ! Thầy Qadehar nhận thấy vẻ ngạc nhiên của cậu học trò.

- Sao nào, Guillemot? Con thấy Gifdu thế nào?

- Ở đây rộng mênh mông Thầy ạ! Cậu bé thót lên. Có bao nhiêu thầy Phù thủy sống ở đây ạ?

- Ồ, ít thôi. Chừng mười lăm người. Nhưng cái chính là phần lớn diện tích tu viện dành cho các thư viện và phòng học. Các thầy Phù thủy sống ở đây có nhiệm vụ chính là trông coi các thư viện và phòng học đó. Phần còn lại của tòa nhà là các phòng ngủ nội trú và nhà ăn để đón thành viên của Hiệp hội Pháp sư tới học.

- Vậy ở đây người ta không dạy pháp thuật ạ?

Guillemot hỏi với vẻ hơi thất vọng.

- Không có trường học pháp thuật đâu, Guillemot ạ, bởi vì nó được dạy khắp nơi! Chỉ cần có một người thầy và một đệ tử là đủ. Nhưng sau này, nếu muốn tìm giải đáp cho những thắc mắc của mình thì có thể tới đây...

- Thưa Thầy, có phải Yorwan đã đánh cắp *Bí mật các vì sao* ở Gifdu không ạ?

Nét mặt thầy Qadehar sa sầm lại.

- Phải, chính ở đây. Nhưng con phải biết là tốt hơn hết nên tránh nói tới chuyện này trong tu viện. Nó đã để lại quá nhiều kỷ niệm buồn.

Guillemot im bật.

- Con xin lỗi Thầy ạ.

- Sao phải xin lỗi? Con chưa biết điều này mà. Nhưng giờ thì con biết rồi đấy.

Hai thầy trò xuống ngựa và dắt ngựa bằng dây cương, rồi leo dọc một con đường rộng hơn được khoét trong núi đá. Chẳng mấy chốc, hai thầy trò đã tới trước lối vào duy nhất, có thể nhìn thấy cửa tu viện: một Cánh cổng bằng gỗ sồi rất lớn, được đóng đinh và gia cố thêm bằng những tấm sắt.

- Chà! Guillemot thốt lên vẻ ngưỡng mộ. Cánh cổng này hẳn phải chắc lắm đây!

- Chắc hơn con tưởng đấy! Qadehar trả lời. Nhưng sự chắc chắn thực sự của nó trước hết là nhờ có Thần chú, những câu niệm chú và sức mạnh tổng hợp của các Linh Phù được khắc trên Cánh cổng. Sẽ có lúc chúng ta nói lại chuyện này.

Thầy Phù thủy giật chiếc chuông khổng lồ ở cửa ra vào.

Vài phút sau, một người đàn ông thấp bé đeo kính, người tròn trĩnh, đầu hói, vận một chiếc áo choàng màu xám rộng thùng thình giống thầy Qadehar, ra mở cửa cho hai thầy trò. Nhận ra hai vị khách, ông cười lớn.

- Qadehar!

- Rất vui được gặp lại cậu, Gérald. Lâu lắm rồi còn gì!

Hai người ôm vai chào nhau theo kiểu Phù thủy.

- Gérald, xin giới thiệu với cậu, đây là Guillemot, đệ tử của mình...
- Không dám, thật hân hạnh quá, Gérald đáp lời, vẻ mặt tinh quái và siết chặt tay cậu bé.
- Guillemot, Qadehar tiếp tục, đây là thầy Phù thủy Gérald.
- Là người gác cổng ả? Cậu bé ngây thơ hỏi, cảm thấy thất vọng khi thấy người đảm đương một trách nhiệm to lớn nhường vậy lại thấp bé thế kia.

Hai thầy Phù thủy cười.

- Ở đây không có ai là gác cổng cả, cậu đệ tử mới ả, Gérald giải thích. Cánh cổng tu viện Gifdu tự gác lấy!
- Gérald là chuyên gia tin học của chúng ta, thầy Qadehar nói rõ hơn.
- Và ta hy vọng thường xuyên trông thấy cậu ở phòng máy tính trong thời gian cậu lưu lại đây, người đàn ông thấp bé nói trước với cậu. Các phù thủy học việc hay xem nhẹ quyền năng của các bộ vi xử lý, lấy cớ rằng Linh Phù thú vị hơn!

Hai thầy trò giao con ngựa cho Gérald dẫn tới chuồng, rồi bước vào một hành lang rộng. Sau lưng họ, cánh cổng ra vào tự khép lại.

- Ngày mai Đại Pháp sư mới có thể tiếp thầy trò ta được. Chúng ta đi dạo trong tu viện vậy!

Qadehar vừa cùng cậu học trò tới gian phòng nhỏ dành riêng cho hai thầy trò ở chái phía Nam, trên tầng bốn. Gian phòng giản dị và sạch sẽ: hai chiếc giường, một chiếc bàn và hai cái ghế. Một cánh cửa ở góc phòng mở ra một phòng tắm nhỏ. Cuối cùng là cái cửa sổ có cánh cửa vững chãi nhìn ra khung cảnh ngoạn mục nơi hẻm núi.

Hai thầy trò ra khỏi phòng và đi dọc những hành lang dài bất tận của tu

viện.

- Đây là nhà bếp... Kia là thư viện Lịch sử... Đây là một phòng làm việc... Kia là phòng máy tính của Gérald.

Hai thầy trò bước qua những cánh cửa, đi qua các gian phòng, sỏi bước dọc theo những hành lang nhiều không đếm xuể quanh chính điện. Người ta có thể thấy đủ mọi phong cách kiến trúc thể hiện ở đây, từ phong cách cổ xưa nhất cho tới hiện đại nhất, nhưng phong cách chiếm ưu thế là phong cách Trung cổ. Nó khiến cho toàn bộ kiến trúc trở nên hài hòa và tạo cảm giác thanh thản, với những phiến đá cỡ lớn, những mái vòm và hình cung nhọn. Guillemot tròn mắt ngắm tai ngắm nghía chiêm ngưỡng. Cuối cùng thì cậu bé đâm ra nhàm lẫn lung tung hết cả vì có biết bao nhiêu chỗ để xem!

- Đây là sân trong, nơi duy nhất trong tu viện người ta được phép nói chuyện to... Kia là thư viện về Thế giới Vô hình, chứa tất cả tư liệu thông tin mà chúng ta có về nó... Đây là phòng thể dục...

- Có cả phòng thể dục hả Thầy?

- Có chứ! Con quên tầm quan trọng của việc rèn luyện thể lực rồi sao?

Hai thầy trò tiếp tục thăm tu viện oai nghiêm. Thầy Qadehar dẫn Guillemot đi trong mê cung những hành lang lát léo giống hệt nhau. Trời sập tối mà hai thầy trò vẫn còn chưa đi hết tu viện. Hai người đi tới bếp ăn. Thầy Qadehar lấy rất nhiều món ăn và bê mâm về phòng của hai thầy trò. Hai người ăn rất ngon miệng, mắt chăm chăm nhìn khung cảnh hẻm núi hùng vĩ dần khuất sau màn đêm.

- Mai con cứ tiếp tục thăm thú Gifdu một mình. Thầy còn nhiều việc phải làm. Ta đi ngủ thôi.

- Con chúc thầy ngủ ngon!

- Ừ, con cũng ngủ ngon nhé.

17. CẬU ĐỆ TỬ PHÁ MẠNG VI TÍNH

Guillemot râu rĩ. Đã gần trọn hai tuần nay, thầy Qadehar và cậu ở tu viện Gifdu, đầu não của Hiệp hội Pháp sư. Hai thầy trò đã được gặp vị Đại Pháp sư hai lần, và cậu bé đã nói với vị pháp sư gầy gò xương tất cả những gì cậu biết. Guillemot không hiểu vì sao thầy Qadehar lại kéo dài việc lưu trú của hai thầy trò ở đây lâu đến vậy... Quái vật Gommon bị bắt trên biển vẫn chưa chịu khai gì cả. Nhưng cậu thì liên can gì đến chuyện đó chứ? Guillemot thấy nhớ bọn bạn, Romaric, Gontrand, Ambre và Coralie đến phát điên lên! Cậu thấy như phản bội các bạn khi xa họ thế này, và nhất là không được trải qua những phút giây sung sướng bên họ! Khuôn mặt của Ambre bỗng nhiên lại hiện lên trong đầu dù cậu không cố tình nghĩ đến? Giờ thì Guillemot thậm chí còn thấy tiếc không được Ambre trêu chọc, cái cô bé lảm chuyện nhất Xứ Ys này! Điều đó chứng tỏ cậu bé đang thấy cô đơn ghê gớm. Cậu liếc mắt nhìn viên Đá Ba hoa chỉ đường xem có đi đúng hướng không. Guillemot dần bước lên cầu thang dẫn xuống tầng trệt.

Phần lớn thời gian ở đây, thầy Qadehar để cậu đệ tử đi một mình. Ông đã cho phép Guillemot ngay từ ngày đầu tiên - với một giọng có vẻ hơi châm biếm rất lạ - được tùy ý lang thang trong các tòa nhà. Và thế là Guillemot đi khám phá tu viện. Tất nhiên, cũng như các đệ tử Phù thủy khác lần đầu tiên tới Gifdu, lúc đầu, cậu bị lạc suốt và phải kêu cứu rất lâu trong hành lang mới có một thầy Phù thủy đến dẫn cậu về phòng!

Mọi người đều lạ là chỉ trong một ngày, khi được thầy thả cho đi tự do, Guillemot đã hiểu ra điều mà những đệ tử mới đôi khi phải mất hàng tuần mới phát hiện ra: đôi chỗ trên các bức tường có gắn những phiến đá khắc chữ (mà các thầy Phù thủy ở tu viện Gifdu gọi là Đá Ba hoa) chỉ dẫn đường đi lối lại! Và cậu chỉ cần thêm một ngày để hiểu được những dấu hiệu vẽ trên đó. Và thế là cậu hăm hở đi khám phá tu viện, rồi nhanh chóng có cảm giác đã đi đủ một vòng tòa nhà.

Ở Gifdu chẳng có cậu đệ tử nào khác để Guillemot có thể chia sẻ hứng thú

khám phá của mình. Vậy nên sau đó, cậu bắt đầu say sưa đi thăm vô số những phòng làm việc của tu viện. Nhờ vậy mà ngoài Gérard (cậu rất khoái kiểu hài hước dễ gây bực của ông), Guillemot đã kết bạn với nhiều thầy Phù thủy khác. Trong đó có thầy Qadwan phụ trách thể dục. Đó là một người có cá tính hơi đơn độc, vô cùng dẻo dai và khỏe mạnh dù tuổi đã cao, nhưng cuối cùng cậu cũng làm quen được khi kể cho ông nghe về tai họa gặp phải với quái vật Ork.

Sáng nào Guillemot cũng giúp Eugène, người quản lý bưu điện của tu viện, lọc các túi thư gửi tới Gifdu từ khắp Xứ Ys: thư của dân thường, thư của các tộc trưởng, đôi khi có cả thư của tụi Korrigan (Guillemot nhận ra bởi nét chữ bé tí và văn phong cầu kỳ của chúng) xin lời khuyên hay xin Hiệp hội Pháp sư phân xử đúng sai giúp.

Đáp lại, các thầy Phù thủy của Gifdu rất mến Guillemot, họ cười vì những chuyện đùa của cậu và cũng buồn cười cả cái cách cậu lúc nào cũng kè kè cái túi xách và cuốn sổ tay khi đến thư viện hay phòng học.

Guillemot học được nhiều điều. Mặc dầu vậy, cậu cũng bắt đầu cảm thấy nặng nề. Đang kỳ nghỉ hè mà cậu lại ở đây, xa làng Troil và xa bè bạn! Giá mà được về Troil ngay bây giờ rồi sau đó quay lại Gifdu, vào kỳ nghỉ lễ Samain^[4] thì tốt quá.

Guillemot thờ dãi dừng lại bên một viên Đá Ba hoa có chỉ dẫn ba hướng đi khác nhau. Cậu đi vào một hành lang tối mờ dẫn tới phòng máy tính.

Gérard đang có vẻ rất bận rộn sắp xếp cái gì đó. Guillemot chào ông rồi ngồi trước một máy tính không có người ngồi. Đang là giờ nghỉ trưa, cư dân Gifdu ít hoạt động hơn. Hơn nữa, từ mấy ngày nay, trời nóng bức ngột ngạt nên họ càng ít đi lại và phòng máy tính thì lại chẳng lấy gì làm mát mẻ! Guillemot để chiếc túi lên góc bàn và bật máy.

Cậu không có năng khiếu đặc biệt về vi tính, nhưng, như phần lớn học sinh ở Xứ Ys, cậu cũng đủ trình độ để chơi những lúc rỗi rãi. Đầu tiên, cậu vào chương trình để dò tìm một trò chơi nhưng không tìm thấy, cậu chuyển sang tìm kiếm mở rộng để kiểm tra xem có phải trong máy không cài đặt

trò chơi, hay Gérard đã có ý khóa chương trình không cho các Đệ tử mới đăng nhập. Khi công cụ tìm kiếm đòi hỏi cậu cho từ khóa cần thiết, cậu liền gõ chữ “trò chơi”. Cậu nhận được câu trả lời ngay lập tức, “không tìm thấy”. Đương nhiên, nếu dễ thế thì còn nói làm gì. Cậu gõ tiếp chữ “giải trí”, nhưng kết quả vẫn vậy. Tiếp đó, cậu thử gõ một loạt các từ đồng nghĩa khác và cả tên những trò chơi cậu ưa thích. Vẫn không có kết quả. Guillemot định dừng lại sau khi đã gõ đăng nhập: “*Thầy xứ Donjon*”, trò chơi cậu khoái nhất, thì công cụ tìm kiếm đưa cậu tới một trang chủ giới thiệu trông rất khô khan, với hình nền là bầu trời có sao và hiện lên mỗi một chữ kiểu viết tay rất đẹp: “Mật khẩu”.

- Chà! Bắt đầu hay rồi đây, Guillemot thì thầm.

Tiếp theo là một loạt mười hai biểu tượng giống nhau và mỗi biểu tượng lại yêu cầu một chữ cái hoặc một con số, hoặc một mật khẩu dài tới mức khéo đến hết đời Guillemot cũng chẳng thể tìm ra.

Cậu thấy lạ là sao một trò chơi đơn giản lại được bảo vệ cẩn mật đến thế. Cảm giác kích động qua đi, và thay vào đó là quyết tâm rất lớn.

- Đã đến lúc chúng ta phải đối đầu với nhau, trò chơi bí hiểm ạ!

Cậu gõ lên bàn phím để cố tìm ra mật mã, nhưng mãi không được. Kiến thức về tin học của cậu quá khiêm tốn để có thể phá mạng. Cậu suy nghĩ và chợt nảy ra một ý! Guillemot luống cuống mở một phần mềm vẽ đồ họa. Cậu dùng chuột chăm chú vẽ cái hình cậu từng vẽ hàng trăm lần cho thầy xem: *Elhaz*, Linh Phù Thiên nga, có khả năng giải quyết các tình huống mắc kẹt và mở khóa cửa!

Công việc hoàn thành, cậu đưa bức tranh lên trang có các vì sao và nhồi vào phần yêu cầu mật khẩu. Cậu ngồi đợi. Không có gì xảy ra.

- Chắc còn thiếu gì đó, Guillemot thì thầm, trong đầu suy nghĩ rất nhanh.

Chợt nảy ra một ý, cậu cắm dây micrô của máy tính và bật âm thanh lên. Rồi cậu gí sát miệng vào và thì thầm:

- *Nhờ quyền lực của Bà Tổ và của Cầu vòng, khi cháy chữ sẽ kêu lóp đóp, Elhaz...*

Linh Phù trên màn hình bắt đầu lấp lánh, rồi hình như biến mất khi nuốt chửng những hình tượng trung cho mật khẩu. Trang chủ nhấp nháy rồi biến mất, nhường chỗ cho một trang mới.

- Có thể chứ!

Guillemot nắm chặt tay giơ lên ăn mừng chiến thắng. Trò chơi thế nào chỉ? Cậu lướt nhanh phần nội dung của trang mới: “Phòng kế toán của tu viện”, “Các thành viên của Hội Pháp sư”, “Bạn bè và kẻ thù tiềm năng của Hội”, “Các dự án đang tiến hành”... Danh sách rất dài. Chuyện hơi khó tin, cậu đang ở ngay hệ thống trung tâm! Đây chắc chắn là nơi cậu không được phép vào. Cậu đưa mắt nhìn về phía Gérald, nhưng ông vẫn đang bận rộn sắp xếp lại các ổ đĩa.

- Bình tĩnh, bình tĩnh. Dù sao mình cũng đâu có ý xấu. Mục đích không phải là gây hại cho Hội Pháp sư. Việc mình đang làm không đến nỗi nguy hiểm lắm. Chỉ cần ra khỏi chương trình này, tắt máy và lạng lẽ chuồn đi...

Guillemot cố tự an ủi, song cũng lại thấy khó cưỡng được sự thu hút của những tập hồ sơ đang bày ra trước mắt, như biết bao lời mời cậu hãy thỏa mãn trí tò mò!

- “Sơ đồ Tu viện Gifdu”. Xem nào, chắc có đảo mắt sơ qua một chút thì cũng không tới mức phạm tội.

Cậu click lên biểu tượng trên máy và tu viện xuất hiện trước mắt cậu theo không gian ba chiều. Khi di con chuột lên những nơi khiến cậu tò mò, Guillemot thấy hiện ra một sơ đồ cỡ lớn các vị trí có kèm lời bình. Thế mà cậu cứ nghĩ đã thấy hết cả tu viện! Thực tế phần tu viện Gifdu dưới lòng đất cũng mệnh mông như phần ở trên mặt đất.

Guillemot muốn được đi tham quan khắp nơi! Song đã hết giờ nghỉ trưa và

một số Phù thủy đang vào trong phòng. Guillemot cho là khôn hèn thì nên dừng lại ở đó.

Cậu nhấn lệnh in tấm bản đồ toàn cảnh tu viện, chán chừ giấy lát và cuối cùng quyết định in hết danh sách các hồ sơ có trong chương trình. Sau đó cậu cẩn thận đóng lại tất cả các chương trình đã mở và tắt máy. Cậu nhồi những tài liệu vừa in vào trong túi khoác và rời phòng máy tính, một lần nữa chào Gérald, người đàn ông thấp bé béo tròn đang bận rộn. Ông khoát tay ra hiệu chào lại cậu.

18. ĐÔI KHI SỰ TÒ MÒ CŨNG CÓ GIÁ PHẢI TRẢ

Thêm nhiều ngày nữa trôi qua. Sáng nay, Guillemot nằm lại trên giường lâu hơn mọi ngày. Thỉnh thoảng cậu thích được nán lại trên giường và mặc cho đầu óc thả sức mơ màng. Một trong những giấc mơ đó là cảnh Ambre và cậu ở trên trăng đất, gần đám lửa; cô nàng xin lỗi về tất cả những trò đùa độc ác gây ra cho cậu! Guillemot vốn là người hào hiệp đã bỏ qua cho cô bạn, và thậm chí còn quàng tay ôm cô để tỏ rõ cậu không hề giận cô... Cảm giác mơ màng thật thú vị. Nhưng rốt cuộc đó cũng chỉ là cách làm khuây khỏa nỗi buồn, hoàn toàn giống như việc để đỡ buồn, cậu đã vào máy chủ, lang thang từ phòng thể dục tới thư viện, rồi lại từ thư viện về phòng riêng.

Guillemot thấy nhớ Romaric, Gontrand, Coralie, Ambre.

Tụi nó đang làm gì nhỉ? Những đêm nằm dưới trời đầy sao diễn ra thế nào khi vắng mặt cậu? Guillemot ngồi dậy và nhảy xuống giường. Phải hành động thôi! Phải nói chuyện với thầy Qadehar! Lần đầu tiên thầy Phù thủy đã ra tay cứu cậu, hôm ở trong Cung điện Trương xứ, giúp cậu có được những ngày hè với bạn bè. Chắc chắn thầy sẽ làm lại điều đó lần thứ hai! Cậu khoác chiếc túi xách và đi tìm thầy Qadehar trong tu viện.

Cậu hỏi Gérald và được ông cho biết thầy Qadehar đang ở phòng làm việc của Đại Pháp sư. Ông lấy làm tiếc là không thể chỉ đường cho cậu được: mới là Đệ tử Phù thủy không được tới đó. Năn nỉ thầy Phù thủy phụ trách tin học mãi không được, Guillemot đành bỏ đi. Nhìn quanh biết chắc chỉ có một mình, cậu lôi từ trong túi tám bản đồ của tu viện mà cậu in trộm trong máy tính nhưng chưa có thời gian nghiên cứu. Theo những chỉ dẫn cụ thể trong sơ đồ, cậu dễ dàng tìm ra phòng làm việc của Đại Pháp sư Charfalaq. Căn phòng nằm ở tòa tháp phía Bắc, tận trên cùng một cầu thang xoáy ốc dài khủng khiếp.

Cậu quyết định trèo lên đó, người áp sát vào tường mỗi khi nghe thấy tiếng động, lặng lẽ như một con mèo.

Guillemot lên đến đỉnh tháp không mấy khó khăn, nhưng càng lên cao cậu càng thấy do dự. Cùng lúc, cậu bỗng tự hỏi không hiểu mình làm vậy có đúng không, và lòng quyết tâm bỗng như tan thành mây khói. Có phải vì cậu sợ tiếp cận Đại Pháp sư? Hay sợ một câu Thần chú, một bùa phép? Cảm thấy ngờ vực, Guillemot thề niệm trong đầu Linh Phù *Naudhiz* để vô hiệu hóa một câu thần chú nếu chẳng may có, và niệm thầm mạnh hơn *Isaz*, Linh Phù Băng đá có quyền năng tăng thêm ý chí. Linh Phù này lấp lánh và làm cậu thấy người rung động từ bên trong; Guillemot cảm thấy như năng lượng của mình được dồn lại. Sau đó cậu leo tiếp.

Cuối cùng Guillemot đã đứng trước cánh cửa đóng đinh vững chắc dẫn đến những căn phòng của Đại Pháp sư. Cửa hé mở. Cậu đang chực gõ thì nghe thấy giọng của Đại Pháp sư và thầy cậu từ trong vọng ra. Cậu cố căng tai:

- Cậu Đệ tử của anh có buồn chán thì cũng phải chịu thôi, Qadehar thân mến ạ! Cậu nhỏ này sẽ phải ở đây chừng nào còn cần thiết. Một tháng, nếu cần thì một năm! Ta chịu trách nhiệm với vị Trưởng xứ.

- Xin Đại Pháp sư suy xét thêm, con biết là mình đã hơi coi nhẹ nguy hiểm, nhưng...

- Hơi coi nhẹ thôi ư? Đại Pháp sư tiếp tục với giọng khàn khàn. Cậu bé đã suýt bị bắt cóc, vậy mà anh còn dám nói “hơi coi nhẹ?”

Đại Pháp sư lên cơn ho. Khi đã ngớt ho, ông tiếp tục:

- Không, sẽ chẳng có nơi nào an toàn cho cậu bé hơn tu viện Gifdu. Ta không tranh luận nữa. Mà này, Qadehar, anh cũng biết là Bóng tối thèm muốn có được cậu bé này, phải không? Và anh muốn ban tặng cậu bé cho hẳn sao?

- Dạ tất nhiên là không rồi. Chính vì thế mà chúng ta đã tới che chở cho cậu bé ngay tức khắc. Song, Thầy có chắc là Bóng tối sẽ tới đây tìm cậu bé không?

- Nó muốn có bằng được cậu bé, đó là điều chắc chắn. Bọn Gommon ngu dốt quá nên cậu bé mới thoát hiểm. Quái vật bị chúng ta lấy cung đã thú nhận rằng chúng được cử tới Xứ Ys để bắt một đứa trẻ đeo sợi dây chuyền có hình mặt trời. Ta nghĩ chỉ dẫn này là điều duy nhất chúng có thể hiểu! Ai mà biết được con bé ấy lại có sợi dây chuyền đó? Dù sao thì chính sự nhầm lẫn đó đã cho chúng ta được ngời tay một chút, và cậu bé đã trở thành con át chủ bài của chúng ta để chống lại Bóng tối. Nếu cậu bé ở lại đây, thì sẽ buộc Bóng tối phải tự mò tới bắt nó, bởi vì cả lũ Gommon lẫn Ork đều không bao giờ dám đánh liều dẫn thân tới Gifdu!

- Thầy nói đúng, Qadehar thở dài. Con chỉ ngại một điều là Guillemot không muốn thế...

- Ngốc thật! Đó là điều tốt nhất cậu bé có thể có. Chẳng phải ở đây có những thư viện lớn nhất Xứ Ys để cậu bé tra cứu sao? Cả những con người thông thái nhất nữa.

- Thưa Đại Pháp sư, Thầy quên mất thế nào là trẻ con rồi. Ở tuổi này, chúng không suy nghĩ như người lớn. Nhất là Guillemot.

- Vớ vẩn. Anh chỉ biết lo lắng cho học trò của anh, trong khi người ta vẫn chưa hiểu được nhờ đâu Bóng tối có thể sai quái vật của hắn tới bất kỳ nơi nào hắn muốn, bắt chấp cả Cánh cổng!

Giọng nói nghe gần hơn. Guillemot không nán lại thêm nữa. Cậu quay đi và gắng hết sức nhẹ nhàng bước xuống cầu thang.

Vậy nghĩa là thế nào nhỉ? Tóm lại, quái vật Gommon đã chịu khai và Hiệp hội Pháp sư thậm chí không báo lại cho Trưởng xứ! Xứ Ys đang gặp nạn, Bóng tối muốn bắt cóc Guillemot vì những lý do chưa ai biết, và tại cậu mà Agathe đang chết gí ở một nơi nào đó trong Thế giới Vô hình... Hơn nữa, cậu đang bị giam lỏng trong tu viện, cậu vừa nghe thấy chính Đại Pháp sư Charfalaq nói thế! Đó là để giữ an toàn cho tính mạng của cậu hay vì gì đi nữa thì rõ ràng cậu đang bị giam hãm. Guillemot không cầm được nước mắt. Ngay cả thầy Qadehar cũng chẳng thể làm gì hơn được cho cậu... Tim

cậu như càng thất lại. Vì lòng tốt muốn để cho Guillemot được tự do ở lại Troil mà thầy Qadehar bị lên án, và cái ông già ghê gớm này thậm chí còn dám quở trách Thầy! Sự việc rõ ràng là đã đi quá xa. Cảm giác bị mọi người xung quanh lừa dối khiến cậu cảm thấy vô cùng chua xót. Bây giờ chỉ còn hai cách: làm tất cả những gì mọi người bảo và trông chờ ở cậu như một cậu bé ngoan hoặc trái lời và hành động theo trực cảm của mình.

Guillemot đi qua thư viện Thiên nhiên mà không dừng lại. Cậu nhảy ba bốn bậc một lúc trên cầu thang dẫn tới khu lồng chim bồ câu của tu viện. Người ta đối xử với cậu như người bị cầm tù ư? Vậy cậu sẽ hành động y như một người tù!

Guillemot lặng lẽ lại gần căn phòng rộng hình vuông. Từ trong phòng vọng ra tiếng đập cánh âm ỉ và tiếng cúc cu của hàng trăm con chim bồ câu có nhiệm vụ bay đi khắp Xứ Ys để chuyển thư mật của Hiệp hội Pháp sư. Thầy Phù thủy Eugène có lần đã giải thích cho Guillemot sự vận hành của hệ thống nhân một hôm cậu giúp ông lọc thư...

May quá! Trong phòng không có ai!

Guillemot lại gần bàn làm việc của Eugène, viết vội một tin nhắn lên loại giấy cực nhẹ rồi nhét vào trong một cái ống bằng kim loại nhỏ và bịt lại bằng xi màu xanh. Cậu dán thêm vào đó một cái nhãn bên trên có đề hàng chữ: “Gửi Romaric, nhà bà Alicia ở làng Troil”.

Vẫn không ngừng quan sát hành lang, Guillemot túm lấy một chú chim bồ câu thuộc khu chuồng mang tên “Troil”, cậu vuốt ve chú chim và buộc cái ống có dán nhãn vào chân nó. Xong đâu đấy, cậu lại gần cửa sổ và thả con chim bồ câu vào khoảng không. Ở chuồng chim làng Troil, ai đó sẽ nhận được tin nhắn có đập nổi dấu thư mật của Hiệp hội Pháp sư và sẽ mang tới tận tay người anh họ của cậu mà chẳng cần thắc mắc.

Chú chim bồ câu tung cánh và chẳng mấy chốc chỉ còn là một chấm nhỏ trên bầu trời.

19. VƯỢT NGỤC

Vài ngày đã trôi qua kể từ hôm Guillemot thâm nhập vào khu lồng chim bò câu của tu viện. Hình như không ai biết, và với cậu cuộc sống vẫn tiếp tục ở Gifdu như hồi đầu cậu tới. Thầy Qadehar vẫn chưa muốn báo cho cậu học trò quyết định của vị Đại Pháp sư về việc của cậu. Không hiểu vì bận việc ở đâu đó, hay vì muốn tránh cái nhìn của cậu bé mà thầy vắng mặt cả ngày và mãi rất muộn mới về phòng. Còn Guillemot thì suốt ngày mò mẫm trong các thư viện của tu viện để tìm kiếm những thông tin bí mật rồi lén lút ghi lại trong sổ tay, cứ như kẻ đang mưu mô gì vậy. Cậu thường xuyên lui tới phòng thể dục và thầy Qadwan đã dạy cho cậu bài Chào Mặt trời, gồm một loạt các động tác tập buổi sáng khi thức dậy. Ông còn dạy cho cậu các động tác cơ bản của môn võ cổ truyền Quwatin Xứ Ys.

Nhiều đệ tử khác đã tới tu viện, thường là cùng với thầy của họ, nhưng Guillemot chỉ chào từ xa. Dù họ có cho là cậu làm vậy vì tự phụ thì Guillemot cũng thấy kệ: cậu chẳng còn lòng dạ nào mà kết bạn mới. Những người bạn thân hình như đã quên cậu và lòng quyết tâm lúc cậu gửi thư bằng chim bồ câu đã nhạt đi nhiều. Thậm chí, cậu còn tự hỏi sao lại có thể tin rằng bạn bè sẽ từ bỏ cuộc sống dễ chịu và vô lo của họ ở Troil để tới tận tu viện Gifdu hẻo lánh giúp cậu bỏ trốn, một việc thật điên khùng!

Ý nghĩ cho rằng Romaric và những người bạn khác có thể bỏ cậu một mình với số phận buồn tẻ làm cậu tức phát điên; để nguôi giận, cậu chơi trò làm một tấm Đá Ba hoa giả bằng bột giấy, chỉ đường lung tung khiến cho những cậu đệ tử khờ khạo đi lạc xuống xưởng giặt dưới tầng hầm! Mà có gì chỉ có mình cậu là phải ngồi nhìn những ngày hè đang trôi đi phí hoài thế này? Vì cú chơi xỏ mà Guillemot phải chịu cơn giận lôi đình của người Tổng quản tu viện Gifdu, một thầy Phù thủy cao lớn râu xồm và rất nghiêm khắc, song ông chỉ phạt cậu bằng cách cắt món tráng miệng. Nhưng cậu đã tránh được hình phạt nhờ thông đồng với Gérald!

Buổi sáng hôm đó, như nhiều ngày khác, Guillemot uể oải vươn người trên

giường. Liếc mắt sang bên phải cậu biết thầy Qadehar đã đi rồi. Cậu thờ dài, lại thêm một ngày xa làng Troil... Cậu đứng dậy và đi vào phòng tắm.

Guillemot đang kỳ cọ bằng khăn mặt thì nghe thấy tiếng lạch cạch ở trong phòng: nghe như có tiếng đá rơi trên sàn nhà. Cậu lao ra phía cửa sổ buồng tắm và trông thấy dưới chân tu viện là Romaric, Gontrand, Ambre và Coralie đang nấp lom khom dưới mấy mỏm đá! Chúng đang ném sỏi lên cánh cửa sổ của gian phòng đang mở toang và bên ngoài treo lủng lẳng chiếc khăn mùi soa đỏ.

Cậu ngạc nhiên! Các bạn đã đáp lại lời cầu cứu của cậu! Làm sao cậu lại có thể nghĩ rằng các bạn sẽ không đến? Chính bản thân cậu chắc cũng dám dõn non lấp biển để cứu sống dù chỉ một người trong số các bạn. Guillemot suýt bật khóc, cậu giận mình biết chừng nào vì đã nghi ngờ lòng trung thành của các bạn!

Lại một viên đá cuội ném trúng nền nhà.

Guillemot vội vàng mặc quần áo, vớ lấy cái túi xách của giới Đệ tử Phù thủy và khoác lên vai chiếc ba lô căng phòng. Cậu lúi dưới tấm đệm ra một sợi dây thừng đã tháo trộm trong tủ ở phòng thể dục và buộc chặt nó vào cái móc của cửa sổ. Sau đó, cậu trèo qua cửa sổ, trong ánh mắt lo lắng của các bạn. Cậu bắt đầu leo xuống, người hơi lắc lư, động tác không được chắc chắn cho lắm. Cậu luồn sợi dây thừng chạy dọc theo sống lưng, rồi luồn qua đùi và cứ thế từ từ xuống, người lơ lửng, chân đạp thẳng vào tường. Ambre, Coralie, Gontrand và Romaric mấy lần định hét lên động viên cậu song lại thôi: Guillemot đang chạy trốn, có lẽ không nên gây sự chú ý thì hơn! Gió giật từng cơn khiến Guillemot phải giạng chân hết cỡ mới giữ được thăng bằng. May là đá khô và nhẵn nên đế giày của cậu bám rất dễ dàng! Nhưng vì lơ đãng mắt nhìn xuống phía dưới, nên cậu phải dừng lại một lúc lâu vì chóng mặt. Guillemot nhắm chặt mắt lại, lấy lại can đảm và kiềm chế cơn run. Rồi cậu tiếp tục trượt xuống. Ôi, sao mà lâu thế! Nhìn từ dưới lên, tu viện Gifdu trông uy nghiêm, còn nhìn từ chỗ cậu đang trượt xuống thì cũng rất ấn tượng, chỉ có điều theo kiểu khác! Dây thừng cọ sát làm tay Guillemot rát bỏng; cậu nghiêng chặt răng và cuối cùng đã chạm được chân xuống đất. Các bạn thở phào.

- Nhanh lên, đừng chần chừ nữa! Guillemot chạy đến chỗ các bạn đang đứng và nói, giọng lạc đi!

Chân cậu đang mềm nhũn ra. Nhưng không thể đứng đó được, sẽ lộ mất. Romaric quàng tay đỡ cậu, cả bọn chạy về phía hẻm núi, rồi đứng lại thở lấy hơi sau một tảng đá lớn mà từ tu viện không thể trông thấy.

- Ôi giờ ời! Kẻ vượt ngục hỗn hển, mình cứ nghĩ sẽ không thoát xuống nổi... Khổ quá đi mất!

- Đến được đây mới gọi là khổ! Gontrand bác bỏ.

- Phải đấy, cứ như đến tận cùng thế giới ấy! Coralie bồi thêm.

- Vậy là các cậu đã nhận được tin nhắn của mình? Guillemot dần lấy lại hơi và hỏi các bạn.

- Hỏi hay nhì! Romaric làu bàu. Không thì bọn mình tới đây làm gì?

- Bọn mình ngạc nhiên hết sức khi thấy ông chủ chuồng bò câu đi về phía Romaric và đưa cho cậu ấy tin nhắn có đóng dấu của Hiệp hội Pháp sư! Coralie thốt lên. Thoạt đầu bọn mình cứ nghĩ là cậu bị bắt cóc.

- Thì cũng gần như thế, Guillemot châm biếm bình luận.

- Không nói cậu cũng biết bọn mình nghĩ gì lúc đọc tin nhắn! Cô gái tóc nâu dễ thương tiếp tục nói: “Bị giam ở tu viện Gifdu. Hãy tới cứu mình ra khỏi đây. Để làm dấu, mình sẽ treo một cái khăn tay màu đỏ trên cửa sổ phòng mình. Nhớ chuẩn bị nhiều đồ ăn dự trữ...”

- Thế các cậu có nhớ mang đồ ăn không? Guillemot hỏi lại.

- Đừng lo, Ambre nói cho Guillemot yên tâm, chúng tớ đã giấu đồ ăn trong hẻm núi ở dưới kia, cách đây một đoạn thôi. Xin lỗi vì đến muộn, nhưng chúng tớ phải bịa ra chuyện để nói với mẹ cậu, rồi còn phải chuẩn bị nữa...

- Rồi còn phải tìm đường đến cái tu viện khi gió này nữa chứ! Gontrand chêm vào. Mấy tay Phù thủy đúng là gàn thật. Ai lại đến ở một nơi như thế này!

- Tu viện Gifdu thế nào? Coralie hỏi, mắt sáng lên vẻ tò mò. Dẫu sao đó cũng là một trong những nơi kỳ bí nhất Xứ Ys! Kể chúng tớ nghe đi!

- Ừ, kể đi, Guillemot!

- Từ từ đã... Các cậu quên à? Dù có trốn chạy, mình vẫn phải giữ bí mật vì là Đệ tử Phù thủy! Tốt hơn là không nên lèn chân ở đây: chỉ đến tối nay là thầy Qadehar sẽ nhận ra mình đã biến mất. Phải khẩn trương lên.

- Ít ra cũng phải biết bọn mình sẽ đi đâu chứ? Romaric càu nhàu.

- Mọi người sẽ biết ngay thôi... Lên đường nào!

Cả năm đứa chạy nhanh ra chỗ con đường hẹp đi qua các hẻm núi Gifdu.

Chúng về tới thị trấn Dashtikazar vừa lúc trời sập tối.

Một người đàn ông tốt bụng đã cho chúng đi nhờ trên chiếc xe bò cà tàng lúc ra khỏi hẻm núi, và một người khác chở chúng về gần tới thủ phủ. Vào mùa hè, không ai ở Xứ Ys ngạc nhiên khi thấy một tốp trẻ con nhớn nhó trên đường: nghỉ hè mà!

- Bây giờ bọn mình đi đâu? Romaric hỏi, càng lúc càng thấy khó chấp nhận việc Guillemot không báo trước những dự định của cậu.

- Tới Cánh cổng giữa Hai Thế giới? Guillemot lặng lẽ nói.

Mấy đứa còn lại chờ người ra.

- Cổng... Cổng giữa Hai Thế giới ư? Coralie tròn mắt thốt lên.

- Em điên à? Romaric nhìn dán mắt vào cậu em họ lo lắng hỏi, cứ như thể đó là một người khác.

- Bình tĩnh đi! Gontrand xen vào. Cậu nên nói với chúng mình lý do thì hơn.

Guillemot suy nghĩ rồi chấp nhận.

- Thôi được rồi. Chẳng giấu gì các bạn, mình định sang Thế giới Vô hình!

- Thôi, thế là toi rồi, Romaric rên rỉ, tớ nói không sai mà: cậu ấy điên rồi.

- Nghe tớ nói đây, Guillemot giải thích. Thời gian ở Gifdu, tớ đã suy nghĩ chán rồi. Tớ không muốn giam mình cả đời trong cái tu viện này! Ở đây, tớ đã biết được những việc ghê gớm, điều mà mọi người muốn giấu tớ. Đó chính là chuyện về Bóng tối, cả chuyện Agathe nữa.

- Agathe ư? Gontrand ngạc nhiên hỏi. Mình tưởng cậu phải phát điên vì mừng khi thoát được con bé đó chứ!

- Mình biết các bạn có thể cho điều này là điên khùng, Guillemot nói tiếp, nhưng đúng là Bóng tối muốn tóm cổ tớ! Và cũng chính tớ là đứa mà quái vật Gommon muốn bắt cóc trên bãi biển! Agathe đã bị bắt cóc nhầm, thế vào chỗ của tớ. Vậy nếu con bé bị giam ở Thế giới Vô hình thì đó là lỗi của tớ. Tớ phải làm gì đó để cứu con bé! Tớ không đòi các bạn phải hiểu, chỉ cần các bạn giúp là được.

- Thế cậu muốn bọn tớ làm gì? Coralie hỏi.

- Các cậu quan sát thật kỹ điều tớ làm, để lỡ có hỏng, thì các cậu giải thích lại thật chi tiết cho thầy Qadehar... Và xin lỗi Thầy hộ tớ vì đã không vâng lời.

- Thế em sẽ tới gần Cánh cổng bằng cách nào? Romaric vẫn cố phản đối. Không được đâu, các Hiệp sĩ canh gác thường xuyên ở đó mà!

- Em tin vào pháp thuật của em.

- Thế em làm cách nào mở cửa ra? Em mới chỉ là Đệ tử, chưa phải là Pháp sư, mà cũng chưa phải là Phù thủy!

- Em tin vào khả năng pháp thuật của mình, Guillemot nhắc lại.

Ambre cho tới lúc này vẫn yên lặng. Cô lại gần Guillemot và nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Guillemot, cậu không được đi bất cứ đâu một mình, hoặc là bọn mình đi cùng cậu, hoặc là bọn mình sẽ đưa cậu trở lại Gifdu.

- Cậu điên à? Guillemot ngỡ ngàng.

- Không, bạn ấy nói đúng đấy, Romaric nói. Tuy cậu cũng chưa hiểu rồi chuyện này sẽ đi tới đâu, nhưng Romaric là người chẳng bao giờ chịu bỏ lỡ dịp được hành động. Gontrand và Coralie, các cậu thấy thế nào?

- Chúng mình sẽ đi với cậu, Guillemot ạ, Gontrand khẳng định. Cậu bỏ rơi bạn bè như thế là đủ rồi!

- Các cậu có chắc là không gặp nguy hiểm gì không? Coralie lo lắng.

- Thừa công chúa, nàng quên rồi sao? Chúng ta được hẳn một chàng Hiệp sĩ dũng mãnh và một thầy Phù thủy đầy sức mạnh tháp tùng mà!

Chúng chế giễu vẻ mặt tiu nghỉu của cô bé, rồi đứng thành vòng tròn, tay này đặt lên tay kia, như khi người ta thề với nhau: “Mọi người vì một người, một người vì mọi người!”

- Ôi, các cậu thật tuyệt vời, Guillemot xúc động nói.

- Thôi nào! Romaric nháy mắt trả lời. Chẳng phải chúng ta luôn sống chết có nhau hay sao?

- Nhưng, Guillemot nhắc lại, các cậu tới Gifdu tìm mình là quá tuyệt vời rồi. Các cậu không phải làm thêm điều gì cho mình cả.

- Thực ra, Ambre nói đùa, tớ rất tò mò muốn xem cậu vào vai người giải thoát với con bé đồng bóng Agathe làng Balangru! Thậm chí, phải nói là tớ không đời nào lại bỏ lỡ cơ hội đó!

Bọn trẻ rời thành phố, rẽ sang bên trái, đi về hướng quả đồi nơi đứng sừng sững những Cánh cổng giữa Hai Thế giới.

20. CÁNH CỒNG GIỮA HAI THẾ GIỚI

Cánh cồng giữa Hai Thế giới giống hệt những cánh cồng bình thường! Chúng rất cao và rộng, được làm bằng gỗ sồi, trên có khắc hàng trăm Linh Phù, giống y như cánh cồng mà Guillemot đã đi qua để vào bên trong tu viện Gifdu. Chỉ có điều những cánh cồng này cổ xưa đến độ chẳng ai biết chúng được xây dựng từ đời nào, và đặc biệt là chúng chẳng mở vào tòa nhà nào cả.

Quả vậy, đằng trước và đằng sau cửa đều là khoảng trống. Cửa nằm lơ lửng trên ngọn đồi trọc, và dưới chân đồi là một doanh trại của Hội Hiệp sĩ Cuồng phong. Bình thường chỉ có hai lính gác được giao nhiệm vụ canh phòng. Nhưng từ sau vụ quân của Bóng tối đột nhập vào Xứ Ys mới đây, có đến mười Hiệp sĩ canh phòng cẩn mật!

Bọn trẻ nhận ra điều đó khi trông thấy ngọn đồi.

- Rắc rối rồi đây! Gontrand khẽ thốt lên, cậu đang nấp sau một tảng đá lớn cùng các bạn. Guillemot, chúng ta làm gì bây giờ?

- Theo kế hoạch đã định, cậu bé trả lời bình thản. Chỉ cần đợi tới khi nào họ tập trung lại.

- Cậu sẽ giết họ à? Coralie lo lắng hỏi.

- Phải, đúng thế, Romaric mĩa mai, cậu ấy sẽ rú lên một tiếng thật to, lăn xả vào cả đám và tiêu diệt từng Hiệp sĩ bằng đôi tay bé nhỏ!

- Cậu nên biết là..., Gontrand nói tiếp, bắt chước giọng Romaric, vì bất ngờ nên...

- Này các cậu, chẳng hay ho gì khi cứ suốt ngày giấu mình, Coralie tự ái.

- Thế thì em đừng nói lung tung nữa, cô chị xẵng giọng với cô em.

- Bình tĩnh nào, Guillemot nói, các cậu ầm ĩ quá. Tất nhiên là tớ không giết họ rồi. Tớ chỉ yểm bùa thôi.

Guillemot nói khiến cả bọn im bật và đứng yên chờ không nhúc nhích.

Romarc tò mò tự hỏi không biết cậu em họ mình sắp làm trò gì đây.

- Guillemot này, Romarc hỏi, khi nào tới được chỗ chúng ta định tới, anh muốn nói là Thế giới Vô hình, điều gì sẽ xảy ra hả?

- Chúng ta sẽ hoàn thành sứ mệnh, thế thôi.

- Sứ mệnh của chúng ta ư? Sứ mệnh nào? Coralie nhíu mày hỏi.

- Giải cứu Agathe khỏi móng vuốt của Bóng tối, đét mông lũ Gommon xấu xa đã bắt cóc con bé và nhổ lông mũi lũ Ork ác độc đã tấn công chúng ta, Ambre nhún vai trả lời cô em.

- Chị chán thật đấy, Coralie trả lời, môi mím chặt lại. Em chỉ muốn biết kế hoạch thôi mà.

- Kế hoạch là, Guillemot vừa nói, vừa lục tìm trong cái ba lô cậu đã bí mật đem theo từ Gifdu, đầu tiên chúng ta phải giả trang. Bằng không chúng ta sẽ chẳng tài nào đi nổi tới năm chục mét mà không gặp rắc rối đâu.

Cậu vút xuống đất một gói quần áo đựng trong túi nhựa thực vật mà ở Ys hay dùng rồi rạch túi ra.

- Đây là những chiếc áo choàng chất lượng cực tốt, và ở nơi chúng ta sắp tới, giá của chúng rất đắt, Guillemot giải thích với các bạn đang mở tròn mắt ra nhìn. Đây là áo thường mặc của những Người lùn thành Virdu, là những tay chủ nhà băng của Thế giới Vô hình. Thành Virdu của họ nằm sát

gần vùng núi có nhiều mỏ đá quý. Họ đã khai thác hầm mỏ từ xa xưa. Ở đó người ta mua bán hàng hóa bằng đá quý. Đợi chút, các cậu sẽ hiểu rõ hơn.

Guillemot lục túi xách, lôi ra một cái bọc con bằng da, một tấm bản đồ và giở ra trước mặt bốn người bạn.

- Các cậu nhìn đây, Guillemot tuyên bố với vẻ đầy tự hào trước khi chỉ tay lên tờ giấy: một tấm bản đồ Thế giới Vô hình! Tớ phải mất cả một buổi chiều để bí mật sao chép lại và cố giấu không cho ai ở Gifdu thấy đấy!

Thành Virdu đây này. Chúng mình phải tới chỗ này, trên một hòn đảo thuộc khu Đảo giữa, chỗ có ghi “Cánh cổng Thế giới”. Còn sau đó đi như thế nào, tớ cũng chẳng biết hơn gì các cậu đâu.

Dứt lời, Guillemot mở cái bọc da, bên trong lấp lánh khoảng ba chục viên đá quý.

- Đây là tiền đi đường của chúng ta, số tiền được Hiệp hội Pháp sư hào phóng ban cho! Với số tiền này thì bọn mình chẳng giàu có gì đâu, nên tớ đã lấy thêm ba chiếc áo choàng này để nếu cần thì đem bán.

- Người ta đã cho cậu những viên đá quý này thật à? Gontrand ngạc nhiên hỏi, tay mân mê một viên kim cương.

- Hừm, không hẳn thế, Guillemot gượng gạo. Cứ cho là tớ vay tạm. Chúng ta sẽ chia đều cho nhau, như thế chắc chắn hơn.

Guillemot bắt đầu chia đá quý cho các bạn.

Sau đó chúng tập trung chú ý vào sáu bộ quần áo ở dưới đất.

- Thế tại sao phải đóng giả làm Người nộm thành Virdu? Coralie đưa mắt nhìn chiếc áo choàng dài và mềm màu xám, hoài nghi hỏi

- Đóng giả làm Người lùn thành Virdu chứ, Guillemot chữa lại. Vì sao à? Trước hết là vì ở Thế giới Vô hình, mọi người vừa sợ vừa khinh họ, cho

nên thường để họ yên; như vậy rất tiện cho chúng ta! Lý do nữa là vóc người họ nhỏ bé, rất vừa với chúng ta. Lý do cuối cùng: đây là thứ quần áo duy nhất của Thế giới Vô hình tớ tìm thấy trong kho tu viện Gifdu. Này, mỗi tên cầm một chiếc đi.

- Thế chúng mình sẽ nói tiếng gì? Ambre vừa choàng áo lên người vừa hỏi.

- Tất nhiên là nói tiếng Ska rồi, giống như tất cả mọi người ở đó. Tớ hy vọng các cậu không trốn học giờ tiếng Ska đấy chứ!

- Sẽ ổn thôi, Ambre nói cho Guillemot yên tâm. Có vẻ như những lý lẽ của cậu bé đã thuyết phục được cô. Mà này, cậu biết nhiều điều về Thế giới Vô hình đấy nhỉ!

- Ở Gifdu, tớ đã kịp đọc hầu hết những cuốn sách nói về thế giới đó!

- Được rồi, vậy bây giờ, trò vui là gì đây? Romaric sốt ruột vì không có việc gì để làm nên cất tiếng hỏi Guillemot.

- Chúng mình ăn chút gì đó đi, Coralie đề xuất.

- Ý kiến hay đấy, em gái à, Ambre hòa theo. Nhưng chỉ cầm chừng thôi nhé: bọn mình chuẩn bị đồ ăn dự trữ cho mỗi mình Guillemot, mà bây giờ có tới năm người.

- Bọn mình sẽ chia đều đồ ăn ra, chàng Đệ tử Phù thủy nói và nhét chiếc áo choàng còn thừa vào balô. Sau đó, tớ khuyên các cậu mỗi người nên chép lại cho mình tám bản đồ Thế giới Vô hình để phòng nhỡ khi tớ đánh mất! Dù sao chúng ta vẫn còn thời gian vì phải đợi đến tối mới tấn công được hội Hiệp sĩ.

Cả bọn ngồi cuộn mình thoải mái trong những tấm áo choàng của người lùn xứ Virdu và nhấm nháp đồ ăn mang theo.

Guillemot miệng vừa nhai vừa đưa mắt nhìn lên bầu trời. Cậu nghĩ tới cuộc phiêu lưu mình đang lao vào, và còn kéo theo cả những người bạn. Thật

chẳng hề suy nghĩ gì! Đúng hơn là quá liều lĩnh! Cậu không còn nhận ra mình nữa. Có còn gì giống với Guillemot trước kia không nhỉ? Cậu cảm thấy mạnh mẽ. Rất mạnh mẽ. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu: phải chăng các Linh Phù Guillemot thường niệm trong đầu đã làm cậu dần thay đổi mà cậu không hề hay biết?

Có tiếng động ở bên cạnh bứt cậu ra khỏi dòng suy nghĩ.

- Em họ thân mến ơi, Romaric thì thào vào tai Guillemot, bây giờ thì thú thật với anh hết đi.

- Thú thật hết với anh? Guillemot sững sờ hỏi lại cũng với giọng thào thì bí mật. Nhưng thú nhận với anh cái gì cơ chứ?

- Anh cũng chẳng biết nữa, thú nhận là em đang thi hành nhiệm vụ bí mật cho Hiệp hội Pháp sư, cho Ngài Trưởng xứ, hay cho ai nữa thì tùy! Nhưng hãy thú nhận là có điều em biết mà tụi anh không biết!

- Nói thật là em chẳng hiểu gì cả, Romaric ạ. Chẳng ai giao nhiệm vụ gì cho em hết! Chẳng phải vì Hiệp hội Pháp sư mà cũng chẳng phải cho Trưởng xứ! Lúc này em đã nói sự thật với cả hội rồi: tụi em nghĩ ra việc đến Thế giới Vô hình.

- Em họ mình đúng là điên rồi! Romaric rên rỉ khi nhận thấy đây không hề là chuyện đùa. Nếu đúng như lời em nói thì chúng ta toi rồi!

- Cậu làm sao thế? Gontrand ngạc nhiên hỏi, cậu vừa lại gần Romaric và Guillemot, theo sau là hai cô gái. Bé mồm bé miệng thôi, kéo các Hiệp sĩ phát hiện ra chúng ta mất!

- Thì bọn mình chẳng đang hưởng án chết treo đây còn gì! Romaric tuyên bố. Các cậu không nhận ra à? Này! Tỉnh lại đi! Chúng ta là năm đứa trẻ còn thò lò mũi xanh, bị một gã oắt con chơi trò làm Phù thủy dốt mũi. Hấn muốn kéo chúng ta vào cái thế giới tội tệt nhất trên đời...

- Thừa chàng Hiệp sĩ dũng cảm, Ambre tiếp lời với cái nhìn dữ dằn, phải

chăng chàng sắp nức nở như một tiểu thư?

- Các cậu thôi đi, tớ xin các cậu đấy! Guillemot khản khoản. Tớ nhắc lại để mọi sự được rõ ràng: tớ không bắt các cậu phải theo tớ! Vẫn còn thời gian cho các cậu thay đổi quyết định. Còn tớ, tớ đã bắt đầu và tớ sẽ đi tới cùng!

- Hoan hô! Ambre tán thành và đập vào vai Guillemot giống như kiểu ông Urien làng Troil vẫn làm. Nói năng ra dáng đàn ông đấy!

- Chị ơi, nên giữ gìn một chút chứ, Coralie bồi thêm, chị không biết là đang vỗ vai một Phù thủy đầy quyền năng à.

- Bọn họ điên cả rồi, Romaric nhận xét.

- Guillemot này, Gontrand nói, phải thừa nhận là chúng mình bỏ đi hơi bông bột.

- Mà này, Coralie xen vào. Chúng mình chưa đi mà! Guillemot phải mở được Cánh cổng đã chứ.

- Không vấn đề gì hết, Guillemot vừa xoa vai vừa trả lời. Mình tin chắc về cách dùng thần chú của mình.

- Cậu đã thử chưa? Coralie lo lắng hỏi.

- Chưa, nhưng nó rõ mồn một trong đầu mình rồi.

- Trong đầu... Vậy là xong rồi, chúng ta đã được cứu sống, Romaric thở dài bực tức khiến cả bọn không nhịn được cười.

21. CÚ VƯỢT NGOẠN MỤC

Một lúc sau, khi màn đêm gần buông, các Hiệp sĩ tập trung lại gần khu lều trại để ăn tối. Thời điểm có vẻ rất thuận lợi cho Guillemot. Cậu đứng thẳng người lên, kiểm tra xem có phải gió vẫn thổi về hướng doanh trại không, rồi nhắm mắt lại và tập trung cao độ. Cậu niệm thầm liên tục Linh Phù *Dagaz* có hình đồng hồ cát, nếu được tung ra chính xác thì nó có thể thay đổi, thậm chí khiến thời gian ngừng lại.

Guillemot nhớ lại một trong những lần hiếm hoi khi hai thầy trò còn đi cùng nhau ở Gifdu, cậu đã được thầy dạy rằng không phải cứ bạ Linh Phù nào cũng gào to lên, và thường một Linh Phù có thể mang lại những hiệu quả khác nhau, tùy việc tên nó được hét to thành tiếng hay niệm thầm.

Khi Linh Phù *Dagaz* đã hiện rõ trong đầu, Guillemot liền thì thầm gọi tên Linh Phù trong làn gió bay tới khu lều trại của các Hiệp sĩ:

- *Daaaagaaz...*

Tuy hiệu quả không tới ngay tức thì nhưng cuối cùng lại rất ngoạn mục. Các Hiệp sĩ vẫn tiếp tục hoạt động một lúc, họ khơi môi lửa, lau chùi vũ khí, khuấy nước canh trong cái nồi to. Rồi dần dần hành động của họ chậm lại, như thể mấy chàng chiến binh vạm vỡ bận áo giáp này bị tê cứng vậy; tuy nhiên, khuôn mặt họ không hề lộ vẻ hoảng loạn; hình như họ không nhận thấy điều gì cả!

Và cuối cùng các Hiệp sĩ hoàn toàn bất động, đờ ra như hóa đá, như cảnh người ta bất ngờ bị tro nóng núi lửa phun trào đổ ập xuống.

Bọn trẻ thốt lên trầm trồ. Đây không phải lần đầu chúng nhìn thấy Guillemot làm phép; cậu Đệ tử Phù thủy từng làm quái vật Ork đứng chôn chân ngay trước mắt chúng, ở trong rừng Troil. Nhưng vụ này rõ ràng ấn tượng hơn rất nhiều!

- Hay quá! Romaric sừng sốt thốt lên.

- Không thể tin được... Gontrand chỉ nói được có thế.

Ambre cũng ngạc nhiên không kém, cô tò mò nhìn chăm chăm người tung ra Linh Phù. Guillemot cố không thể hiện thái độ gì. Tuy đã có những tiến bộ đáng kể trong việc thực hành pháp thuật, nhưng cậu vẫn không biết làm sao để không đổ bưng mặt khi các bạn nhìn mình ngưỡng mộ!

- Cậu biến họ thành tượng rồi à? Coralie hỏi, cô vẫn không thể rời mắt khỏi những bóng người bất động phía bên dưới kia.

- Không... Họ vẫn đang chuyển động đấy chứ, nhưng chậm tới mức có cảm giác như không động đây!

Với họ thời gian trôi đi lúc này khác với chúng ta. Cho nên chúng ta có thể đi qua trước mặt họ mà họ không hề thấy. Dưới mắt họ lúc này thì chúng ta chuyển động quá nhanh...

- Này, ông em, Romaric huýt gió, phải nói là em làm anh phục lắm đấy!

- Ừ, hừm... cảm ơn... mà thôi, chúng ta đừng mất thời gian, trời tối rồi.

Chẳng mấy chốc bọn trẻ đã đi qua doanh trại các Hiệp sĩ, chúng cảm thấy rợn người dưới cái nhìn trống rỗng của những người đàn ông đứng sững như trời trồng. Coralie dừng lại giây lát quan sát kỹ một tay đại úy có bộ râu xồm xoàm đang mài lưỡi gươm của mình; Romaric phải kéo tay cô bé đi.

- Chờ một phút! Ồ... mà đúng là họ vẫn đang chuyển động thật! Cô bé thốt lên. Romaric, nhìn kia: nếu tớ để viên cuội bé như thế này lên thanh kiếm, ngay cạnh viên đá mài, thì nó sẽ bị rơi... Kia kia! Cậu thấy không?

- Có, tớ thấy rồi, thấy rồi, Romaric thừa nhận, cậu cảm thấy không thoải mái khi đứng giữa những chàng kỵ binh đầy kiêu hãnh, bị vô hiệu hóa trong

vài phút bởi một cậu Đệ tử Phù thủy chẳng có gì ghê gớm. Thôi, chúng mình chạy theo tụi nó đi: cả bọn đã đến chỗ Cánh cổng rồi kìa!

Coralie không muốn ở lại một mình nên đành lòng tạm ngưng trò thử nghiệm lại. Hai đứa vội chạy ra chỗ mấy người bạn kia.

- Cánh nào đây? Gontrand vừa hỏi vừa cố đọc những ký hiệu khắc trên gỗ.

- Kìa kìa, Guillemot nói ngay và chỉ vào Cánh cổng bên phải, sau khi đã ngắm các Linh Phù được khắc trên đó.

- Cậu chắc không? Coralie hỏi. Tớ không muốn bị sang nhầm Thế giới Thực đâu!

- Tại sao? Cậu có thể đi tới Cannes, bước lên bậc thềm trải thảm đỏ của liên hoan phim mà! Gontrand trêu cô bé.

- Ngốc ạ, cút đi, cô trả lời và đập vào vai cậu.

- Suyt! Guillemot khó chịu nói. Để mở được Cánh cổng, mình sẽ phải phù phép. Và đây là lần đầu tiên, mình nhắc lại với các bạn điều này! Mình cần yên lặng để thật tập trung.

- Phải đấy, đây là lần đầu tiên! Coralie lại lo lắng nói. Thế cậu có chắc rằng...

- Mình chắc chắn về cách làm phép của mình, còn kết quả thế nào thì không chắc.

- Nhưng cách đây không đầy một giờ, cậu đã nói là... cô phẫn nộ nói.

-... Là tớ sẽ mở được Cánh cổng và tớ sẽ làm việc này ngay đây. Còn sau đó tớ không chắc gì hết. Chính vì thế mà tớ rất muốn có người làm chứng để có thể giải thích lại đầy đủ cho thầy Qadehar nếu mọi việc thất bại! Hy vọng là Thầy sẽ tới cứu chúng ta.

- Một nhân chứng, Ambre suy nghĩ rất nhanh, bất kỳ ai cũng được à?

- Ừ, ai cũng được, miễn là đừng quá ngốc.

- Chẳng biết có phù hợp với yêu cầu của cậu không, cô bé thở dài, nhưng từ đầu tới giờ luôn có một tên ngốc đi theo chúng ta, rón rén như theo một bầy voi. Thomas! Chui ra đi và dẫn xác lại đây!

Ai nấy đều ngờ ngàng, Thomas làng Kandarisar chui ra từ bụi cây và lê cái thân hình to béo của mình đến chỗ nhóm bạn.

- Lại còn thế nữa! Romaric bực tức nói. Này, cậu theo dõi bọn này từ lúc nào thế hả?

- Thôi bỏ qua đi, Ambre nói. Mà đằng nào cũng chỉ mỗi mình tớ nhận ra cậu ấy đi theo bọn mình. Có sao đâu? Mà cậu thấy đấy, chúng ta cần tới cậu ấy, cần thật sự...

- Ambre nói đúng đấy, Guillemot nói chêm vào. Các cậu yên lặng nào!

Guillemot hỏi Thomas, cánh tay nó vẫn đang bị băng và đeo chéo qua vai từ sau trận chiến với quái vật Ork.

- Thomas này, cậu có thể nhớ tất cả những gì mình sẽ làm sau đây để bước vào Thế giới Vô hình không? Thomas gật đầu, từ nãy tới giờ cậu ta hoàn toàn đứng đưng với những phản ứng của lũ trẻ. Trong ánh mắt cậu hiện rõ sự ngưỡng mộ vô bờ với Guillemot.

- Nếu nhận thấy có gì thực sự bất thường, cậu phải chạy đi tìm thầy Qadehar ngay và kể tất cả lại với thầy. Nếu sự việc có vẻ diễn ra tốt đẹp thì cậu chờ tin tức của chúng mình trong vòng một tuần; còn nếu từ giờ đến lúc đó không thấy hồi âm gì thì cậu phải đi gặp thầy và giải thích cho ông. Nhưng nhớ là trước thời gian đó không được nói! Cậu hiểu chưa?

Thomas cắn nhần vì không muốn phải rời bỏ Guillemot, nhưng vẫn gật đầu

lần nữa tỏ ý đã hiểu. Cậu lục trong túi quần và lôi ra một vật rất lạ, hình như bằng bạc và có hình giống một loài sư tử với những ngọn lửa bao quanh.

- Này, Guillemot, cậu vừa nói vừa bước lên và đưa món đồ trang sức cho cậu Đệ tử Phù thủy. Cho cậu đấy. Tớ đã lấy của con quái vật Ork khi nó đánh tớ, hôm trước ấy. Sang thế giới bên đó, có thể nó có ích cho cậu.

Cả bọn xúm quanh món đồ và chăm chú xem xét.

- Cảm ơn Thomas, Guillemot nghiêm trang nói, nhét món đồ trang sức vào trong túi và bước lại gần Cánh cổng. À! Còn một điều cuối cùng, cậu đừng chần chừ ở đây lâu, một giờ đồng hồ nữa là bùa chú dành cho các Hiệp sĩ sẽ hết hiệu lực... Còn các bạn, sẵn sàng cả chưa?

Romaric, Gontrand, Ambre và Coralie lại gần Guillemot, lúc này đang đứng đối diện với Cánh cổng mở sang Thế giới Vô hình.

- Các bạn hãy nắm tay nhau và không được buông ra vì bất cứ lý do gì.

Guillemot đưa tay trái nắm lấy bàn tay của Ambre.

Rồi cậu lấy hết sức tập trung. Lập một câu thần chú, một bùa phép, phức tạp hơn việc xướng tên một Linh Phù rất nhiều...

Đầu tiên cậu niệm thành tiếng *Raidhu*, Chiếc Xe đẩy, Linh Phù Viễn du, rồi lại niệm *Eihwaz*, Cây Cỏ thụ, có quyền lực thiết lập mối quan hệ giữa những thế giới khác nhau. Mọi việc dường như diễn ra rất bình thường. Chỉ còn phải kết nối hai Linh Phù với nhau và xướng tên chúng cùng một lúc; điều đó làm cậu mất khá nhiều thời gian. Mấy đứa bạn cậu cảm thấy khó chịu và hẳn thấy thời gian trôi rất chậm vì không dám nhúc nhích, càng không dám nói năng gì, chỉ dám thở khe khẽ! Cuối cùng, tay phải chạm vào những ký hiệu trên Cánh cổng sang Thế giới Vô hình, Guillemot run run thì thầm niệm câu thần chú:

- *Với quyền lực của Con đường, của Nerthus, của Ullr và của Cánh đôi,*

Raidhu bên dưới và Eihwaz phía trước, hãy đưa chúng tôi đi! RE!...

Lũ trẻ nghe thấy tiếng một Cánh cổng mở ra. Chúng siết chặt tay bạn mình hơn, sững sốt nhìn thấy các vì sao vụt tắt. Chúng bỗng nhiên bị Cánh cổng hút chặt vào và cuốn tuột xuống một cái hố đen kịt, một cơn lốc khủng khiếp cuốn chúng đi.

Thomas trợn tròn mắt kinh hãi, Cánh cổng của Thế giới Vô hình lóe sáng trong giây lát, rồi Guillemot, Romaric, Gontrand, Ambre và Coralie vụt biến mất.

22. DÂY ĐÒI DI ĐỘNG

Guillemot cảm thấy như chỉ một tích tắc đồng hồ vừa trôi qua. Chớp mắt một cái đã thấy chỗ cậu mới đứng trước đó với các bạn biến mất, thay vào là một dãy những ngọn đồi kỳ lạ phủ đầy cỏ, kéo dài bất tận, quay lưng vào bóng tối. Đêm đã xuống và một mảnh trăng lưỡi liềm tỏa sáng lấp lánh giữa các vì sao. Phía sau cậu bé chỉ có một cánh cổng dựng đứng nằm sâu trong một thung lũng nhỏ, giống với cánh cổng đứng trước mặt các cậu ở Xứ Ys lúc nãy. Xung quanh cánh cổng chẳng có gì cả, tịnh không bóng người...

Guillemot cảm thấy một nỗi sợ hãi khủng khiếp xâm chiếm. Còn các bạn? Họ đâu cả rồi?

Cậu chạy như điên hết sang phải lại sang trái, trèo lên mấy ngọn đồi, lặn mò trong các thung lũng, vừa chạy vừa gọi đến lạc cả giọng. Tới khi đứt hơi không thể chạy được nữa, cậu ngã xuống cỏ và bật khóc nức nở. Chuyện gì có thể xảy ra nhỉ? Romaric, Gontrand, Ambre và Coralie có thể ở đâu? Không thể thể được, mới vài phút trước, cả bọn còn nắm chặt tay nhau cơ mà! Nước mắt cứ giàn giụa trên má Guillemot. Sao cậu chẳng chịu nghe những lời khuyên tốt đẹp của thầy? “Cẩn trọng và khiêm cung, hai đức tính cơ bản của người Phù thủy...” Cậu có cẩn trọng không? Không. Còn khiêm nhường ư? Chẳng không... Cậu đã phạm tội vì quá kiêu ngạo. Cậu cứ tưởng rằng Cánh cổng sẽ nghe lời cậu, một kẻ có năng khiếu đặc biệt về pháp thuật, rằng không ai và không cái gì có thể chống lại cậu. Cậu đã làm gì thế này, trời ơi, cậu đã làm gì thế này?

Guillemot dần bình tĩnh trở lại, cậu lau khô nước mắt và bắt đầu suy nghĩ. Chắc hẳn có gì đó sai sót trong câu thần chú mà cậu đã niệm? Cậu đã mở được Cánh cổng, đã lọt vào Thế giới Vô hình, nhưng chỉ còn lại một mình. Mỗi một mình... Guillemot ngây sững lại. Bỗng nhiên, cậu hiểu ra. Sao cậu lại có thể quên Linh Phù *Wunjo* trong câu Thần chú của mình cơ chứ? Đó là Linh Phù Ngọn cỏ, có quyền năng chính là liên kết các cá nhân đến cùng một đích. Lẽ ra cậu không phải đạt tới RE mà là WRE[5]! Cậu niệm thầm

trong đầu câu Thần chú lẽ ra cậu phải đọc để sang Thế giới Vô hình “*Với quyền lực của Đức Mẹ từ bi và của Con đường, của Nerthus, của Ullr và Cánh đôi, Wunjo phía trên, Raidhu phía dưới và Elhwaz ở đằng trước, hãy dẫn chúng con đi! WRE!*”

Cậu tự nguyện rửa mình vì đã bỏ sót, nhưng cũng có cảm giác nhẹ cả người. Linh Phù mà cậu quên không gọi tên giúp giữ cho mọi người tập trung lại... Các bạn cậu đã không bị cơn lốc giữ lại ở nơi nào đó giữa hai Thế giới! Chắc chắn là giống như cậu, mỗi người trong số họ đã tới được một nơi nào đó trong Thế giới Vô hình. Nhưng ở đâu nhỉ? Cậu lấy từ trong túi ra tấm bản đồ và căng mắt ra quan sát dưới ánh trăng sáng lờ mờ. Guillemot đã không đi bằng Cánh cổng chính; chiếc cổng này nằm trên một hòn đảo - cậu đưa mắt nhìn ra xung quanh - nơi cậu đang đứng không có vẻ gì giống một hòn đảo cả. Mọi dấu hiệu trên bản đồ đều cho thấy cậu đang ở một nơi nào đó trên Dây đồi Di động. Khi nào trời sáng, tốt nhất là đến thành phố gần nhất, đó là... đúng rồi, Thành Ferghânâ cách đây khoảng một hay hai ngày đường đi bộ.

Guillemot thở dài và nằm lên bãi cỏ, cuộn mình trong tấm áo choàng của Người lùn thành Virdu. May là cậu đã có ý phân phát đồ đạc và chia sẻ với các bạn những kiến thức của cậu về Thế giới Vô hình! Một tia hy vọng âm thầm bắt đầu choán lấy tâm hồn cậu. Các bạn ai cũng có tấm bản đồ và đều đã thấy món trang sức mà Thomas trao cho cậu. Về mặt lôgích mà nói thì Gontrand, Romaric và hai chị em sinh đôi phải theo chỉ dẫn đó! Dù sao thì đó cũng là điều cậu sẽ làm. Còn trong trường hợp xấu nhất, thì một tuần nữa, thầy Qadehar sẽ tới tìm cậu và các bạn!

Cảm thấy vững tâm hơn với ý nghĩ này, Guillemot đưa mắt lơ đãng nhìn lên trời. Cậu bé giật mình ngạc nhiên: cậu nhận ra các vì sao, nhưng chúng không phải ở vị trí bình thường. Lạ thật. Tuy vẫn là những vì tinh tú giống như trên bầu trời Xứ Ys; nhưng chúng có hình dáng rất khác thường... Cậu tự nhủ sẽ ghi chép tất cả những quan sát này vào sổ tay, lúc nào ngủ dậy. Quá mệt mỏi bởi những sự kiện trong ngày, cậu mặc cho giấc ngủ cuốn đi.

Sáng sớm hôm sau, Guillemot lại lên đường, sau một đêm ngủ trần trọc với bao ác mộng. Cậu mơ thấy Ambre kêu cứu, rồi biến mất mà cậu chẳng kịp

làm gì để giúp. Những cơn ác mộng cứ ám ảnh cậu bé từ khi thức giấc cho thấy, dù có tự hình dung ra biết bao nhiêu tình huống để tự trấn an mình, cậu cũng biết rằng tình hình không hề sáng sủa, nếu không muốn nói là thảm họa, và các bạn của cậu có thể đang gặp nguy hiểm thực sự, ở nơi nào đó trong cái Thế giới Vô hình hải hùng này.

Một con vật giống thỏ rừng chạy vụt đi khi thấy cậu lại gần. Con vật cuống cuống chạy trốn và hoảng loạn tới mức cậu bé phải buồn cười. Cậu bỗng thấy đói cồn cào. Mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, giữa trưa rồi, chẳng thế mà cậu thấy đói. Cậu lôi từ trong ba lô ra một miếng bánh mì và nhai ngấu nghiến. Không hiểu sao, cậu bé thấy bớt nặng nề hơn. Cậu hít thở thấy thoải mái hơn. Cậu lại nghĩ đến hương tìm nguồn gốc món đồ trang sức và thấy đó là việc đương nhiên phải làm, cũng như việc chọn Ferghânâ để bắt đầu tìm kiếm! Cậu lại lên đường trong trạng thái tinh thần gần như phấn chấn, trái tim đã được sưởi ấm với hy vọng sớm gặp lại các bạn.

Guillemot đã đi bộ được hai ngày đường, qua những dãy đồi trùng điệp không kể xiết. Cuối cùng cậu đã hiểu lý do vì sao trên bản đồ chúng được mang tên Đồi Di động: gió thổi tung làm rối mái tóc hạt dẻ của cậu và giỡn đùa với những vạt cỏ phủ đầy các ngọn đồi, khiến ta có cảm giác chúng đang bập bênh trôi như sóng. Trời không nắng thiêu đốt như cậu vẫn sợ và ban đêm thì mát mẻ chứ không lạnh buốt. Thức ăn dự trữ tuy vậy vẫn cứ dần cạn kiệt và cậu hiểu rằng nếu không sớm tới được Thành Ferghânâ thì chẳng mấy nữa cậu sẽ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Mặc dầu vậy, Guillemot không thực sự lo sợ. Theo như những số liệu cậu đọc được trên bản đồ, những thông số về đất, không khí và thiên văn của Thành Ferghânâ, thì cậu đang ở cách đó không quá xa. Vừa đi cậu vừa thầm cảm ơn thầy Qadehar đã bắt cậu phải nghiên ngẫm mấy cái môn khoa học dễ sợ này! Nhờ có chúng, nhờ vào kinh nghiệm thu được ở Troil và kiến thức về những dòng năng lượng phong phú của Thế giới Vô hình (cậu đã cẩn thận ghi lại vị trí của chúng trong thời gian ở tu viện Gifdu), Guillemot biết chính xác mình đang ở đâu. Làn gió nhẹ thổi, những gợn cát mà cậu cảm nhận rõ dưới chân, mặt trời và những vì sao, là người dẫn đường chuẩn xác hơn cả một tấm bản đồ chỉ đường.

Quả thực, chỉ ít phút sau, từ trên đỉnh ngọn đồi cao nhất, cậu đã nhìn thấy những bức tường thành của Ferghânâ.

23. BIÊN NÓNG BỎNG

Cuối cùng Coralie mở được đôi mắt vẫn nhắm nghiền từ lúc đi qua Cánh cổng và để mắt dần quen với bóng tối.

Cô đang nằm giữa một đồng đồ linh kinh đủ thứ, nào là vải vóc, bát đĩa quý, các rương hòm và đồ gỗ chạm trổ chồng đồng lên nhau. Cô nhìn lên phía trên chỗ đang nằm; mái nhà và vách tường đều bằng vải dày cộp, ánh trắng yếu ớt lọt qua những kẽ vách bên. Coralie nghĩ là cô đang ở trong một cái lều to. Cô ngồi trên nền nhà được lót bằng những tấm ván và quay lại nhìn. Phía sau chỗ cô ngồi, một cánh cửa lộn ngược nằm lọt trong góc giữa một cái bàn thấp và một cái rương mở toang hoác, thò ra mớ khăn quàng bằng lụa hình như đã bị mủn sau một thời gian dài bị ngâm trong nước.

Cô bé đứng dậy và lo lắng không thấy các bạn đâu. Cô nhìn thấy trong góc một cái tủ gần lối ra vào có chiếc đèn dầu đầu đốt đồng sáng loáng trong tranh tối tranh sáng. Cô châm bắc đèn bằng một chiếc bật lửa cũ được đặt ngay bên cạnh, chứng tỏ rằng vẫn có người thỉnh thoảng qua lại đây. Rồi cô mò mẫm lục tìm căn lều.

- Này! Các cậu ơi! Đừng có dọa cho tớ sợ nữa! Thôi, chui ra đi...!

Vừa nhắc một tấm vải phủ tường vương vãi trên nền đất lên, cô phát hiện ra một cái tráp bằng kim loại lấp lánh han gỉ, trong đựng đầy đồ trang sức.

“Có họa diên mới để đồ trang sức vương vãi ở một nơi trống huyệt trống hoác thế này,” cô bé nghĩ. “Toàn đồ đẹp nữa chứ!”

Coralie lựa chọn vài thứ trong đó và đi tìm gương soi, cô nhìn thấy có một tấm gương trên một cái tủ đã bị méo mó vì ẩm ướt. Cô bé đeo hai viên đá xanh vào tai, một sợi dây chuyền vàng ở cổ và chiếc vòng bạc vào tay.

- Trông đầu tóc mình ghê quá, cô bé thì thào.

Coralie lôi ra chiếc lược cô đã cẩn thận mang theo trong cái xách nhỏ và chải đầu thật cẩn thận. Sau đó cô bắt đầu đi tìm các bạn.

Sau khi tìm khắp căn lều mà không thấy ai, cô tự nhủ chắc các bạn đã đi ra ngoài. Không thèm đợi mình! Cô bé cắn môi. Đây không phải là lần đầu... Cô nhìn cái áo choàng Người lùn xứ Virdu của mình và nhún vai. Làm sao có thể khoác cái món đồ gớm ghiếc này lên người chứ! Dù sao thì bên ngoài trời đã tối rồi. Cô bé vạch hai bên cánh lều.

- Ôi giờ ời! Gì thế này?

Coralie không tin vào mắt mình nữa. Cô đang ở trên biển! Rõ ràng xung quanh cô, nước biển đang lấp lánh dưới ánh trăng khuyết! Cô đang đứng trên một khoảng rộng giống một cái bè khổng lồ. Bốn phía còn có nhiều chiếc bè khác đang nổi bồng bênh, được nối với nhau bằng những chiếc cầu nhỏ bằng gỗ; những cơn sóng nhỏ vỗ bập bênh vào những thanh gỗ tròn.

- Ambre! Guillemot! Gontrand! Romaric!

Vẫn đứng bên cửa lều, cô lấy hết sức có thể, thì thào gọi các bạn. Không có tiếng trả lời nào... Cô quay vào trong và nằm dài xuống chỗ lúc nãy, không quên nhặt mấy miếng vải dày làm thành một tấm nệm và một cái chăn rất tiện lợi.

Tại sao chỉ có mình cô ở đây? Coralie lo lắng. Guillemot đã chỉ một hòn đảo trên bản đồ và nói, cô vẫn nhớ như in giọng chắc nịch của cậu: “Chúng ta sẽ sang Thế giới Vô hình ở chỗ này...” Ở đây ư! Một cái bè giữa biển thì không thể gọi là đảo được! Cô bé đã chắc chắn là sẽ hỏng hết cả rồi mà! Cô chẳng đã nói điều đó với các bạn rồi sao? Tội nó suốt ngày cứ chế giễu cô mỗi khi thấy cô lo lắng. Giờ thì đã trắng mắt ra chưa? Ai bảo không nghe lời cô. Cô nghĩ phải làm gì đó thông minh hơn là nổi giận. Để ngày mai xem sao... Chừng ấy việc lạ lùng xảy ra là đủ lắm rồi!

Coralie cuộn tròn trong cái chăn tự tạo và cố đợi giấc ngủ đến. Nhưng cảm giác hơi tròng trành khiến cô thấy khó chịu và tiếng nước đập vào bè làm

cô giật nảy mình mấy lần. Cô biết sẽ khó mà ngủ được. Cô bắt đầu nghĩ tới mẹ đang ở làng quê Krakal, nghĩ tới cha và Ambre. Chị đang ở đâu? Tối nay cô chỉ mong được nghe thấy chị cần nhần! Những giọt nước mắt cứ lăn dài trên má.

Những tiếng vỗ bập bênh ru cô bé và đến khuya thì Coralie thiếp đi.

- Cha ơi, nhìn này, con đã nói với cha là con nhìn thấy ánh sáng mà, hồi đêm con còn nghe thấy cả tiếng động trong lán chứa đồ nữa cơ!

Coralie mở mắt. Cô vẫn nằm co ro chỗ cũ, nhưng bên ngoài, mặt trời đã lên thế chỗ cho các vì sao. Ai đó vừa nói. Không phải mơ...

- Cháu làm gì ở đây?

Coralie ngồi chồm dậy trên tấm nệm. Trước mặt cô là một cô bé và một người đàn ông đang nhìn cô chăm chăm.

- Ta nhắc lại: cháu làm gì ở đây? Cháu có hiểu tiếng Ska không?

Người đàn ông hỏi Coralie không có vẻ gì độc ác; hình như ông ấy hỏi chỉ vì tò mò. Coralie nhìn ông một lát trước khi trả lời. Ông có dáng người tầm thước, chỉ bận mỗi chiếc quần soóc rộng. Da ông bị tróc từng mảng vì ánh nắng mặt trời và nứt nẻ vì muối. Điều khiến cô gái Xứ Ys ngạc nhiên là bộ tóc gần như trắng và đôi mắt trong như thủy tinh của ông. Cô bé con giống cha tới mức kỳ lạ.

- Dạ có, thưa ông, cháu hiểu tiếng Ska. Nhưng để giải thích cho bác cháu làm gì ở đây thì...

Cô bé con có bộ tóc dài màu trắng, mặc một cái áo mỏng bên ngoài áo trong giống như áo bơi, bám lấy tay cha.

- Cha ơi, để cô bé yên, đây chắc chắn là một người Pachahn. Cha cho cô ấy chơi với con nhé?

Người cha mỉm cười âu yếm nhìn con gái. - Cha đồng ý, Matsi. Nhưng chỉ đến bãi biển sắp tới thôi đấy, con biết luật rồi mà!

Người đàn ông có làn da cháy vì muối biển rời căn lều. Cô con gái vui vẻ lại gần Coralie. Cô bé chừng khoảng mười tuổi.

- Tớ tên là Matsi!

- Còn mình tên là Coralie... Matsi này, cha bạn không bực mình với tớ chứ?

- Không, cô bé cười tươi trả lời. Thường xuyên có người Pachahn trèo lên bè của nhà mình để trốn khi gần đến bờ biển. Nhưng lúc nào người ta cũng tìm ra họ!

- Người Pachahn... là thế nào?

- Đó là những khách đi đường lén lút, tất nhiên rồi! Đây, ra ngoài chơi đi! Lúc nào gần bờ, bạn sẽ được đưa lên đất liền, thì tớ lại phải thui thui một mình.

Cô bé nắm lấy tay Coralie và dẫn ra ngoài lều.

- Sao mắt bạn sáng thế? Trông như có một lớp màng trong suốt phía trên.

Cảm thấy thấm mệt vì cười đùa, đuổi bắt và té nước vào nhau, Coralie và Matsi ngồi lên mép bè, vừa nói chuyện vừa hong người cho khô.

- Để nhìn được dưới nước. Cha có giải thích với tớ rằng tất cả trẻ em của Người Biển sinh ra đã như vậy.

- Dân các bạn có đông không? Coralie lại hỏi. Cô bé đã say sưa khám phá những bến nổi của mười tám cái bè thuộc về Bộ tộc thứ Mười Sáu của Người Biển. Matsi và cha cô bé thuộc bộ tộc này.

- Có tất cả hai mươi bộ tộc, cô bé nói với vẻ tự hào. Một số bộ tộc có tới

bốn mươi chiếc bè. Thờì ông tở còn sống, bộ tộc chúng tở có hai mươi bảy chiếc! Có càng nhiều bè càng tốt! Vì ở trên biển càng nhiều bè thì càng vững. Và như thế cũng có nhiều chỗ để chơi hơn.

- Các bạn không bao giờ lên đất liền à? Coralie ngạc nhiên hỏi. Các bạn sống cả đời trên những chiếc bè sao?

- Lên đất liền để làm gì? Matsi trả lời. Bọn mình chỉ lại gần bờ thôi. Thịnh thoảng người ta tháo một cái bè ra và đưa lên bờ, để đổi cá lấy hàng hóa khác. Đất liền nguy hiểm lắm. Ở đây chúng tở được an toàn! Chỉ có điều... tở có mỗi một mình.

- Cậu không có bạn à? Trên bè cũng phải có trẻ em khác chứ.

- Đúng vậy, cô bé nghiêm trang trả lời. Nhưng cha tở là người gác đò, cho nên những người khác không muốn chơi với tở.

- Họ không muốn chơi với cậu vì cha cậu là một người quan trọng ư? Coralie ngạc nhiên hỏi.

Matsi bật cười và đập chân xuống nước.

- Cha tở là người quan trọng ư? Không phải thế, mà ngược lại: đó là người ít quan trọng nhất! Pachéiak, người lái bè của bộ tộc từ bờ biển này tới bờ biển kia xuôi theo dòng nước, mới là người quan trọng. Heléiak, người đánh bắt được những con cá to nhất bộ tộc, mới là người quan trọng. Ousnak, người bơi nhanh và rất xa, mới là người quan trọng. Còn cha Wal của tở chỉ là người trông coi những đồ vật mà biển đem lại cho chúng tở, hoặc những đồ Ousnak vớt lên từ dưới đáy biển thôi. Sao bạn lại cho là quan trọng nhỉ? Ông trông coi những thứ đồ chẳng giá trị gì cả.

Coralie im lặng. Những đồ vật vô nghĩa ư? Sao lại thế nhỉ...? Cô suy nghĩ rất lung về những lý lẽ mà cô sẽ dùng để thuyết phục Matsi về tầm quan trọng của những đồ vật này, nhưng thật lạ, cô chẳng tìm thấy một lý do nào. Quả thực, trong môi trường này, nơi mà ai nấy đều hầu như chẳng mặc gì, thì thật khó có thể khoe khoang váy áo và đồ trang sức! Cuối cùng, cô hỏi:

- Nếu chúng vô ích thì sao phải giữ lại?

- Bởi vì từ xưa đến nay người ta vẫn luôn giữ chúng lại. Cũng như việc lúc nào cũng có một người lái bè của bộ lạc chúng tớ, thì cũng luôn có một người trông coi đồ vật, thế thôi.

- Và bạn thấy không vui khi cha bạn là người gác đồ?

- Tớ chỉ buồn là vì những đứa khác không muốn chơi với tớ thôi... Cậu nhìn kia! Đám Nóng bỏng đấy!

Matsi chỉ tay về phía một chấm đen khổng lồ đang nhấp nhô trên mặt biển.

- Có nguy hiểm không? Coralie lo lắng.

- Không, chừng nào bạn vẫn ở trên bè và không xuống nước

Đám bè chẳng mấy chốc đã ở giữa cái đóm đen kinh hãi kia. Chẳng ai trong bộ tộc có vẻ sợ hãi, có điều là ai cũng cẩn thận không lại sát gần mép bè.

- Cứ như là sứa vậy! Coralie thốt lên và ghê sợ nhìn cái khối đặc sệt và dính dính. Kinh quá! Mình ghét sứa lắm!

Cô cảm thấy cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Coralie vốn ghê sợ tất cả những thứ giống như thạch! Hồi bé, chị Ambre thường mang cái bình đựng quả lý chua đông lạnh chạy theo để trêu cô; Coralie rú lên cho tới khi mẹ tới cứu. Không biết tại sao cô bé lại sợ như vậy. Đó là nỗi sợ hãi dai dẳng cứ ám ảnh cô bé.

- Đây là con Nóng bỏng, Matsi chữa lại. Nếu đứng một mình thì chúng không có gì nguy hiểm cả, nhưng tập trung lại thì chúng có thể ăn thịt cả cá voi đấy! Trước đây, để rảnh nợ, người ta quăng dân Pachahn cho Nóng bỏng ăn thịt, cô bé vừa cười vừa nói thêm. Còn bây giờ thì đỡ kỳ cục hơn: người ta chỉ bắt họ phải lên bờ khi bè dừng lại để đổi hàng!

- Kinh quá! Coralie run lấy bẫy. Nhỡ rơi vào đám Nóng bỏng thì chắc hãi hùng lắm!

- Chỉ sau vài phút là cậu chết ngay, Matsi nói vẻ tỉnh bơ. Cách duy nhất để thoát khỏi đám Nóng bỏng là lặn xuống và bơi dưới mặt nước.

- Thế là thoát à?

- Ừ. Tớ làm thế một lần rồi.

Coralie nhìn cô bạn vẻ ngưỡng mộ.

- Dù sao cũng dễ hơn thoát khỏi nanh vuốt quái vật Gommon, Matsi nói thêm.

Coralie không khỏi nghi ngờ và tự nhủ thà gặp chuyện chẳng lành với những con quái vật kia còn hơn là gặp phải mấy con nhẽo nhèo phát sợ này!

- Quái vật Gommon đến tận đây cơ à? Cô hỏi.

- Không. Nếu chúng có tấn công bộ tộc tớ, thì ở gần bờ hoặc trên bãi biển cơ.

- Điều này thì mình biết rồi... Coralie lẩm bẩm, mặt tối sầm.

Quên phắt đi lũ sứa, cô bé chợt nhớ lại việc bắt con Gommon và vụ Agathe bị bắt cóc, những sự kiện khởi nguồn cho cuộc phiêu lưu của cả bọn. Rồi kỷ niệm về chị gái và những người bạn chợt ùa về khiến cô bé cảm thấy buồn ghê gớm. Nhưng buồn bã cũng chẳng để làm gì. Chùng nào chưa ở trên bờ thì cô cũng chẳng thể làm được gì.

- Bạn sao vậy? Matsi lo lắng hỏi khi thấy cô bạn mới rơm rớm nước mắt.

- Không có gì đâu, Coralie vừa lắc đầu vừa nói. Bọn mình đi gặp cha bạn

đi: bác ra hiệu gọi đấy.

Mùi cá nướng thoảng trong không khí từ nãy, giờ càng ngửi thấy rõ hơn và cha của Matsi đang gọi hai đứa về ăn.

24. KHU RỪNG IRTYCH TÍM

Chắc phải đầu giờ chiều rồi. Từ khoảng một giờ đồng hồ trở lại đây, Ambre không ngừng quay đầu lại: hình như có người đi theo. Cô cảm thấy đằng sau có gì đó, và khó chịu vì bị bí mật theo dõi. Nhưng mỗi lần quay lại cô đều chẳng nhìn thấy gì. Cô tiếp tục bước đi dưới những tán cây khổng lồ, không gạt bỏ được cảm giác e sợ.

Hôm qua, cũng như Guillemot ở trên ngọn đồi và Coralie ở trên bè, Ambre tỉnh lại trong bóng tối. Không hề sợ hãi, cô chờ cho mắt quen dần với bóng tối. Một lúc sau, cô đã nhận dạng được những hình thù khổng lồ và bất động xung quanh mình, và trên đầu cô, ánh trăng bị che khuất bởi những khối lay động nặng nề.

“À, mình đang ở trong một cánh rừng, cô cảm thấy yên tâm khi lại gần một cái cây và sờ vào vỏ của nó. Chẳng thể mà trời tối om.”

Cô liếc nhìn nhanh xung quanh và không thấy các bạn đâu cả. Cô không tìm được tiếng thở dài nào nề. Có chuyện gì vậy nhỉ? Chắc chắn là có chuyện không hay rồi. Có thể là Guillemot đã nhầm và có nhiều Cánh cổng vào Thế giới Vô hình? Nhưng chẳng lẽ không có cách nào để cả bọn vẫn được cùng nhau sau khi vượt qua cổng?

“Để biết điều đó, phải tìm thấy anh chàng Đệ tử Phù thủy đã!” Cô cầu nhàu.

Sau đó, cô tưởng tượng ra em gái mình, cũng chỉ có một mình trước Cánh cổng nào đó, đang vô cùng sợ hãi. Cô nắm chặt hai bàn tay.

“Nhỡ ai đó trêu cho em mình sợ thì sao! Ôi! Guillemot, Guillemot! Sao lại thế này hả?”

Cô cảm thấy giận mình vì đã mù quáng tin vào cậu bé, và nhất là đã khích

lệ lôi kéo các bạn khác đi theo cậu! Nhưng rên rỉ than vãn hay tiếc nuối cũng chẳng giải quyết được gì vào lúc này. Bất chấp mọi chuyện, cô vênh mặt lên, đứng chống nạnh quan sát xung quanh.

Cuối cùng cô phát hiện ra Cánh cổng đã đưa cô tới đây, nó được khắc trở trong gốc một cây sồi to. Vì trời quá tối không thể phiêu lưu khám phá khu rừng, cô bé leo lên cái cành to đầu tiên trên cây, thu mình cuộn tròn trong chiếc áo choàng của người Virdu.

“Ít nhất ở chỗ này mình cũng tránh được nanh vuốt của bầy thú dữ nếu chúng mò tới!”

Ambre không sợ. Cô lại nghĩ đến Coralie rồi chìm vào giấc ngủ, mệt mỏi và kiệt sức vì những cố gắng và căng thẳng vừa trải qua.

Trời vừa tảng sáng, Ambre đã mở choàng đôi mắt to màu xanh lơ. Hồi đêm, cô đã bị thức giấc mấy lần. Cô nghe thấy một tiếng động lạ dưới gốc cây, và sau đó, cảm thấy có cái gì đó sượt qua. Cô không thấy lo lắng, vì biết là dưới ánh trăng trông khu rừng có vẻ đáng sợ hơn dưới ánh nắng mặt trời. Tiếng chim hót chào đón cô bé đã tỉnh giấc. Ambre uể oải vươn người, ngồi vắt vẻo trên cành cây, chân đu đưa.

Cô trèo lên ngọn cây sồi và chỉ cần thoáng nhìn cô biết ngay mình đang ở giữa khu rừng: cây cối trùng điệp ngút ngàn. Sau đó cô trượt dọc thân cây và nhẹ nhàng tụt xuống đất. Theo chỉ dẫn trong bản đồ Thế giới Vô hình thì chắc chắn cô bé đang ở trong vùng của rừng Irtych Tím. Từ nơi cô đang đứng phải đi về hướng Tây!

“Việc đầu tiên là phải ra khỏi đây và tới nơi có người sinh sống, đến đó mới có thể hỏi han và suy tính kế hoạch hành động để tìm lại các bạn”, cô kết luận.

Ambre quan sát vị trí của mặt trời và đi theo hướng Tây, cho tới lúc cô cảm giác như có ai đó đang đi theo đằng sau.

Cô đi tiếp hồi lâu giữa những cây sồi cổ thụ thân rạn nứt, tán cây xòe ra

trên đầu cô như vòm nhà thờ, vẫn không thể thoát khỏi cái cảm giác khó chịu. Cô cảm thấy thích khu rừng này, nó khiến cô nhớ tới rừng Paimperol ở Xứ Ys, nơi cô thường đi dạo với cha mình. Ambre luôn cảm thấy sáng khoái giữa thiên nhiên, nhất là trong rừng. Ở Xứ Ys, rừng không bị con người thuần hóa như vẫn thấy trong Thế giới Thực. Chúng vẫn còn nguyên sinh, huyền bí, và có vô số những động vật lạ kỳ sống trong đó. Giữa thiên nhiên và người dân Xứ Ys dường như ngấm tòn tại một sự tôn trọng, thậm chí là một sự thông đồng nào đó. Nó giống như một quy ước cổ được đề ra từ xa xưa đến mức con người không thể nhớ được là từ bao giờ.

Ambre đã ra đến một khu đất trống. Những mẩu gỗ cháy đen và một cái lán bỏ hoang chứng tỏ những người đốt than đã ở đây vào mùa trước đó. Ambre mừng rơn khi phát hiện thấy dấu vết sự có mặt của con người, cô bước tới giữa không gian quang đãng. Vừa lúc đó, linh tính báo cho cô biết phải thận trọng. Cô đứng im, mặt nhợt đi. Sao mình ngốc thế! Phải quay lại rừng, quay lại thật nhanh! Nếu có một con thú đi theo cô từ hơn một giờ đồng hồ tới nay, thì vì sao nó vẫn chưa tấn công cô? Chắc chắn là vì cô được cây cối bảo vệ! Cô có thể nấp trong rừng! Cô quay trở lại con đường mòn và bắt đầu chạy. Nhưng muộn mất rồi... Một con thú khổng lồ bất chợt từ bìa rừng lao ra, vừa học lên vừa phi về phía cô bé; nó có thân mình và bốn chân giống lợn lòi, còn đầu thì là đầu chó! Theo sau là cả một bầy sinh vật giống hệt nó. Ambre hét rú lên và chạy ngược trở lại phía căn lều của những người đốt than. Cô cúi xuống vơ vội một cành cây và kịp trèo lên chỗ xà mái lác lư.

Chỉ vài giây sau, bầy thú đã bao vây căn lều, chúng vừa nhỏ dãi, vừa há hốc mồm sủa âm ỉ, nghe ra những chiếc răng nanh nhọn hoắt.

- Cút đi! Nằm xuống! Cút về hang! Ambre ra lệnh bằng một giọng run run và giọng dọa nạt.

Cô cố kìm những giọt nước mắt đang chực trào ra. Phỏng có ích gì? Điều quan trọng nhất trong lúc này là phải bảo vệ tính mạng mình.

- Nào, mấy chú chó, lại đây thử một gậy của ta đi! Nào, đồ lợn khùng khiếp kia, thôi cái trò đó đi! Cô hét lên, cố châm biếm lần cuối.

Lúc này, con đầu đàn đã leo lên được một thanh xà và thận trọng tiến về phía Ambre trên bộ móng guốc run run về phía Ambre. Cô liền lấy cành cây cầm theo phang một cú rất mạnh vào mõm con vật khiến nó ngã nhào xuống đồng đồ nát.

- Xong một con! Đến lượt con nào đây?

Lũ súc vật rú lên. Vài phút nữa, chúng sẽ lao vào tấn công căn lều. Ambre biết điều đó, nhưng lạ một điều cô không hề cảm thấy sợ hãi. Chỉ cảm thấy phấn khích, ý chí điên cuồng muốn chiến đấu đến cùng, cho tới khi kiệt sức! Bỗng có tiếng tù và vang lên và mấy người cưỡi ngựa ập đến khoảng rừng trống. Bầy thú hần học nhìn con mồi bị vuột mất, lừng khừng một lúc rồi cuối cùng cũng tản đi. Những người cưỡi ngựa lại gần căn lều nơi Ambre đang vất vẻo trên nóc, tay vẫn cầm gậy.

Họ có khoảng chục người và mặc những bộ áo giáp bằng kim loại nhẹ có ánh tím. Trên đỉnh mũ giáp của họ có trang trí hộp sọ thú rừng. Ai nấy đều đeo ngang người ngọn lao đi sẵn và một thanh gươm bên cạnh sườn. Ngựa của họ trông rất tráng kiện. Trên lưng vài con ngựa lưng lẳng những con thú trông giống như hoẵng. Một người chắc là thủ lĩnh tụt xuống ngựa, những người khác cũng làm theo ngay tức khắc và quỳ một chân trước mặt thủ lĩnh.

Người thủ lĩnh tiến về phía Ambre và ngả mũ sắt, trên mũ có đầu một con gấu.

- Đàn bà à? Cô bé thốt lên, tay buông rơi cái gậy vì sửng sốt.

Chiếc mũ giáp được cởi bỏ làm xõa ra bộ tóc vàng dài mượt và một khuôn mặt đẹp rạng ngời với đôi mắt màu xanh lục sáng lấp lánh.

- Tên tôi là Kushumai. Kushumai Nữ Thợ săn.

Chị chìa tay cho Ambre và giúp cô bé rời chỗ ẩn nấp không mấy chắc chắn.

- Em tên là Ambre. Ambre làng Krakal...

Nữ thợ săn mỉm cười với cô bé và tiếp tục nói, vẫn bằng tiếng Ska:

- Này Ambre, chào mừng em tới khu rừng Irtych Tím đáng sợ này!

Người phụ nữ trẻ có vẻ được những người cùng đi vô cùng kính trọng. Cô đưa Ambre lên ngựa của mình. Họ im lặng cưỡi ngựa được chừng một giờ đồng hồ. Ambre quyết định phá tan bầu không khí yên lặng. Có quá nhiều câu hỏi làm cô không yên lòng!

- Xin lỗi, thưa Cô, nhưng... chúng ta đi đâu vậy?

- Cứ gọi chị là Kushumai. Lúc này, chị đã nói với em tên chị rồi mà. Em cứ gọi tự nhiên.

- Xin lỗi chị Kushumai... mà, chúng ta đi đâu vậy?

- Về nhà chị, về lâu đài Gor.

Những câu trả lời của Kushumai rất ngắn gọn. Điều đó khiến Ambre thấy mất tự nhiên, nhưng cô bé vẫn tiếp tục đặt câu hỏi.

- Các chị đang đi săn thì nghe có tiếng thú sủa à?

- Chẳng ai giấu được em điều gì. Những con quái vật này có tên là Roukh, chúng lúc nào cũng âm ỉ vậy đấy!

- Thế những con... Roukh này từ đâu ra hả chị?

- Từ các thành phố, nơi chúng được huấn luyện để chiến đấu. Con nào chiến thắng thì được nuông chiều, con nào thua thì bị giết, hoặc bị bỏ rơi và phải sống trong rừng.

- Chúng không phải là thú hoang ạ?

- Đó là những con thú tội nghiệp do các pháp sư sáng tạo ra mà không tính toán kỹ. Trong chúng có sự điên loạn của con người, cho nên chúng mới độc ác như thế. Thế giới hoang dã tuy khắc nghiệt, đôi khi dữ dằn, nhưng không độc ác. Thiên nhiên chẳng xấu cũng chẳng tốt: nó tồn tại trên cả những khái niệm thiện và ác.

Ambre nghĩ một hồi về điều Kushumai vừa nói, rồi cô tiếp lời:

- May mà có chị đi qua đây. Giá mà chị thấy em chạy như điên trong khu rừng trống này!

- Bọn ta nhìn thấy em chứ, Kushumai trả lời ngắn gọn.

Ambre sững sờ.

- Chị... chị đã nhìn thấy em? Vậy... chị đã có mặt ở đó?

- Ngay từ đầu, người nữ kỹ sĩ nói nốt hộ cô bé.

- Tại sao? Vậy là tại sao? Ambre lắp bắp.

- Vì chúng ta muốn xem em có đáng được cứu thoát không, Nữ Thợ sẵn giải thích và cười lớn. Nếu em bỏ cuộc, nếu em run sợ trước bọn Roukh, thì chúng sẽ được thưởng thức một bữa ăn ngon lành và điều đó cũng tốt cho chúng. Song em không chịu đầu hàng, em đã chiến đấu và điều đó khiến ta thấy thích thú, ta tới giúp em; tốt cho em đấy.

- Thật quái quỷ! Ambre nổi cáu.

- Ta đã nói với em rồi, Kushumai nói nốt bằng giọng nhẹ nhàng nhưng cương quyết: cũng như người mẹ thiên nhiên của ta, ta vượt trên khái niệm thiện, ác.

Nữ Thợ sẵn thúc ngựa và chẳng mấy chốc cả đoàn người đã cưỡi ngựa đi giữa khu rừng lớn.

25. BÃI BIỂN

Romaric cảm thấy có cát dưới chân. Cũng như Guillemot, Coralie và Ambre vào lúc này, cậu đang phải căng mắt trong bóng tối.

Điều đầu tiên mà cậu thấy là một bãi biển rộng, hai bên có những núi đá dựng đứng. Thứ hai là một Cánh cửa bị ngập ba phần tư dưới cát. Chốc chốc song biển lại liếm lên cánh cửa. Và điều thứ ba là cậu chỉ có một mình. Sau đấy, cậu vừa đi qua đi lại để cố giữ bình tĩnh, vừa tuôn ra một tràng những lời rửa sả, vừa phải có, tục tĩu có! Chừng nào tóm được thằng em họ vô ý thức, cậu sẽ bắt nó phải bỏ ngay ý định giở trò phù thủy lần nữa. Lúc này ở Xứ Ys, cậu đã nhầm to: Guillemot không chỉ điên mà còn nguy hiểm nữa.

Bỗng nhiên, Romaric nghe thấy tiếng động ở đầu bãi đằng kia. Từ này đến giờ, cậu chỉ lo nói xấu người khác, trong lúc các bạn chỉ ở cách đó có vài trăm mét, đang lo lắng và chắc chắn đang tìm cậu! Cậu cảm thấy nhẹ cả người. Vô cùng phấn chấn, Romaric định đi thẳng theo hướng đó thì linh tính như mách bảo cậu hãy coi chừng. Có đúng là các bạn của cậu, không? Nếu không phải thì ai có thể đi bộ giữa đêm trên bãi biển của Thế giới Vô hình? Cậu ngừng thở. Cậu trả lời cho cậu xem ra là đương nhiên: quái vật Gommon...

Vào giờ này, người ta hoàn toàn có thể bắt gặp những con Gommon trên bãi biển, trong Thế giới Vô hình, bởi vì... bởi vì chúng sống ở đó mà! Romaric suýt buột miệng chửi lần nữa. Cậu vội vàng cố xóa dấu chân trên cát và đi ra mép nước, cố gắng cho nước đỡ bắn tóe lên và đi về phía những núi đá ở đầu kia bãi biển. Cậu thấy chặng đường sao mà dài thế không biết.

Dù sợ hãi, cậu bé vẫn tới được chỗ núi đá không hề hấn gì. Cậu ngó quanh xem khu vực này có đúng là sa mạc không, rồi tìm thấy chỗ trú ẩn, một cái hang nhỏ trong núi đá khổng lồ. Cậu cởi giày, tắt và quần dài đã bị ướt đến

tận đui. Romaric nằm dài trên nền đất khô ráo và cuộn mình trong hơi ấm của chiếc áo choàng Virdu.

Sóng vỗ vào bên sườn núi đá ở phía dưới, trườn ra xa để lại đám bọt trắng xóa, rồi lại ập vào, cứ thế không dứt. Âm thanh sóng biển không làm cho cậu thấy dịu lòng. Romaric không thể ngủ được. Cậu thấy bồn chồn quá. Đầu cậu cứ ong ong lên, hết nghĩ tới cha mẹ lại nghĩ tới bác Urien, rồi tới Guillemot và các bạn khác. Mãi tới gần sáng cậu mới dịu đi một chút và rơi vào giấc ngủ chập chờn, cứ mỗi khi có sóng lớn đập dưới chân những hòn đá là cậu lại giật mình.

Khi cậu tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao. Romaric nhăn nhó mặc lại bộ quần áo vẫn còn ẩm. Sau đó cậu nhẩn nha ăn; đồ dự trữ còn rất ít nên cậu đành phải nhấm nháp một chút, không thể bắt đầu ngày mới với cái bụng rỗng không. Nhất là sau một đêm kinh hoàng như thế. Ăn xong, cậu cẩn thận đi thám thính xung quanh trước khi rời chỗ ẩn náu và đi ra bãi biển.

Cậu đến gần cánh cửa chìm trong cát tới một nửa. Tim cậu đập loạn xạ: cái chỗ hôm qua cậu vừa đi vừa nung nấu tức giận đã có những vết chân khác hẳn trên nền cát. Và những vết chân vừa to vừa sâu này rõ ràng không phải chân người.

- Đúng là quái vật Gommon rồi, Romaric thì thầm.

May mà cậu thoát chết! Có nhiều chuyện kể khủng khiếp về những con quái vật này và thói quen ăn uống của chúng; Gommon không ngần ngại ăn thịt người khi có dịp. Cậu rùng mình. Lại một lần nữa, linh tính đã cứu thoát cậu.

- Mình không được lãng vãng ở đây nữa!

Đứng quay lưng ra biển, cậu trèo lên những đụn cát, và chừng vài chục phút sau, cậu đã đi dọc cánh đồng lúa mì.

Đi xa hơn chút nữa, Romaric gặp hai lão nông đứng dưới một gốc cây. Họ

đang nghỉ tay trong bóng mát, uống nước đựng trong bầu và chăm chú nhìn Romaric, nhưng không tỏ vẻ quá ngạc nhiên.

Romaric vuốt tóc cho đỡ bù xù và bắt đầu hỏi chuyện hai ông cụ bằng tiếng Ska. Chẳng mấy chốc, cậu biết rằng mình đang ở phía bắc của kinh thành giáo sĩ Yénibohor. Tốt hơn hết là nên tránh không vào thành phố này khi còn trẻ và có sức khỏe, vì theo như người ta kể thì, các giáo sĩ này rất nhanh nhẹn và sẵn sàng giết kẻ bị bắt để tế thần ngay.

- Nhưng về điều đó thì hẳn cậu phải hiểu rõ hơn chúng tôi chứ?

Lão nông nháy mắt về phía ông bạn đi cùng.

- Làm sao cháu biết được ạ? Romaric ngây thơ hỏi.

- Ô! Người nông dân thứ hai mỉm cười trả lời, đây không phải lần đầu tiên có một kẻ khờ khạo trốn khỏi thành phố địa ngục đó tới ăn náu trên bờ biển.

- Bọn ta thấy hết nhưng không nói bao giờ, người đầu tiên nhấn mạnh thêm. Việc gì phải giúp đỡ mấy tay giáo sĩ đáng nguyên rủa đó. Ta vẫn phải đóng tô cho chúng đầy thôi. Ông nói với người nông dân kia.

- Chẳng việc gì phải nói với chúng bất cứ chuyện gì, người kia gật đầu khẳng định. Trái lại, đối với cậu, anh bạn nhỏ ạ, chúng tôi muốn khuyên anh thế này: hãy quay lại bờ, gần biển ấy, và chờ tàu đi qua rồi vẫy tay ra hiệu cho họ.

- Nhưng còn, cậu nhóc Xứ Ys vịn lại, lũ quái vật Gommon thì sao?

- Quái vật Gommon cũng không đáng sợ bằng người Yénibohor, người nông dân đầu tiên giải thích. Cậu dễ có cơ may thoát khỏi đây qua đường biển hơn là trên đất liền: lũ giáo sĩ mặc áo choàng trắng kiểm soát cả vùng bán đảo này.

Hai lão nông mời cậu uống rượu pha với nước trong ống bầu của họ và ăn

một chút bánh mì. Romaric không từ chối. Mồm nhai khoanh bánh mì to tướng họ vừa cắt cho, cậu quyết định sẽ theo lời khuyên của hai người.

Cậu đang chuẩn bị quay gót và chia tay hai lão nông sau khi rít cảm ơn họ thì sực nhớ đến món đồ trang sức mà Thomas đã cho cậu và các bạn xem, ngay trước khi chúng bước qua Cánh cổng. Cậu vẽ lại biểu tượng trong lớp bụi. Hai người đàn ông nhìn nhau.

- Đó là huy hiệu của thành phố Yâdigâr, nằm ở phía Nam Sa mạc Ngón ngấu. Người ta nói ở đó chẳng hay ho gì đâu. Cậu là người ở đó đến à?

- Dạ không, cháu đang định tới đó... Mà hai bác này, Romaric ngạc nhiên, là nông dân mà sao các bác biết nhiều thứ thế!

- Lời khen hay thóa mạ đây? Hai người đàn ông vừa cười vừa trả lời. Thế cậu tưởng cứ làm nghề trồng trọt hay chăn nuôi súc vật thì nhất thiết phải ngu sao?

- Dạ không, cậu bé ắp úng, không ạ... Cháu chỉ muốn nói là các bác có vẻ đi đây đó rất nhiều!

- Không cần cứ phải đi đây đi đó mới tự trau dồi được! Người nông dân thứ nhất mĩa mai. Trường học thì ít chứ sách vở thì đầy ra đấy.

- Và rồi nghe những người đi đây đi đó kể chuyện! Người thứ hai phá lên cười.

Romaric chào tạm biệt hai người nông dân hồi lâu rồi mới đi theo con đường ra bãi biển.

Cậu trở ra biển không mấy may thích thú, toàn cát và đá. Nơi đây vắng vắng tanh, không một bóng người. Thận trọng ra thì Romaric nên trốn trong mấy mỏm đá, nhưng cậu vốn không thích chờ đợi, tính tình lại chẳng lấy gì làm kiên nhẫn! Cậu giết thời gian bằng cách làm vài động tác uốn mình cho mềm dẻo và tập lại mấy đường Quwatin, môn võ phổ biến ở Xứ Ys; rồi cậu đi bộ một lúc trên bãi cát đầy sỏi. Nhìn ra xa, cậu bé trông thấy bãi đất, có

lẽ là một hòn đảo, và trên đó có một ngọn núi đang bốc khói, chắc là núi lửa. Không đời nào Romaric lại chịu quanh quẩn trên bãi biển này. Và lại, cậu có thể ở đây trong bao lâu? Thức ăn dự trữ chỉ còn đủ cho hai ngày nữa thôi. Cậu quyết định rất nhanh: cậu sẽ đợi tàu trong hai ngày! Qua thời gian đó, cậu sẽ thử vận may trên đất liền. Quỷ tha ma bắt mấy tay giáo sĩ xứ Yénibohor đi! Cậu thà liều mạng để làm điều gì đó, còn hơn là ngồi chờ chết một cách ngu ngốc.

Romaric quay vào hang chỗ cậu đã ngủ đêm qua và bắt đầu xem xét nghiên ngẫm tám bản đồ Thế giới Vô hình. Tám bản đồ cậu đã sao chép tại một nơi khác, giữa những núi đá Xứ Ys quê nhà, lúc cậu còn sung sướng vì có bạn bè bên cạnh.

26. HÀNH ĐỘNG PHI THƯỜNG

Mấy ngọn đuốc cháy bùng bùng được cột trong những vòng sắt nhô ra từ các bức tường chiếu ánh sáng chập chờn lên những màn trướng màu đỏ trong gian phòng lớn hình tròn. Gontrand bước lên vài bước. Gian phòng linh kính đồ đạc, chất đầy sách vở và bản đồ, và trên mấy cái bàn chất đống những ống nghiệm và bình cổ cong; một vài cái đang được đun nóng bằng bếp ga, thứ chất lỏng chứa trong đó sôi lục bục, sủi bọt rõ to.

“Cứ như là nhà của Phù thủy Gargamel[6] vậy!” Gontrand vừa nhìn xung quanh vừa suy nghĩ rất lung.

Giữa phòng có một Cánh cổng dựng đứng giống hệt như Cánh cổng mà chúng đã đi qua ở Xứ Ys.

“Cả bọn có năm người trước Cánh cổng, và sang đến bên này thì chỉ còn lại một mình ta”, cậu tự nhủ.

Cậu khoanh tay rồi đưa tay phải lên gãi gãi cằm, vẻ bối rối, như cậu vẫn thường làm mỗi khi có điều gì đó khiến cậu suy nghĩ rất lung.

Có một điều chắc chắn là: câu thần chú của Guillemot đã hiệu nghiệm, vì cậu đã vượt qua được Cánh cổng. Nhưng có gì đó không bình thường, vì khi sang được phía bên này chỉ còn lại mỗi một mình cậu.

Pháp thuật chắc cũng không quá xa vời so với âm nhạc: chỉ cần chơi lệch nửa cung so với bản đàn bè là thành một bản nhạc khác hẳn bản gốc! Hoặc cũng như ta bắt đầu chơi một bản nhạc bằng khóa khác với khóa được ghi trên khuông nhạc...

Đúng rồi, chắc hẳn là mọi chuyện đã diễn như vậy: mỗi đũa đã dạo khúc nhạc (Thế giới Vô hình) bằng một khóa khác nhau (một Cánh cổng khác nhau)! Vì sao nhỉ? Gontrand không phải là phù thủy, nhưng cậu biết phải

sửa chữa nhằm lẫn, nghĩa là phải lên lại dây các nhạc cụ để chơi cùng một giai điệu. Tóm lại là phải tìm lại được cả bọn.

Cậu đi về phía cánh cổng bằng kim loại mở ra một cầu thang hình xoáy tròn ốc. Chợt cậu khựng lại. Đôi tai nhạy cảm của Gontrand động lên và nghe thấy một tiếng động ngày càng to dần phát ra từ cầu thang. Không còn nghi ngờ gì nữa: có người, mà không, có tận hai người đang leo lên cầu thang.

Không hề hoảng sợ, Gontrand tìm một lối ra khác. Nhìn quanh trong bóng tối, cuối cùng cậu nhận thấy có một lỗ cửa được khoét chiều cao ngang đầu người ở bức tường phía đầu kia của gian phòng. Hình như nó thông ra bên ngoài, vì cậu thấy lửa từ ngọn đuốc buộc trên tường phía bên phải cậu đang chập chờn vì có luồng gió nhẹ thổi qua. Không chần chừ lấy một giây, cậu tiến lại gần. Cửa được khoét đủ rộng để Gontrand có thể chui qua. Cậu phải làm thật nhanh: trên cầu thang, tiếng bước chân nghe mỗi lúc một gần. Cậu bé chui trong một đường ống chật đến độ cậu phải trườn sát đất. Gontrand di chuyển được nhờ bấu vào những chỗ đá gồ ghề và cuối cùng cũng thoát được ra ngoài trời.

Trời tối. Các vì sao lấp lánh trên bầu trời và mảnh trăng mờ rọi xuống những mỏm đá lởm chởm... cách chỗ cậu đứng chừng hai chục mét phía dưới! Dưới nữa là những con sóng ập vào tung bọt trắng xóa dưới chân vách đá. Cảm thấy chóng mặt, tim đập thình thịch, Gontrand nhắm mắt lại: lẽ ra Ambre và Romaric nên thay vào chỗ của cậu mới phải; họ là những tay leo núi dũng cảm và không bao giờ biết chóng mặt!

Cậu hít thở sâu mấy lần để lấy lại bình tĩnh trước khi mở mắt ra. Cậu nhận thấy mình đang đứng gần như trên đỉnh một ngọn tháp. Vì không thể nào trốn xuống phía dưới lởm chởm mỏm đá và biển cả, cậu lưỡng lự giữa hai cách: một là trốn ở đây và đợi những kẻ mà cậu vừa nghe thấy tiếng bước chân rời khỏi gian phòng (mà chắc là phải chờ lâu), hoặc leo lên đỉnh tháp. Nhưng sợ bị chóng mặt một lần nữa, cậu đành quay lại. Gontrand quay lại đường cũ và ẩn mình trong bóng tối, cậu bé đưa mắt nhìn khắp gian phòng! Có người! Cậu trông thấy một người đàn ông đang hỏi hả làm gì đó bên cái bàn trên có đầy những dụng cụ thí nghiệm hóa học. Vì người này quay lưng

ra phía cậu nên Gontrand chỉ biết đó là một người cao và gầy. Lúc người đàn ông chìa ống nghiệm ra phía ánh sáng ngọn đuốc để kiểm tra dung dịch bên trong Gontrand thấy bàn tay phải của ông ta thiếu mất một ngón.

Tiếng bước chân người thứ hai trên cầu thang giờ nghe đã rất gần. Tiếng động nặng trĩch đầy vẻ đe dọa đến nỗi Gontrand không chần chừ nữa mà lập tức thử vận may bằng cách leo lên đỉnh tháp. Cậu cố leo nhanh hết sức và cuối cùng đã đi hết đoạn đường ống.

Rồi, áp lưng sát vách, cậu bắt đầu cố chui ra, hai cánh tay vươn lên trên đầu lần tìm chỗ bám. Cậu thấy mình đứng trong khoảng không, người áp sát vào bức tường bên ngoài. “Minh điên thật rồi!” Cậu rên rỉ.

Chưa bao giờ cậu thấy sợ như vậy.

Gontrand cẩn thận tránh nhìn xuống phía dưới, tay lần tìm chỗ bám. Cuối cùng, cậu cũng từ từ leo lên và đến được đỉnh tháp. Cậu vượt qua những lỗ châu mai, rồi kiệt sức ngã xuống nền đá lát. “Làm sao mà Ambre lại có thể thích thú trò leo trèo được nhỉ...” cậu vừa lắc đầu vừa nghĩ thầm.

Bây giờ thì cậu phải bằng mọi cách rời khỏi cái tháp đáng nguyên rủa này!

Chỉ một chốc, Gontrand đã lấy lại được hơi thở và chút sức lực. Cậu nhảy từ chỗ này qua chỗ khác và nhanh chóng xem xét cái mặt phẳng mà cậu vừa leo lên. Chỗ thoát duy nhất nhìn thấy được là một cái cầu thang đi xuống tòa nhà. Nhưng không thể nghĩ tới chuyện xuống cầu thang, vì cậu tin chắc đã nghe thấy tiếng bước chân lúc nãy từ cái cầu thang này. Gontrand nhắm mắt và nghiêng người về phía những lỗ châu mai, và cuối cùng phát hiện ra điều cậu cần tìm: một loạt những thanh xà gắn chặt vào tường và chạy xuống thành hình xoắn ốc tới tận chân tháp. Chắc chắn đây là những thanh xà được dùng đến trong thời gian xây dựng tòa tháp. Lấy hết can đảm, Gontrand đặt chân lên thanh xà đầu tiên, và cố hết sức bám vào vách.

Gontrand cảm thấy đoạn đường tụt xuống như mãi không dứt, và càng lâu hơn khi cậu phải dừng lại liên tục để lấy tay áo quệt mồ hôi chảy đầm đìa

làm cay xè cả mắt. Nhưng rồi cuối cùng cậu cũng đặt được chân xuống đất, người run lẩy bẩy.

Trước mắt cậu là một con đường hẹp đi qua những tảng đá nặng nề. Cậu lao theo con đường đó, chạy qua những đồng đồ nát có lẽ là của một ngôi làng có tường hào vây quanh: nhà cửa toang hoác, tường hào đổ sập. Cậu chạy tới đứt cả hơi. Cuối cùng, khi thấy chắc chắn đã được an toàn, Gontrand mới dừng lại. Vừa kéo lại chiếc áo choàng Virdu trên vai, cậu vừa quay lại. Cậu nhìn tòa tháp chọc trời, trông xám xịt và thật hãi hùng. Cậu bé rùng mình đi tiếp.

27. TRÒ ẢO THUẬT

Guillemot đến chân tường thành lúc này nhuộm ánh hoàng hôn đỏ sẫm. Thành Ferghâna nằm ở gần Biển Đại phong và Sa mạc Ngón ngấu. Với cư dân địa phương thì đây là trung tâm thương mại chính. Thành Fernâghâ từng là một điểm trên con đường Gõ, con đường vận chuyển nguồn tài nguyên thiên nhiên phong phú của rừng Irtych Tím về những thành phố phía Nam giàu có, vào thời huy hoàng xưa. Còn hiện giờ thì thành phố giàu có là nhờ những khu chợ thu hút mọi người từ khắp Thế giới Vô hình, và nhờ vào những khoản thuế thu được từ những người ở nơi khác đến buôn bán.

Chàng Đệ tử Phù thủy giấu mình trong chiếc áo choàng của Người lùn xứ Virdu, tới đứng trước một trong những Cổng cổng khổng lồ của Thành Fernâghâ. Muốn vào được, cậu phải nộp một khoản thông hành - một viên ngọc bích và hai viên xa-phia - cho một tay gác cổng có bề ngoài phát hãi, giống người lai quái vật Ork.

Guillemot đi loăng quăng hồi lâu trong khu phố quanh co sặc mùi thịt hầm, mùi bột giặt và nước tiểu. Cậu thấy choáng ngợp trước vô số hàng hóa đủ mọi màu sắc được bày bán trước các quầy hàng, trước màn biểu diễn của những người làm trò tung hứng và khắc ra lửa làm khuấy động hết cả ngõ phố. Đi sâu hơn vào trong thành phố, vẫn giấu mình trong chiếc áo choàng màu xám, cậu gặp vài con Ork và một số con vật trông rất kỳ lạ, nhưng đa số cư dân là người.

Bước chân đưa cậu tới một quảng trường rộng, ồn ào và đông nghịt người. Cậu dùng một viên đá quý bé xíu để mua đồ ăn và ngồi ăn bên chiếc bàn cáu ghét trong một quán hàng tạm bợ. Nó được đặt dưới một cái lán dựng tạm giữa gian hàng của một người dạy gấu làm trò và một kẻ rao hàng quảng cáo thứ thuốc mỡ thần kỳ. Cậu ngoạm một miếng đùi Batachul to tướng - một loại gà lôi to của vùng đồi Di động - nhồi nhân Kutsis - nắm tổ ong trộn hạt tiêu của miền núi Virdu. Món nhân nhồi cay khủng khiếp, và

để giảm cảm giác nóng bỏng, Guillemot phải uống mấy ngụm Sharap, một loại rượu nhẹ của miền Đảo Giữa. Nhưng món rượu nhanh chóng chứng tỏ công hiệu và cậu thấy đầu óc quay cuồng. Guillemot tỏ ra khôn ngoan khi quyết định kết thúc bữa ăn bằng quả Palaur, một loại táo đỏ và ngọt của các vùng miền Đông Thế giới Vô hình.

Sau khi đã ăn uống no nê, cậu đứng dậy và tiếp tục đi khám phá thành phố.

Cách đó không xa, một đám trẻ đang chen lấn trước cái xe đẩy của một người đàn ông ăn mặc rất kỳ cục: ông mặc một chiếc áo dài màu xanh lơ có in hình sao và đầu thì đội một chiếc mũ rộng nhọn hoắt.

- ... Còn bây giờ, ta, Gordogh, nhà quý thuật lớn nhất mà Thế giới Vô hình từng có, sẽ làm biến mất quả bóng này!

Người đàn ông lắc lắc bàn tay nhanh tới mức kinh ngạc và quả bóng ông đang cầm biến mất. Lũ trẻ ò lên những tiếng trầm trồ thán phục và ngạc nhiên. “À, một người làm trò ảo thuật ấy mà!” Guillemot tự nhủ, thấy hay hay. Người đàn ông thật khéo léo. Ông còn làm biến mất nhiều đồ vật, và rồi sau đó lại cho xuất hiện trên lưng hoặc sau tai của những khán giả đang bán tín bán nghi. Sau đó, ông giơ cao hai cánh tay đề nghị mọi người yên lặng:

- Còn bây giờ, nhà quý thuật vĩ đại Gordogh sẽ làm biến mất một trong số các vị...

Ông đưa mắt tìm nạn nhân của mình trong số những đứa trẻ đang quay mặt đi và cố thu mình lại. Ông dừng lại ở Guillemot.

- Mời cậu, Người lùn Xứ Virdu! Lại đây đứng lên xe với ta!

Những đứa trẻ khác thở phào vì không bị bắt làm con mồi cho nhà ảo thuật nên xô Guillemot lên rất ghê, cậu bị đẩy tới trước Gordogh. Ông ta bắt cậu lùi một bước sang bên trái. Rồi với vẻ hài lòng, ông nói với khán giả:

- Nhờ quyền lực của Sợ tổ tiên, ta giữ Sức mạnh toàn năng! Ta có khả năng

làm cho cậu biến mất! Biến...

Vừa lác chiếc áo choàng để cho nó che mắt những người khác, ông bước lên trước mặt Guillemot và đồng thời nhấc chân lên một cái nút. Guillemot nghe thấy cạch một cái, rồi cái cửa sập mà cậu đang đứng ở trên mở ra và cậu rơi xuống dưới cái xe đẩy trùm bạt. Cậu cảm thấy có hai người đàn ông giữ chặt tay cậu.

- Nào, Người lùn, đưa cho chúng tao những viên đá quý và áo choàng của mày, không thì ngỏm ngay bây giờ!

Guillemot chống cự lại một lúc nhưng vô hiệu. Cậu kêu tên các Linh Phù tới giải cứu. Nhưng các Linh Phù mãi mới chịu xuất hiện, và khi cậu nhắm tên *Thursaz*, Ngọn núi, thì Linh Phù *Isaz*, Lấp lánh, lại xuất hiện thay vào đó. Tất cả các mẫu tự lẫn lộn và Guillemot không thể nhận ra chúng. Tuy nhiên, cậu bé không còn thời gian để suy nghĩ về sự bí ẩn này; và dù thích có sự hỗ trợ của Linh Phù Bảo vệ hơn, cậu vẫn phải thì thầm tên của Linh Phù Bất động và Làm chủ Bản thân, ngay trước khi bị mấy tên hung hăng đánh đập:

- *Isaaaz...*

Guillemot cảm thấy những bàn tay đang ghi chặt người cậu bỗng rời ra. Cậu luôn ra khỏi chiếc áo choàng Virdu đang quây chặt lấy người cậu... Hai tên đồng bọn của nhà ảo thuật giả danh nằm lăn quay dưới đất, cứng đờ như những bức tượng! Cậu rùng mình. Phía trên, tên Gordogh vẫn tiếp tục mua vui cho khán giả bằng mấy trò ảo thuật, chắc là để cho hai tên đồng bọn đủ thời gian hoàn tất trò ăn cướp. Guillemot bò ra phía sau chiếc xe đẩy và chạy trốn vào những ngõ nhỏ của Thành Ferghânâ.

Không hiểu pháp thuật của cậu có vấn đề gì? Việc đi qua Cánh cổng giữa hai Thế giới không được thuận buồm xuôi gió thì còn có thể hiểu được: cậu đã quên mất một Linh Phù trong câu Thần chú. Ngốc thật, lẽ ra không bao giờ được mắc sai lầm như thế. Cũng chính vì sai lầm đó mà các bạn và bản thân cậu rơi vào cảnh trớ trêu thế này; nhưng dẫu sao cậu còn biết nguyên nhân, còn tự giải thích được! Đằng này, cậu vẫn không tài nào hiểu nổi vì

sao các Linh Phù mà cậu gọi tên lại đi giật lùi đến; thỉnh thoảng điều này vẫn xảy ra khi cậu mệt mỏi hoặc thiếu tập trung. Nhưng cậu không thể làm các Linh Phù ổn định được dù từ trước tới giờ cậu vẫn làm được như vậy! Nhưng vì sao cậu lại khó nhận ra chúng nhỉ? Chúng biến dạng hoàn toàn! Rồi lúc cậu gọi tên *Thursaz*, Linh Phù này không chịu đến mà *Isaz* lại tới thay. Sao vậy nhỉ? Đồng ý, đây không phải là lần đầu các Linh Phù tự hành động mà không theo ý cậu. Nhưng xem đây, tại sao những tên kia thân mình lại bị cứng đơ ra? *Isaz* lẽ ra phải có tác dụng lên cậu, chứ không phải lên chúng! Nhờ phép thần kỳ nào đây? Ồ... Cậu bỗng nhớ lại! Thầy Qadehar đã báo trước là ở Thế giới Vô hình, các Linh Phù không thể hiện giống như ở Xứ Ys! Đúng rồi, vậy thì ở đây cậu sẽ kiểm soát chúng như thế nào?

Guillemot suy nghĩ thêm một hồi lâu về điều rủi ro của mình, và vì chưa tìm ra được câu trả lời rõ ràng nên cậu tự hứa là sẽ tránh dùng pháp thuật trong Thế giới Vô hình.

Sau đó, cậu quay sang để ý tới biển hiệu của các cửa hàng trên mặt phố.

Chẳng mấy chốc Guillemot đã tìm thấy thứ đang cần: một hiệu kim hoàn nằm khuất trong ngõ nhỏ. Hiệu vẫn còn mở cửa, một chiếc đèn dầu tỏa ánh sáng hui hắt lên vỉa hè. Cậu đẩy cửa.

Phía sâu trong cửa hàng, có một người đàn ông đang ngồi bên cái bàn, kính trễ xuống mũi, trước một đồng hồ đã bị tháo tung. Một ông già. Một thằng bé ngồi bệt trên nền đất dưới chân ông, đưa cho ông những dụng cụ ông cần.

- Mà muốn gì? Lão già thô lỗ hỏi.

- Cháu muốn biết xuất xứ của đồ trang sức này, Guillemot hỏi bằng tiếng Ska, cũng như lão già, và đưa cho lão món đồ bằng bạc mà Thomas đã trao cho cậu trước khi vượt qua Cánh cổng.

Lão thợ kim hoàn nắm lấy mặt dây chuyền, xoay đi xoay lại giữa mấy ngón tay.

- Chưa hề thấy. Thôi giờ thì mày đi đi. Tao sắp đóng cửa rồi.

Dứt lời lão quay về phía thằng bé ngồi dưới sàn nhà: - Kyle, dẫn Người lùn ra ngoài và vặn khóa cửa hai lần.

Thằng bé đứng lên. Nó trạc tuổi Guillemot. Người mảnh dẻ nhưng khỏe mạnh, đôi mắt xanh nổi bật trên nền tóc màu nâu đậm và. Bàn chân trần bị cột vào một cái xích to, khiến nó bước đi rất khó nhọc. Nó dẫn Guillemot ra cửa theo lệnh của lão thợ kim hoàn. Nhưng khi Guillemot chuẩn bị bước ra ngoài, nó liền thì thầm vào tai cậu:

- Một giờ đồng hồ nữa. Ở cửa tầng hầm phía bên kia phố. Tôi có thể giúp anh.

Dứt lời, cánh cửa được khép lại và Guillemot nghe thấy tiếng vặn khóa. Ánh đèn vụt tắt gần như tức thì làm cho cậu chìm trong bóng tối.

28. ROMARIC LIỀU MẠNG

-Bác Wal ơi, cháu có điều này muốn nói với bác.

Coralie lại gần cha của Matsi. Ông Wal quay lại nhìn cô bé, vẻ hiền từ.

- Cháu muốn nói với bác về những đồ trang sức cháu đang đeo. Thực ra cháu đã tìm thấy chúng trong lán để đồ. Chúng không phải của cháu. Cháu xin trả lại bác.

Cô bé tháo những viên đá xanh, cái vòng cổ bằng vàng, cái vòng tay bạc và đưa chúng cho bác Wal nhưng ông không giờ tay ra nhận.

- Bác Wal, bác nhận lại đi. Giờ cháu thấy nhẹ cả người. Ngay từ đầu bác đã rất tốt với cháu. Cháu thấy có lỗi vì đã... lấy trộm chút đồ của bác.

Cô bé đỏ mặt khi nói mấy từ “lấy trộm”. Người gác đồ phá lên cười.

- Cứ giữ mấy thứ đồ trang sức đó đi, con gái ạ. Được cháu đeo vào trông chúng đẹp hơn là nằm trong lán đồ của bác. Và lại, cũng chỉ có cháu và bác biết có chúng thôi. Mà kể cả có người khác biết đi chẳng nữa thì ai có thể trách cháu cơ chứ? Bác không cấm ai lấy đồ trong lán nhưng cũng có ai đến đâu.

Coralie nhìn vào mắt ông Wal, đôi mắt gần như trắng xóa, và hiểu là ông không nói đùa. Cô bé cười với ông và đeo lại mấy món đồ trang sức. Ông Wal vỗ nhẹ vào cánh tay cô bé như muốn nói thế là tốt và không cần phải nhắc lại chuyện này nữa. Matsi bỗng xuất hiện và lao đến bên cha.

- Đến bờ rồi! Đến bờ rồi! Bạn ấy phải chia tay với con ở đây hả cha?

Cô bé khóc nức nở.

- Chưa bao giờ con có bạn, một người bạn của riêng con thế này.

Coralie ngạc nhiên nhìn đoàn bè tiến lại gần bờ. Một bãi cát dài rải rác những mỏm đá mở ra trước mắt cô bé. Ông Wal an ủi con gái.

- Không, Matsi, không phải ở đây. Chúng ta sẽ cập bờ xuôi xuống phía Nam chút nữa. Bãi này đây bọn Gommon. Mảnh đất con nhìn thấy phía sau là của bọn thầy tu Yénibohor. Người Biển ta không hòa thuận gì lắm với bọn họ.

- Tại sao hả bác? Coralie hỏi trong khi Matsi sung sướng nhảy tung tung quanh cô.

- Cách đây không lâu lắm, hồi dân ta còn đổi cá lấy lúa mì của họ, bọn trẻ cứ mất tích dần mỗi lần Người Biển ta cập vào bờ. Chuyện đó qua rồi, nhưng chúng ta vẫn nhớ. Người Biển ta là vậy, yêu hay ghét đều nhớ rất lâu.

Hôm nay ông Wal có vẻ nói nhiều hơn hẳn mọi ngày.

- Bác Wal, bác chưa bao giờ kể cho cháu nghe về dân tộc bác, Coralie tận dụng cơ hội.

- Vì chẳng có gì mà nói cả, con gái ạ. Lịch sử của dân tộc ta cũng như mọi dân tộc khác. Chúng ta sinh ra, sống, rồi chết, như tất cả mọi người thôi.

- Nhưng tại sao lại trên bè, lênh đênh sông nước quanh năm suốt tháng?

- Ngày xưa, Người Biển chúng ta cũng sống trên đất liền, rải rác trên bờ biển Nóng bỏng. Dân ta lúc đó rất đông, sống bằng nghề cá, dệt và bán thảm rong biển. Hồi đó, chúng ta rất sung sướng. Rồi một ngày, bọn Gommon bỗng nhiên xuất hiện. Có lẽ một vị thần ác nào đó không yêu quý dân tộc ta nên đã sai chúng tới. Bọn quý này giao chiến với chúng ta để tranh giành quyền kiểm soát bờ biển. Chúng rất dữ tợn, khỏe mạnh và độc

ác. Dân ta không có cách nào thắng lũ quỷ đó nên đã bị chúng tàn sát hàng loạt.

Coralie tái mặt, cắn môi. Vào cuối thời Trung cổ, chính các Hiệp sĩ và Pháp sư đã bắt bọn Gommon trên bờ biển Xứ Ys và tống chúng sang Thế giới Vô Hình! Ông Wal hiểu nhầm về bối rối của cô bé.

- Khủng khiếp quá phải không cháu? Vì thế, các vị trưởng làng đã họp nhau lại để bàn về tương lai dân tộc. Chúng ta không thể lánh vào trong đất liền vì ở đó có nhiều dân tộc rất hiếu chiến sinh sống. Chúng ta cũng nhận thấy là bọn Gommon dù bơi rất giỏi nhưng không thích rời xa bờ vì những đám sứa Nóng bỏng đầy khắp biển này. Số phận của chúng ta đã được định đoạt như vậy: chúng ta sẽ tìm nơi trú thân trên biển Nóng bỏng! Vậy là mỗi làng làm lấy những chiếc bè rộng mênh mông. Khi tất cả bè được thả xuống nước, tưởng như chúng che khuất hết cả biển khơi. Lúc đó, người ta vẫn chưa dùng từ “bộ lạc” mà vẫn gọi là “làng”. Có đến ba trăm làng dập dờn trên sóng. Sống trên bè là hàng nghìn dân làng vẫn còn chưa biết gì về cuộc sống song nước! Ngày nay, dân ta chỉ còn lại vài trăm người, chia ra làm ba mươi bộ lạc. Những người khác đã không chống chọi nổi với bão táp, quỷ biển hoặc nổi nhớ đất liền nơi chỉ có bất hạnh chờ đón họ.

Coralie lặng thinh, lúng túng vô cùng. Nhưng dù thế nào cô bé cũng không thể thú nhận với ông Wal là chính dân tộc cô, dù vô tình, đã gây ra những nỗi bất hạnh cho bộ tộc của ông...

- Đừng nói gì cả, con gái ạ. Bác đã nói với cháu là một dân tộc cũng có lúc phải chết như con người vậy! Quan trọng là phải sống cho xứng đáng. Hãy xem chúng ta đây: chúng ta có gì phải phàn nàn đâu. Chúng ta chẳng bao giờ đói khát, rét cóng, và nhất là chúng ta luôn tự do như gió biển lướt trên sóng đến cùng trời cuối đất.

Xúc động, Coralie mỉm cười đầy vẻ biết ơn với ông Wal. Ông nhân từ vuốt má cô bé.

Cuộc trò chuyện kết thúc vì Matsi đã chán phải chờ đợi và đến kéo Coralie đi chơi.

Romaric chui ra khỏi cái hang cậu đã trốn từ hai ngày nay. Lúc này là giữa buổi chiều, nắng chói chang. Cậu đã chén hết đồ ăn thức uống dự trữ. Vẫn chưa thấy con tàu nào xuất hiện ngoài khơi! Cậu quyết định làm theo kế hoạch đã định: rời bờ biển và đi kiếm vận may trên đất liền.

Romaric nhìn lướt ra biển. Xa xa phía tay trái có một đốm to sẫm màu nổi trên sóng. Có phải là ảo ảnh không nhỉ? Cậu không nhìn rõ lắm. Ánh nắng và tia phản chiếu trên mặt nước khiến cậu nheo mắt.

Rồi cậu chú ý đến cái gì đó to hơn, phía bên phải. Chắc là những thân gỗ trôi dạt, hay những mảnh vỡ của một con tàu đắm. Không, đó là những chiếc bè, chắc chắn rồi! Cậu bé rời những mòm đá và chạy xuống bãi cát, vừa gọi vừa huơ tay lia lịa. Nhưng rồi cậu ngừng lại ngay: trên bè chẳng ai có thể nhìn thấy cậu.

Nhưng ngược lại, ba con Gommon thì đã nghe thấy tiếng cậu bé và đang tiến lại gần.

Cậu bé ngập ngừng. Quay trở lại chỗ mấy mòm đá cũng chẳng ích gì. Lẽ ra cậu có thể trốn về phía những cánh đồng, nhưng bọn Gommon đã bao vây chặn đường cậu. Chỉ còn một cách duy nhất: bơi ra phía đám bè đang trôi qua ngoài khơi, dù cách này cũng rất mạo hiểm vì bọn Gommon bơi rất giỏi. Chẳng mất thời gian suy nghĩ, cậu bắt đầu chạy và lao xuống một con sóng.

Vừa ra khỏi vùng sóng dồi, cậu bắt đầu bơi sải rất mạnh và nhờ thế rời xa bờ trong nháy mắt. Romaric vùng vẫy đạp chân vì chắc mẫm sắp bị một bàn tay Gommon to khỏe tóm lấy mắt cá và kéo cậu trở lại bờ. Thế nhưng khi nhìn lại, cậu thấy ba con quý đứng trên bờ không nhúc nhích và nhìn theo cậu. Romaric thấy nhẹ cả người và hơi chậm nhịp bơi lại. Cậu quật sang phải, hướng về phía đám bè, không hề biết rằng cái vệt sẫm lớn mà cậu thấy lúc trước đang tiến lại gần cậu, đầy nguy hiểm.

- Nhìn kia, đằng kia kia! Matsi kêu lên, tóm lấy tay cô bạn.

- Cái gì? Có chuyện gì thế? Coralie hỏi, nắng làm cô chói mắt, chẳng nhìn thấy gì cả.

- Bọn Gommon trên bờ, cậu có thấy không?

- Có, tớ thấy rồi. Sao mà xấu xí thế không biết! Chúng đang nhìn bọn mình à?

- Tớ nghĩ là chúng nhìn cái cậu đang bơi về phía bọn mình thì đúng hơn. Hoặc là nhìn đám sứa Nóng bỏng sắp tóm được cậu ta.

- Có một cậu con trai à? Đâu, đâu hả Matsi?

- Kia kia, cô bé chỉ ngón tay.

Cuối cùng Coralie cũng nhận ra người đang bơi và sững lại. Không thể thế được! Nhưng mà đúng là thế thật.

- Ồ, không, cô bé cắn ngón tay rên rỉ. Thật là khủng khiếp! Romaric...

- Cậu biết cậu ấy à? Matsi ngạc nhiên.

- Ừ, đương nhiên, đó là Romaric, bạn tớ!

- Thế thì bạn cậu sắp chết đấy, Matsi thản nhiên thông báo.

Vệt sấm lớn đã gần sát Romaric thì cậu mới nhận ra. Cậu tăng tốc bơi về phía đám bè chỉ còn cách mấy mét, vừa bơi vừa ngoảnh lại hoảng hốt nhìn đám sứa Nóng bỏng. Đám sứa phồng lên xẹp xuống liên tục, và các cơ trong suốt phía đầu các xúc tu run rẩy vì hưng phấn.

- Cậu ấy sẽ bị tóm trước khi vào được bè. Cần phải... Không, mình không dám đâu! Coralie lảm bảm.

Cô bé nhắm mắt và hình dung mình đang chìm xuống trong một cốc thạch

lý chua không lờ. Cô rên rỉ vì ghê tởm. Chẳng có cách nào, cô không thể làm được.

Romaric thét lên một tiếng nghẹt thở. Tiếng thét như một nguồn xung điện khiến Coralie trút bỏ hết mọi nghi ngại.

Như vừa trở thành một người khác hẳn, cô tiến đến thành bè.

- Cậu làm gì vậy? Matsi lo lắng.

- Một lần nữa, tớ sẽ chứng tỏ là tụi con trai không thể vượt con gái bọn mình, Coralie trả lời bằng giọng đều đều và cố gượng nở một nụ cười.

Rồi cô lặn xuống, dưới cái nhìn sững sờ của Matsi.

Nước làm cô tỉnh ra và có thêm can đảm. Sau vài sải bơi, cô đã đến gần cậu bạn đã bắt đầu có dấu hiệu kiệt sức. Khi nhìn thấy cô bơi lại gần mình, cậu bé ngạc nhiên há hốc miệng và suýt nữa thì sặc nước. Coralie choàng tay qua cầm cậu và giúp cậu thở lại. Phía sau hai đứa, đám sứa Nóng bỏng dồn cục lại, chỉ còn cách một mét. “Minh không nên nhìn chúng, không nên nhìn chúng”. Cậu bé thì thầm tự nhủ và quay đầu đi. Rồi cô nói với Romaric, lúc này đã kiệt sức:

- Theo tớ và bắt chước y hệt những gì tớ làm nhé.

- Nhưng làm sao? Cái gì...

- Để sau. Bọn mình không có thời gian đâu. Cậu sẵn sàng chưa?

Romaric gật đầu. Coralie hít một hơi sâu rồi lặn xuống. Cậu bé vội vàng làm theo. Hai đứa bơi dưới nước về phía đám bè chừng nào chúng còn nhìn thở được. Lúc chúng ngoi lên thở thì thấy đám sứa Nóng bỏng vẫn đang bơi tại chỗ, bất ngờ vì hai đứa trẻ đã biến mất.

- Được rồi. Coralie reo lên. Nào, cố lên Romaric, một chút nữa thôi.

Cô bé lại ngụp xuống, thềm cảm ơn những lời khuyên quý báu của Matsi.

Vài phút sau, những cánh tay đàn ông khoẻ mạnh của Bộ lạc Thứ Sáu kéo cả hai đứa lên, thoát khỏi đám sứa Nóng bỏng.

29. NGƯỜI KHÔNG LỖ MÊ NHẠC

Gontrand đi về phía Nam. Cũng như các bạn mình, cậu tận dụng lần nghỉ chân đầu tiên để nghiên cứu kỹ lưỡng bản đồ Thế giới Vô Hình mà chúng đã vẽ lại trên đôi Những Cánh công, khi còn ở Ys. Cái tháp mà cậu suýt chết mới thoát ra được hình như là tháp ở Djaghatael. Trên bản đồ, tháp được vẽ gần con rấn biển thả trên Đại dương Mênh mông. Gontrand quyết định một cách lôgích là đi theo hướng món đồ trang sức của Thomas, chỉ dẫn duy nhất mà đũa nào trong bọn cũng có và tự nhủ trong lúc chờ gặp được ai đó để hỏi đường thì tốt nhất là đi về hướng Virdu vì cả năm đũa đều mặc trang phục của dân ở đó.

Đi qua làng đầu tiên, Gontrand tìm cách hỏi vài người dân làng hiềm hoi mà cậu gặp những thông tin về món đồ trang sức đó bằng cách vẽ hình món đồ lên cát. Mọi người đều lắc đầu cho rằng chưa bao giờ nhìn thấy đồ vật nào như vậy.

Lúc tối, khi đến làng thứ hai, kết quả cũng không khác. Người dân ở đây, tầm vóc nhỏ bé, da trắng như sữa, chẳng thích trò chuyện gì cả. Cậu bé chẳng biết thêm được gì. Cậu đành cuộn tròn mà ngủ giữa cánh đồng, gần một đồng rơm, sau khi đã chén nốt đồ ăn dự trữ.

Cậu may mắn hơn khi đến làng thứ ba, vào giữa buổi sáng. Làng này lớn hơn hai làng trước. Gontrand vốn chỉ định ních đầy túi đồ ăn dự trữ vì thấy dân vùng này có vẻ không mến khách lắm. Cậu đã mua được một khúc xúc xích to, một ổ bánh mì và vừa mặc cả xong giá mua mấy quả táo thì nhìn thấy cánh cổng rộng mở của một xưởng làm đàn. Cậu bèn trả luôn cho người bán viên đá quý như giá lúc chưa mặc cả và lao về phía xưởng đàn. Xưởng cứ như cái hầm chứa đồ quý vậy! Trên tường, treo đầy đàn ViOLE, đàn Hạc và Mãng-đôlin đủ mọi loại, đủ kích cỡ và màu sắc.

Người thợ đàn rời mắt khỏi công việc, nhìn cậu bé giây lát rồi lại cắm cúi làm việc.

- Ông muốn mua gì vậy?

Mãi ngắm xường đàn, Gontrand giật mình. Người đàn ông này cao lớn, tóc vàng, trông không giống như những người dân trong vùng thường có mái tóc hung và thấp. Chắc chắn ông là người từ nơi khác đến và chẳng hiểu sao lại mở xường làm đàn tại cái làng heo hút này.

- Dạ, chả là..., thu mình trong cái áo choàng của người Virdu, cậu bé trả lời, tôi đang ngắm thôi mà.

Người thợ đàn mỉm cười hài hước.

- Người Virdu quan tâm đến âm nhạc từ bao giờ ấy nhỉ?

- Thế những người nông dân trong vùng bắt đầu chơi đàn từ bao giờ? Gontrand trả miếng rồi cắn môi.

Người đàn ông phá lên cười. Gontrand ngập ngừng một chút rồi cũng bắt chước ông. Cậu bé hạ cổ áo xuống và tiến lại gần ông.

- Ông nói đúng, cháu không phải người Virdu. Nhưng còn ông, ông cũng không có vẻ là người vùng này.

Người đàn ông ra hiệu ngắt lời cậu bé.

- Ai có bí mật của người này, cậu bé ạ! Thế cháu muốn gì nào?

Gontrand cầm lấy một cái kéo và vẽ xuống mẫu ván hình món đồ của Thomas: hình con sư tử có vầng lửa bao quanh.

- Cháu tìm nơi người ta mang biểu tượng này.

Người thợ đàn suy nghĩ.

- Ta nghĩ là hình này giống như huy hiệu của Yâdigâr. Đó là một thành phố

ở phía Đông Nam, cuối Sa mạc Ngón ngấu. Ta đã từng bôn ba nhiều nơi trước khi định cư ở đây, nhưng chưa bao giờ tới đó. Tuy nhiên, ta có nghe nói đó là sào huyệt của những kẻ thô lỗ và quân trộm cướp. Cháu thực sự muốn đi tới đó sao, cậu bé?

- Vâng, Gontrand thờ dài. Vài người bạn chắc đang đợi cháu ở đó.

- Vậy thì chúc cháu lên đường may mắn. Có điều, trước khi đi, ta khuyên cháu nên cầu các thần linh của cháu phù hộ, vì chắc cháu sẽ phải cần đến họ đấy.

Người đàn ông đưa tay chào Gontrand và quay lại với công việc.

- Khoan đã, cậu bé đã toan đi nhưng rồi đứng chết lặng trước một cây đàn xi-ta tuyệt đẹp. Bác ơi, món đồ tuyệt mỹ này giá bao nhiêu?

Gontrand lại lên đường, với túi dết đầy đồ ăn và cây đàn mới khoác vai. Thịnh thoảng, cậu dừng lại vuốt ve thân đàn vòng lên và gảy mấy dây đàn. Cậu đã dốc hết số đá quý Guillemot đưa cho để mua cây đàn này, nhưng cậu không tiếc. Gontrand vẫn có thể kiếm ăn bằng cách hát hay chơi đàn mà. Tất nhiên là nếu cậu gặp được những người yêu âm nhạc chứ không phải đám dân làng quàu quạu.

Mong muốn của cậu thành hiện thực ngay tối hôm đó. Gontrand rẽ sang hướng Đông Nam. Con đường này có vẻ đông đúc hơn. Khi trời sập tối, cậu gặp một nhóm người cắm trại với khoảng ba chục xe ngựa trông rỗng được xếp vòng tròn để đề phòng tụi cướp.

Đó là những thương gia từ Thành Ferghânâ, một trung tâm thương mại ở phía Đông. Họ đã bán hết hàng ở Virdu và trên đường về quê, túi nặng trĩu đá quý. Chính vì thế, như lệ thường ở Thế giới Vô Hình, họ phải thuê người hộ tống. Người hộ tống của họ là những kẻ lai giữa người và quỷ Ork, vì thế chúng có vẻ mặt và thân hình phần nào giống tổ tiên quỷ của chúng.

Bọn hộ tống xưa đuổi Gontrand lúc cậu lân la đến tự giới thiệu là người hát rong, ôm cây đàn xi-ta lang thang khắp làng xóm kia để kiếm sống.

Nhưng bởi những người lái buôn muốn cậu bé ngồi bên đống lửa với họ cho vui, nên bọn họ tổng lục soát Gontrand rồi cứ gờm gờm theo dõi cậu bé.

Gontrand đã cố giữ vẻ bình tĩnh nhưng vẫn không khỏi rùng mình lúc những cánh tay đầy móng vuốt rờ rẫm trên người cậu. Sau đó, cậu lấy lại được bình tĩnh khi ngồi bên đống lửa với đám thương gia giàu có đang hào hứng vì có một buổi tối đỡ nhàm chán hơn mọi tối khác. Cậu hát bằng tiếng Ska những bài hát ngộ nghĩnh do cậu sáng tác, khiến cho đám thương gia Thành Ferghânâ cười chảy nước mắt, rồi chơi mấy bản nhạc buồn Xứ Ys khiến họ trầm xuống buồn bã.

Lúc này đã muộn. Đám người Ferghânâ lần lượt về ngủ trong xe mình. Chẳng mấy chốc, Gontrand chỉ còn lại một mình bên đống lửa.

- Ta chưa bao giờ nghe những giai điệu đó. Cậu bé hát rong này, cậu từ đâu đến thế?

Một trong những kẻ hộ tống, ngồi cách xa đó một chút, hỏi Gontrand. Anh ta thật khổng lồ, khi đứng thẳng thì cao hơn những người cùng nhóm tới cả cái đầu. Vai anh ta che hết cả cái bánh xe ngựa mà anh đang dựa lưng vào. Đó không phải là người lai quý, mà là một người khổng lồ, như kiểu bác Urien làng Troil.

- Cháu... cháu... thực ra, Gontrand lúng búng, cháu sáng tác ra chúng!

- Cháu có tài đấy. Sao cháu lại phí phạm tài năng mà đi lang thang khắp chốn thế này? Lang thang như vậy nguy hiểm lắm.

Người khổng lồ đứng dậy và đến gần cậu bé. Dù có thân hình to lớn nhưng anh ta đi lại rất nhẹ nhàng và nhanh nhẹn.

- Cháu không muốn trả lời à?

Anh ta có giọng âm vang, trầm và sâu. Đôi mắt anh màu xám, trông không

hề độc ác, khuôn mặt thô ráp có nhiều vết rạch. Đầu anh trọc nhẵn và mang vết xăm hình rồng. Người và tay anh cũng đầy những sẹo.

- Đối với người hát rong thì những nẻo đường là trường lớp tốt nhất. Cũng không gì thích bằng được tự do muốn làm gì thì làm và ngủ dưới bầu trời sao, Gontrand trả lời, mắt vẫn đăm đăm nhìn đồng lửa.

- Câu trả lời của một thi sĩ, người không lò lảm bảm. Ta thích cháu đấy, chú bé ạ. Ở quê ta, vùng thảo nguyên phía Bắc Vô hình, người ta rất yêu âm nhạc. Tiếng gió vi vút qua rừng cây, tiếng hí của những con ngựa đang tung vó, tiếng nước rơi xuống tấm dạ phớt trên lều... Người ta cũng yêu nhạc điệu trong câu nói của các cụ già hiểu biết, trong lời trẻ con bi bô hay lời của người phụ nữ đang yêu.

Hai người im lặng một lúc. Gontrand cảm thấy dễ chịu. Linh tính mách bảo cậu có thể tin cậy người không lò với tâm hồn trong sáng này.

- Cháu tên là Gontrand. Gontrand làng Grum.

- Còn ta là Tofann!

Người không lò mỉm cười để lộ những chiếc răng như của thú ăn thịt.

- Cháu đi đâu vậy, Gontrand?

- Cháu đi Yâdigâr để gặp bạn.

- Vui thật, ta cũng đi về phía đó. Khi nào đến Thành Ferghânâ, ta sẽ chia tay những người thuê ta và đi về phía Yâdigâr. Người ta nói là ngài Thunku ban thưởng hậu hĩnh cho những người phục vụ ông ta và tạo điều kiện để họ tham gia những trận chiến tuyệt vời! Nay cậu bé hát rong, chúng ta đi cùng nhau nhé! Cháu chơi nhạc cho ta nghe còn ta sẽ bảo vệ cháu.

Hai người bắt tay để ghi nhớ thỏa thuận. Tay chú bé lọt thỏm trong tay của người không lò, và Gontrand thấy nhớ bàn tay của bác Urien, so với tay của người không lò thì mềm mại hơn bội phần.

30. NỮ THỢ SĂN

Sau suốt một chặng đường dài trên ngựa, Kushumai mang Ambre về đến lâu đài Gor. Thực ra trông nó giống ụ đất hay đôn lũy hơn là lâu đài. Khu nhà với những cọc nhọn tua tủa nằm trên đồi đất nhân tạo giữa vạt đất trống. Một con suối bị nắn dòng chảy, đổ vào hào sâu quanh nhà rồi trở về dòng cũ. Cây cầu rút tạo lối vào qua cửa chính của khu nhà và dẫn đến một cái sân rộng. Ba tòa nhà dài nằm quanh sân: Một là chuồng ngựa, hai nhà còn lại là chỗ ở, bếp và phòng sinh hoạt chung của khoảng hai chục người gác trong lâu đài. Đội tuần tra đi trên nóc các tòa nhà. Chính giữa sân là một tháp vuông ba tầng có nóc lợp ngói gỗ giản dị.

Mọi thứ ở đây đều bằng gỗ.

- Ta cho xây lâu đài Gor không phải để chống lại những kẻ muốn đột nhập vào đây, vì rừng đã giúp ta làm điều đó. Kushumai giải thích cho Ambre ngay khi mới đến. Lâu đài của ta chỉ để tránh những con thú quá tò mò hay đói khát thôi.

Sau khi đã chào hỏi nữ chủ nhân, những người làm có mặt trong sân lại bận rộn chăm sóc cho ngựa. Kushumai và Ambre đi thẳng đến tòa tháp nơi Nữ Thợ săn ở một mình. Tầng trệt được dùng làm kho chứa đồ và thức ăn, ở giữa nhà có một cái giếng nước mát lạnh. Tầng hai có một phòng lớn trải đầy lông thú, được sưởi ấm bằng một cái lò bịt góc bằng kim loại màu đen dày đặt trên những phiến đá. Phòng chứa các rương đựng quần áo, một cái giường lớn, hai cái ghế bành to, một cái tủ chứa đầy vũ khí.

- Tầng trên cùng dành riêng cho ta, Kushumai dặn trước. Không ai được lên đó cả.

Một người thợ săn đến thấp những ngọn nến trên chiếc giá đỡ to đặt giữa phòng. Anh ta đã bỏ bộ áo giáp và mặc đồ da cho thoải mái, cất kiếm và chỉ còn mang một con dao găm.

Kushumai bảo dọn ăn tối ở phòng này, người đàn ông gật đầu và lui đi.

- Thỉnh thoảng ta ăn một mình ở đây, người phụ nữ trẻ nói với Ambre. Cái gì cũng thấy lạ lẫm nên cô bé chẳng nói gì mà chỉ lắng nghe. Còn thường thì ta dùng bữa với người làm trong phòng lớn. Họ rất thích được ở cùng với ta.

Kushumai kể cho vị khách của mình nghe cô đã đến vùng Irtych Tím trong cảnh tuyệt vọng, bị bọn thầy tu hay soi mói ở Yéniborhor săn đuổi vì đã dám làm những nghi lễ bị cấm đoán trên đất của chúng và nhảy múa trên mái một trong những ngôi đền của chúng trong một đêm trăng tròn.

- Kể cũng lạ, cô tâm sự với Ambre, sao đôi khi đàn ông lại sợ phụ nữ đến thế.

Rừng đã che chở và nuôi sống cô Phù thủy. Sau này, Kushumai phát hiện ra là rừng Irtych Tím còn che chở cho nhiều người nữa: những ả sĩ, các tay lục lâm bị truy lùng, pháp sư róm bị pháp sư thật săn đuổi. Cô đã biết cách thu phục họ, khiến họ hiểu rằng nếu tập hợp lại, họ có thể vượt lên số phận. Đó là những người Ambre đã gặp trên bãi đất trống có bọn Roukh và trong lâu đài. Họ đổi da thú lấy súng đạn và kim loại. Còn thì sống nhờ vào lòng hào hiệp của rừng xanh. Những người này đã tôn cô thợ săn Kushumai là Nữ hoàng rừng Irtych Tím.

Ambre mơ màng, nằm sấp trên tấm lông Ohts, một giống gấu khổng lồ, hai tay chống cằm, mắt lim dim. Chuyện thế mới là chuyện chứ! Cô bé thấy vừa khâm phục, vừa ghen tị với nữ chủ nhân. Kushumai đang cắt thịt nướng trong một cái đĩa bốc khói người ta vừa mang đến.

- Này, cầm lấy, kéo lại chét đỏi mắt, Kushumai vừa nói vừa đưa cho cô bé một miếng thịt cắm ở đầu lưỡi dao.

Ambre đỡ lấy, bồng cả tay, nhưng cô ăn ngon lành. Lúc cô bé ăn xong, cô thợ săn mang đến một tấm chăn dày.

- Tâm sự hôm nay thế là đủ rồi, nữ chủ nhân tuyên bố và tắt phụt nến. Đến giờ ngủ rồi. Chúc em ngủ ngon.

Ambre muốn phản đối và cố thắng được cơn buồn ngủ một lúc. Nhưng cô bé mệt đến mức chỉ mấy phút sau đã thiếp đi.

- Hãy kể cho ta nghe về bạn bè của em, Kushumai bảo Ambre khi hai người đi dạo trên bãi đất trống quanh lâu đài để tìm nấm hồng.

Hôm trước, lúc còn trên ngựa, Ambre đã kể về cuộc sống của mình cho cô thợ săn nghe, nhưng không nhắc gì đến Xứ Ys. Cô cũng kể về các thành viên trong nhóm của mình và vài cuộc phiêu lưu của họ. Sau đó, Ambre tự hỏi không biết có nên làm thế không và liệu cô có phải thận trọng hơn không. Nhưng Kushumai đã lắng nghe cô bé, nếu không phải là chăm chú thì ít ra cũng không ngắt lời cô. Ambre cho rằng thôi thì ít nhất cũng phải kể chuyện giải khuây cho người đã cứu sống mình. Mà kể thì cũng chẳng sao. Kushumai sống ẩn dật trong rừng Irtych Tím, cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

- Trước hết phải kể đến Coralie, em gái em. Nó hơi ngốc nghếch và rất sợ sệt, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ăn diện và vui đùa. Nhưng nó rất hiền lành, tận tụy và... và biết cách làm điều nó muốn với bọn con trai!

- Em thì không làm được à? Kushumai hỏi đùa. Nhưng em rất xinh mà.

- Em không cần xinh đẹp cũng chẳng cần làm bọn con trai thích. Trêu tức tụi nó thích hơn! Em thích cho bọn nó thấy là em cũng làm được mọi thứ như chúng nó! Nếu tụi nó có sợ em cũng chẳng sao. Em chỉ muốn bọn nó phải kính nể em thôi!

- Có phải vì thế mà em muốn giống chúng nó không? Theo ta thì em chọn nhầm đường rồi. Em tưởng bắt chước bọn con trai là đủ để được tôn trọng à? Ngược lại thì có: em cứ muốn đứng ngang với tụi nó và em thua cuộc. Em thấy đấy, Ambre, ta dùng cung kiếm giỏi như đa phần quân của ta. Đó là điều cần thiết để họ phải tôn trọng ta. Nhưng liệu thế đã đủ để trở thành

nữ hoàng của họ chưa? Chưa đâu. Muốn vậy, ta phải chinh phục họ bằng sự yếu đuối của ta, bằng tình yêu của ta. Nhưng rồi em sẽ tự khám phá ra tất cả những điều đó. Em có cảm tình với cậu bạn Guillemot mà em đã kể với ta hôm qua phải không?

Những lời của Kushumai làm cô bé lúng túng. Cô mơ hồ cảm thấy nhận xét của Kushumai có phần đúng.

- Cái gì cơ ạ? À, Guillemot... Lúc đầu, cậu ấy làm em bực vì lúc nào cũng đỏ mặt và ấp úng. Lại còn hay thờ dài và mơ mộng nữa. Bây giờ thì... cậu ấy đã thay đổi, thật đấy. Cậu ấy trở nên mạnh mẽ hơn, tự tin hơn. Cậu ấy vẫn đỏ mặt khi bị trêu chọc, nhưng không giống như trước. Bây giờ cậu ấy toát ra vẻ tự tin và bí hiểm. Chắc chắn là em thích cậu ấy hơn hồi xưa!

- Em còn khối thời gian mà suy nghĩ về chuyện đó. Kushumai kết luận với một nụ cười lạ lùng. Ở tuổi em, người ta bắt đầu khám phá con tim mình. Về thôi, chị em mình hái nấm nhiều đến mức đủ nuôi cả một trung đoàn rồi.

Hai người về đến lâu đài và bỏ dở câu chuyện về bạn bè của Ambre. Kushumai đưa cô bé đi xem chuồng ngựa, những chú ngựa thật tuyệt vời. Rồi cô đưa cho Ambre một thanh kiếm nhẹ và chỉ cho cô bé vài đường kiếm trong sân, dưới ánh mắt vui vẻ của những người gác trên nóc nhà.

Chẳng mấy chốc đã đến lúc nhóm lửa và ngồi tán gẫu trong khi chờ bữa tối. Trong lúc trò chuyện, Ambre tìm cách hỏi Kushumai về nguồn gốc món đồ trang sức Thomas đưa cho Guillemot. “Yâdigâr”, Kushumai thì thầm như nói với bản thân. Ambre muốn biết thêm điều gì đó, nhưng nữ chủ nhân cười và nói, giọng bí hiểm, rằng cô bé sẽ có câu trả lời vào sáng hôm sau. Rồi một người thợ săn mang đồ uống tới.

- Ambre, Kushumai vừa nói vừa nâng cốc đầy rượu vang, ta uống mừng số phận đã đưa em đến với ta!

- Còn em, Ambre, ngây ngất trong một ngày đặc biệt như hôm nay, bắt

chước nữ chủ nhân, em cũng uống mừng số phận đã đưa chị đến bãi đất có bọn Roukh!

Hai người chạm cốc.

Ngay lập tức, Ambre thấy đầu choáng váng.

- Kushumai, có chuyện gì vậy,... chuyện gì...?

Chóng mặt quá, cô bé đổ sụp xuống. Kushumai không động đậy. Cô lại nâng cốc và uống một hơi hết luôn.

- Uống mừng số phận, Ambre ạ, mừng số phận và mừng em nữa!

Ambre hơi tỉnh lại một chút khi Kushumai bế cô lên tầng trên cùng của tháp, nơi chất đầy những sách vở, chậu cỏ, lọ đựng những chất không thể nào tả được.

Cô bé lại thức dậy lần nữa khi Kushumai đặt cô lên cái bàn bằng gỗ thô. Qua màn sương mù, cô bé nhìn thấy cô thợ săn vẽ lên người cô những hình thù kỳ lạ và lảm bảm câu thần chú gì đó. Sau đó, Ambre lại ngất đi.

Kushumai yểm một bùa rất phức tạp lên mình Ambre. Vì thế, cô làm suốt đến khuya mới xong. Khi đã xong, cô nhìn Ambre và thấy lòng mình se lại.

- Xin lỗi bé Ambre, cô thì thào. Ta buộc phải làm vậy. Ngày mai, em sẽ chẳng còn nhớ gì nữa.

Cô bé Ambre xuống tháp và vào chuồng ngựa. Ngựa của cô đã thảng yên cương. Ôm chặt cô bé, Kushumai leo lên ngựa, ra khỏi lâu đài và phóng về phía rừng.

Khi bình minh bắt đầu le lói là lúc hai người đi tới Cánh cổng gỗ sồi có chạm khắc, nơi Ambre đã đi qua để đến Thế giới Vô Hình. Kushumai đặt Ambre dựa vào Cánh cổng. Cô bé vẫn mê mết.

- Em sẽ thức dậy ở Đồi Di động, cô thợ săn thì thằm. Đó là cửa gần Yâdigâr nhất. Em sẽ gặp lại bạn bè và cậu Guillemot. Bé Ambre dũng cảm.

Kushumai để tay lên vài hình Linh Phù chạm trổ trên cửa và niệm mấy câu thần chú. Một tia sáng lóe lên và Ambre biến mất.

31. SA MẠC NGÓN NGẦU

Có ai đó động dậy bên cửa sổ. Guillemot núp đợi đã hơn hai giờ đồng hồ trong bóng tối và cậu bắt đầu tự hỏi liệu thằng bé đó có trên cậu không. Từ cửa tầng hầm có chấn song, một cánh tay vẫy về hướng cậu. Cậu lặng lẽ tiến lại gần. Sau song sắt, cậu nhận ra khuôn mặt của Kyle.

- Tôi không biết anh là ai. Nhưng tôi biết cái mặt dây chuyền anh đưa cho ông thợ kim hoàn, ông chủ tôi xem. Nếu anh giúp tôi trốn thoát, tôi sẽ nói cho anh tất cả những gì tôi biết.

- Tôi là người Virdu, Guillemot trả lời sau một thoáng do dự. Làm sao biết được là cậu sẽ giữ lời? Một khi được giải thoát, cậu sẽ biến ngay.

- Nếu anh mà là Người lùn Virdu, thì tôi là quý Ork. Tôi sẽ giữ lời, thề với anh đấy. Thế nào?

- Vậy thì được, Guillemot quyết định vì tự nhủ chẳng có gì mà mất. Nhưng làm thế nào để giúp cậu ra khỏi đây?

- Dễ thôi. Một cái chấn song đã bị gỉ mòn. Một mình tôi không làm gãy được, nhưng nếu có hai người...

Guillemot nắm lấy chấn song. Kyle cũng thế. Hai đứa, người kéo, kẻ đẩy hết sức, cho đến khi cái song sắt gãy. Guillemot giúp cậu bé nô lệ, chân vẫn bị xích, chui lên.

- Dù anh có là ai thì cũng xin cảm ơn anh. Giờ thì không nên mất thời gian nữa, phải rời khỏi thành phố này ngay lập tức. Nhanh lên!

- Thế ta đi đâu?

- Đến Sa mạc Ngón ngầu.

- Sa mạc ư? Guillemot ngạc nhiên.

- Nếu anh không muốn bị treo cổ. Đó là số phận của những kẻ giúp nô lệ trốn thoát khỏi Thành Ferghânâ.

- Được, không phí thời gian nữa! Guillemot nhượng bộ. Trong cái rủi có cái may: hè này mình còn chưa kịp phơi nắng kỹ.

Guillemot choàng một cánh tay Kyle qua cổ mình để giúp cậu bé đi được.

Hai đứa hồi hải đi đến một ngách thủng trên tường thành do Kyle chỉ. Tội trộm cướp vẫn dùng nó để ra vào cái thành phố giàu có này mà không bị phát hiện.

Hai đứa đã thoát xa khỏi thành phố. Trăng chỉ còn tỏa những tia sáng yếu ớt trên bầu trời. Tối mai sẽ chẳng còn trăng nữa. Thành Ferghânâ ngủ say mê mệt như những kẻ quá tự mãn với bản thân. Ngách thủng trên tường thành rất kín đáo, chắc chưa từng bị phát hiện và không bị canh gác. Hai đứa bé đi thẳng xuống phía Nam, hướng sa mạc. Chúng đi rất khó khăn vì chân Kyle vẫn bị xích. Cả hai đứa đã cố phá mà không được. Chúng ráng sức đi cho đến bình minh để rời khỏi thành phố của các thương gia càng xa càng tốt.

- Thế là thoát! Kyle thốt lên, buông mình xuống cát, bên cạnh Guillemot. Nào, giờ thì nói cho tôi biết thực ra anh là ai.

- Tớ đã nói với cậu rồi, tớ là người Virdu, Guillemot vừa thở vừa nói.

- Thế đấy, Kyle mĩa mai. Nhưng tôi phải cho anh biết để anh còn liệu đường mà ăn nói nhé: người Virdu nói giọng trầm hơn. Họ thà chết còn hơn phải chạy và họ nói tiếng Ska giỏi hơn anh rất nhiều.

- Chúng ta tôn trọng thỏa thuận nhé, Guillemot khô khan ngắt lời Kyle. Tớ đã giúp cậu, giờ đến lượt cậu: cậu có gì kể cho tớ nghe về món đồ trang sức này?

Kyle nhìn Guillemot rất lâu trong cái áo choàng, bĩu môi coi thường, rồi kiên quyết im lặng.

- Thôi được rồi, Guillemot thở dài vì biết không moi được thông tin gì bằng cách này. Ta chơi bài ngựa nhé.

Cậu bỏ cái mũ trùm dày của áo măng tô và để lộ khuôn mặt. Kyle sững sờ.

- Hóa ra anh là... trẻ con à?

- Như cậu thôi, Guillemot trả miếng, thấy khoái chí vì làm Kyle sững sờ.

- Tớ muốn nói là... mà, cậu... làm thế nào?

- Cậu không biết đặt câu hỏi rồi, Guillemot chữa lại, làm thế nào không quan trọng, quan trọng là từ đâu đến và tại sao. Cậu có muốn biết không?

Kyle gật đầu lia lịa, mắt vẫn còn trố ra vì ngạc nhiên. Guillemot nói tiếp:

- Tớ không thuộc về thế giới này. Tớ đến từ một nơi gọi là Xứ Ys. Đúng, về mặt nào đó, tớ là một thằng bé. Cậu sẽ giúp tớ rất nhiều nếu nói cho tớ những gì cậu biết về cái mặt dây chuyền mà tớ đã cho ông thợ kim hoàn xem. Tớ phải tìm mấy người bạn bị lạc. Có lẽ món đồ trang sức này...

Im lặng một lúc. Chú bé nô lệ vừa trốn thoát nhìn cậu bé Xứ Ys, rồi nói:

- Tớ tên là Kyle, như cậu đã biết. Cách đây khoảng một năm, bọn trộm cướp đã tấn công bộ lạc tớ, vốn là những người sống trong sa mạc. Chúng bắt tớ và bán làm nô lệ cho ông già cậu đã gặp ở cửa hiệu, trong Thành Ferghânâ.

- Khổ thân cậu. Guillemot tỏ ý thông cảm.

- Ô! Ông ấy chưa bao giờ làm tớ đau. Ông ấy không ác đâu. Làm nô lệ lẽ ra phải khổ hơn nhiều.

- Thế còn món đồ trang sức? Guillemot cắt ngang để tránh lan man lạc đề.

- Tớ đang định nói đến nó đây: đó là mặt dây chuyền của các tay chân của Thủ lĩnh quân trộm cướp Thunku, chủ nhân của Yâdigâr. Tớ biết vì bộ lạc tớ sống du cư và thỉnh thoảng đến gần thành phố đó.

- Cậu có thể cho tớ biết thêm về cái gã Thunku này không? Guillemot hỏi.

- Đó là một kẻ rất tàn ác và nham hiểm, sống bằng nghề trộm cướp trong khắp cả vùng. Hắn lãnh đạo một đội quân gồm cả người lẫn quỷ Ork và nhiều giống quỷ khác. Hắn có rất nhiều bằng hữu có quyền lực, như Ngài Sha chẳng hạn.

Guillemot rùng mình. Cậu đã nghe cái tên này! Hay đúng hơn là đã đọc thấy nó ở Gifdu thì phải. Đúng rồi, ở Gifdu, trong một cuốn sách về Thế giới Vô hình! Nhưng sách nói về hắn như thế nào nhỉ? Guillemot chẳng nhớ nữa.

- Còn gì nữa không? Cậu giục Kyle.

- Theo như tớ biết thì Thunku chưa bao giờ gây chiến với dân tộc tớ. Dân tộc tớ và Yâdigâr tuân theo một hiệp ước hòa bình có từ xa xưa: sa mạc thuộc về Người Cát, Đường Đá thuộc về thành phố.

Guillemot suy nghĩ một lúc về những lời Kyle nói. Cậu lôi bản đồ Thế giới Vô hình ra khỏi túi xách. Thành Ferghânâ ở chỗ này, Đường Đá và Yâdigâr ở chỗ này, còn hai đứa thì đang ở trong sa mạc. Cậu thờ dài.

Biết bao thời gian đã trôi đi từ lúc cậu và các bạn đi qua Cánh cổng! Các bạn cậu có gặp nhiều khó khăn như cậu không? Và nhất là họ có đến Yâdigâr như cậu hy vọng từ đầu không? Liệu họ có còn sống không?

- Cái gì thế? Kyle thấy tò mò, sán lại gần và hỏi.

- Đây là bản đồ thế giới của cậu. Cậu xem này, chúng mình đang ở chỗ này

trên bản đồ.

Kyle thích mê đi.

- Đây là lần đầu tiên cậu thấy bản đồ à?

- Ừ. Thế những dấu hiệu ở chỗ này, chỗ này nữa, nghĩa là gì?

Guillemot nhìn Kyle.

- Là chữ, là từ. Cậu không biết đọc à?

- Không.

- Ở đây không có trường lớp gì à? Guillemot hỏi tiếp.

- Có, nhưng ít lắm, mà trường chỉ dành cho một số người thôi.

- Cậu thật không may. Thôi, ta đi nào, Guillemot vừa nói vừa cất bản đồ đi. À quên, cậu nói thêm và chìa tay ra cho Kyle, tờ tên là Guillemot.

Hai đứa lại cất bước nặng nề. Vài giờ sau, bình minh ló rạng. Kyle bắt đầu hốt hoảng.

- Phải tìm ngay một Bokht, nhanh lên, trước khi mặt trời lên.

- Bokht à? Guillemot ngạc nhiên. Những cử chỉ hốt hoảng của Kyle làm cậu lo lắng.

- Ừ, nghĩa là một phiến đá. Nhất định phải tìm ngay, nếu không Sa mạc Ngón ngón sẽ nuốt chửng chúng ta ngay.

Tạm gác các câu hỏi sang một bên, Guillemot giúp Kyle tìm một phiến đá. May là chỉ một chốc sau, Kyle đã reo lên vui sướng:

- Đằng kia, tớ thấy một phiến đá rồi.

Hai đứa vôi vàng tiến về phía một phiến đá to như cái thuyền và trèo lên. Một lúc sau, mặt trời ló ra. Cát bắt đầu rì rầm rên rì xung quanh chúng. Dưới phiến đá, hai đứa cảm thấy sa mạc thụt xuống. Rồi tất cả trở lại bình thường. Bề ngoài là thế. Guillemot nhìn bạn dò hỏi.

- Sa mạc Ngón ngấu là một thực thể sống, Kyle giải thích với Guillemot còn đang bàng hoàng. Ban ngày, nó nuốt tất cả những thứ gì không phải là đá: sinh vật, kim loại, gỗ! Nhưng ban đêm, nó ngủ. Người ta có thể đi qua mà không phải lo ngại gì.

- Thế có ai sống trong cái địa ngục này không?

- Có chứ, Người Cát. Đơn giản là thích nghi thôi mà.

Hai đứa thôi không nói nữa để tiết kiệm nước bọt. Chúng nó quên mất không mang nước theo.

32. CUỘC GẶP GỠ TÒI TÊ

Nào, thế bây giờ ta đi đâu?

- Để tớ xem bản đồ đã. Các bạn cậu đã đưa chúng ta đến chỗ này, phía trái chắc chắn là con đường dẫn đến Thành Ferghânâ. Tớ nghĩ là bọn mình phải đi đường đó. Sau Đồi Di động chắc phải có đường quặt về hướng Yâdigâr.

Coralie ngó qua vai Romaric và thờ ơ nhìn vào tấm bản đồ.

- Nếu cậu đã nói vậy thì cứ thế mà làm. Nhưng mà đi nhanh lên. Tớ đang bị nắng nướng chín đây này.

Bộ lạc Thứ Sáu của Người Biển đã để hai đứa lên một bãi biển phía Đông, nơi không có bọn Gommon và cách xa thành Yénibohor đáng sợ. Matsi khóc rất nhiều khi Coralie ôm bạn vào lòng. “Cậu đừng để ai bắt nạt chỉ vì bố cậu là người gác đồ. Cậu xứng đáng với những gì cậu muốn,” cô thì thầm vào tai bạn.

Romaric chỉ biết siết chặt tay ông Wal và cảm ơn lòng mến khách của ông. Hai đứa hoa tay thật mạnh để giã từ đoàn bè rồi đi sâu vào trong đất liền, nơi người ta bảo chúng là sẽ có đường cái.

- Giờ bọn mình có hai người rồi, Romaric vừa nói vừa bước theo lối mòn vết xe ngựa. Chẳng mấy chốc cả hội mình sẽ đông đủ! Muốn thế thì chỉ cần đi đến Yâdigâr. Món đồ trang sức của Thomas không làm cậu nghĩ ngay đó là hướng tốt nhất phải theo à?

- Có chứ, tớ nhận thấy ngay điều đó. Cậu biết thừa là tớ lúc nào chả chết mê chết mệt vì đồ trang sức.

Romaric nhìn bạn ngạc nhiên. Thế là Coralie đã biết tự chế nhạo bản thân mà chẳng cần ai chỉ cho.

- Nếu nghĩ kỹ ra, cậu nói tiếp, tay mân mê tấm bản đồ, món đồ trang sức là chỉ dẫn duy nhất mà tất cả chúng ta đều có. Tớ cũng thế, tớ nghĩ ngay đến nó. Hy vọng là các cậu kia cũng nghĩ thế.

Chúng đi tiếp một đoạn không nói năng gì. Romaric, vẻ trang trọng một cách khác thường, tỏ ra lúng túng. Bất chợt cậu quyết định:

- Coralie, tớ... tớ còn chưa cảm ơn cậu đã cứu sống tớ hôm nọ, khỏi đám sứa. Cậu thật dũng cảm. Không biết nếu là tớ, tớ có dám làm thế không. Dù sao thì tớ cũng sẽ không bao giờ quên điều đó.

Coralie hơi đỏ mặt và quay sang nhìn bạn vẻ biết ơn.

- Tớ chắc là ở vào vị trí của tớ, cậu cũng sẽ làm vậy thôi. Nhưng tớ thì tớ nghĩ sẽ không bao giờ làm được như thế nữa đâu.

- Thế à? Tại sao?

- Tớ rất sợ bọn sứa! Cái bọn sứa Nóng bỏng đó thật là khủng khiếp!

- Thế nhưng cậu vẫn lao xuống? Romaric sửng sờ. Lòng dũng cảm mà Coralie thể hiện lại có thêm một sắc thái mới.

Cô bé khoái chí thưởng thức lời khen và sự hâm mộ của bạn. Nhưng cô cũng không kìm được câu đùa:

- Vì tớ muốn cho cậu xem đôi hoa tai mới của tớ quá, mà cậu thì lại có vẻ như không muốn bơi đến bè...

- Cậu thật là không tưởng tượng được.

- Cảm ơn! Coralie nháy mắt đáp.

Hai đứa đi mãi đến sập tối mới nghỉ lại dưới chân khu Đồi Di động.

Romaric lấy củ khô nhóm một đống lửa nhỏ. Hai đứa ngồi bên đống lửa ăn cá hun khói bác Wal đưa cho lúc chia tay. Rồi quấn mình trong tấm áo choàng của người lùn thành Virdu, chúng nằm co ro cạnh nhau. Romaric trần trọc mãi không ngủ được.

Đến trưa hôm sau thì chúng đến ngã rẽ mà Romaric đã nói: một con đường đâm thẳng xuống phía Nam. Hai đứa đi theo đường này.

- Nếu mọi việc suôn sẻ thì ngày mai chúng mình sẽ tới Yâdigâr, cậu bé nói.

- Tớ cứ tự hỏi không hiểu cái thành phố đó trông thế nào nhỉ!

- Nếu cứ như bác Wal nói thì chẳng thích thú gì đâu! Bác ấy bảo đó là chốn tụ hội của bọn lưu manh trên khắp Thế giới Vô hình.

- Vậy đấy! Thế mà lẽ ra lúc này tớ đang được ở nhà, ngồi uống trà đá ngoài hiên! Coralie thờ dài.

Con đường lúc này kẹp giữa những hẻm núi đá dốc đứng và men theo một dòng suối đã cạn từ lâu. Chẳng có cây cối gì cả. Không gian lạnh như tờ.

- Chỗ này khiến tớ sồn da gà! Coralie vừa thú nhận vừa nhìn xung quanh đầy nghi ngại. Chúng mình mau đi khỏi đây đi.

Hai đứa dồn bước.

Bỗng một tiếng huýt sáo dài vang động khắp hẻm núi. Hai gã đàn ông xuất hiện từ sau mỏm núi và dùng vũ khí dọa nạt, chặn đường hai đứa trẻ. Tội cướp! Gã thứ nhất, hình thù cổ quái, thấp bé, một mắt lồi to, cái miệng móm trề ra rớt nước dãi, vung súng lên chĩa về phía Coralie khiến cô bé cảm thấy hết sức khó chịu. Gã thứ hai, cao lớn, khoác áo lông gấu, vung vẫy ngọn giáo trước mặt hai đứa trẻ.

Thế là hai đứa bị bắt. Romaric siết chặt nắm đấm: không có vũ khí thì

kháng cự chẳng ích gì. Cậu để cho tụi cướp trói tay và xích chân, giống như Coralie.

Tụi cướp đi theo con đường mòn vuông góc với đường nhựa. Gã lùn đi đầu, còn tên kia, người bốc mùi hôi thối, đi khóa đuôi.

Cả bọn tới một cái hang. Một phiến đá to che gần hết cửa hang. Hai đứa trẻ bị đẩy vào trong hang. Đáy hang xếp đầy rương hòm khóa kín. Một gã đàn ông béo lùn nằm dài trên chiếc giường tạm bợ, vừa ho vừa khạc ra máu làm lấm đẫm chỗ chòm râu dày sẫm màu.

Hai tên cướp dẫn bọn trẻ lại gần gã béo lùn.

- Hừ, trẻ con à? Chúng có đá quý không?

- Ít thôi, thưa sếp, gã cướp mặc áo lông gấu nói. Chúng tôi đã lục soát chúng và chỉ tìm được có thế này...

Hắn đặt xuống giường gã đầu sỏ một vốc nhỏ đá quý, một cái vòng cổ bằng vàng, một cái vòng tay bằng bạc và hai cái hoa tai đá xanh.

- Có còn hơn không, gã đầu sỏ nói. Một phần bộ ngực lông lá của gã quần băng lấm bẩn. Gã đang nằm dưỡng vết thương ở ngực từ trận phục kích trước. Ta sẽ định đoạt số phận chúng vào ngày mai. Thunku mua trẻ con gái trai gì cũng bằng tiền nhau tuốt.

Gã lùn cười khẩy khiến Coralie rùng mình.

Hai đứa bị lôi đến góc hang và bị trói chặt lại.

- Thật là khủng khiếp, Coralie rên rỉ, cầm run run.

- Rồi sẽ ổn thôi, Romaric cố an ủi bạn. Bọn mình sẽ thoát, tớ hứa với cậu đấy.

Hai tên cướp khác lười nhác vợ vẫn trong hang tránh nóng. Tụi cướp cả

thấy có năm tên, kẻ cả đầu sỏ đang nằm trên giường. Romaric thở dài. Đông quá. Cậu thầm phác trong đầu các kế hoạch đào tẩu, nhưng kế hoạch nào cũng không khả thi. Có lẽ chờ đến đêm sẽ dễ dàng hơn.

Một cung thủ gầy gơ xương, với một vết sẹo gớm ghiếc trên mặt, thở hổn hển chạy vào hang báo có đoàn người đi qua hẻm núi.

- Bọn mày vào vị trí đi, tên đầu sỏ quyết định. Ta cướp nốt tụi này rồi ngày mai biến. Mấy cái rương đá quý này đủ để bọn ta sống suốt đời vương giả rồi!

Tụi cướp reo hò vui mừng rồi ủa ra ngoài. Romaric lợi dụng thời cơ định nói lỏng dây trói, nhưng sây sát cả cổ tay mà chẳng ích gì. Tụi cướp trói chặt quá. Bên cạnh cậu, Coralie cũng đang nhúc nhích.

- Tớ chỉ mong cái gã lùn đó ra xa khỏi hang! Cô bé thở dài. Cậu có thấy gã nhìn tớ thế nào không? Tớ vẫn còn sờn hết cả da gà đây này!

- Bình tĩnh đi và cố nghỉ ngơi một chút, Romaric trả lời. Tớ ở đây. Tớ sẽ bảo vệ cậu.

Nhưng, tận đáy lòng mình, cậu bé cảm thấy hoàn toàn bất lực. Cậu chỉ có thể hét lên nếu tụi cướp làm gì cô bé. Ý nghĩ làm cậu tức điên lên và lại cố cởi dây trói mà không được. Cậu thôi không cựa quậy nữa và đấm mình trong cơn tuyệt vọng nhưng yên lặng để khỏi làm Coralie hoảng sợ.

33. BỌN CƯỚP ĐEN ĐÙI

Khúc đường này cứ ghê ghê thế nào ấy!

- Ta hoàn toàn đồng ý với cậu, nhạc sĩ ạ.

Chàng khổng lồ có vết xăm trên đầu ngược đôi mắt xám dò xét xung quanh. Họ vừa đi vào khúc đường lọt giữa các vách đá đầy hiểm trở. Nếu anh ta mà phải phục kích khách qua đường để cướp bóc hay giết hại thì anh ta cũng chọn khúc đường này mà không do dự gì hết!

- Chú nghĩ là chúng ta đang gặp nguy hiểm ạ? Gontrand hỏi, tay bòn chòn gảy dây đàn xi-ta.

- Đó là việc của ta, cậu bé ạ! Chúng ta đã thỏa thuận rõ ràng rồi mà, tối tối cháu đàn hát cho ta vui, còn ta chịu trách nhiệm về những hiểm họa dọc đường.

Người khổng lồ cười khẽ. Gontrand gỡ đầu gỡ tai.

Đúng là từ khi rời đoàn xe của các thương gia Thành Ferghânâ, chưa ai dám gây chuyện với hai chú cháu. Chỉ nhìn thấy Tofann thôi là chả ai muốn gây thù chuốc oán với anh!

Một tiếng huýt sáo dài vang trong hẻm núi. Tiếng huýt sáo chưa dứt thì người khổng lồ đã biến mất. Gontrand chỉ còn một mình trợ trợ đối mặt với mấy gã đàn ông vừa chui ra từ sau mỏm đá. Mấy gã này nhìn nhau nghi ngại.

- Tụi nó có hai người cơ mà, phải không cung thủ?

- Rõ ràng tao đã nhìn thấy hai người lúc đi vào hẻm núi, gã cung thủ trẻ biện bạch.

- Nếu mà nhìn thấy hai, gã cụt một tay huơ huơ cái giáo bằng cánh tay còn lành lặn nói, thế đũa kia đâu?

- Nó đây, thưa các ngài!

Tofann xuất hiện như vừa độn thổ chui lên. Anh nắm lấy sọ gã cụt tay và đập vào tấm thép gắn trên áo da anh đang mặc, ở ngay chỗ tim. Nhanh như chớp, anh rút tiếp một con dao dẹt trong bột ra và đâm vào họng một gã gầy cao lêu đêu, khiến gã liêu xiêu ngã ngửa người, đập vỡ khiên vào một phiến đá.

Những tên còn lại chết đứng vì khiếp hãi.

- Nào, giờ ta nói chuyện nghiêm túc, nếu các ngài đồng ý!

Người khổng lồ đã rút một cây kiếm trông rất khiếp ra khỏi tấm bao bằng da và kim loại anh vẫn đeo trên lưng. Cây kiếm huơ một vòng, suýt nữa chém đứt đầu gã cung thủ, may mà gã cúi xuống tránh kịp. Một nhát nữa giáng từ trên xuống dưới gần như bổ đứt đôi gã mặc áo lông gấu chậm chân hơn. Gã rên lên vì đau đớn rồi đổ sụp xuống. Gã cung thủ đã bỏ cung vì loại vũ khí này không có tác dụng trong trận giáp lá cà, lôi ra một con dao găm và cả gan đối mặt với Tofann. Chàng khổng lồ di chuyển rất mau lẹ. Các động tác của anh đều chính xác và nhanh như chớp. Gã cung thủ chật vật chống lại đòn của Tofann. Gã thử đâm vài nhát nhưng bị Tofann dễ dàng gạt đi. Cuối cùng, chàng khổng lồ chém trúng tay gã cung thủ, khiến gã phải buông dao, rồi đâm vào đùi gã, gã ngã sấp mặt xuống đường. Nằm trên mặt đất, gã cung thủ hung dữ nhìn Tofann, người đầy máu, kiếm gác hờ trên vai, đứng gờm gờm nhìn gã. Sự tương phản giữa hai người lại càng rõ nét vì vẻ gầy nhom của gã cung thủ và gân bắp cuồn cuộn của chàng khổng lồ.

- Này nhóc, đừng sợ. Ta không có thói quen giết kẻ đã ngã. Nhất là kẻ đã bị đánh toi bời! Người được tha mạng.

Ngay từ lúc bắt đầu, Gontrand đã núp sau một tảng đá và kinh ngạc theo

dôi trận ẩu đả. Gã cung thủ đã bị loại khỏi vòng đấu, giờ chỉ còn gã lùn dị dạng đối mặt với chàng khổng lồ, vẻ khiếp sợ rất khó tả.

Tofann tiến về phía gã. Gã lùn quăng vũ khí, vừa chạy trốn vừa la hét. Tofann rượt theo hắn. Gontrand cũng đi theo anh vì sợ phải ở lại một mình với tay cung thủ và đồng xác chết.

Cậu bé vừa thở hổn hển vừa đi vào một cái hang được chiếu sáng bằng đuốc. Tofann đã chặn lại được kẻ trốn chạy và đập vỡ sọ gã bằng một cú đấm. Anh cũng giết nốt một gã đang nằm trong giường hò hét giận dữ.

- Gontrand! Sao cậu lại ở đây?

Sửng sốt, Gontrand đi về phía đáy hang. Romaric và Corélie đang bị trói dựa vào mấy cái rương, nhìn cậu như vừa thấy ma vậy.

- Thôi, ta chia tay nhau ở đây, Tofann nói với ba đứa trẻ.

Người khổng lồ đưa ba đứa đến lối ra khỏi hẻm núi. Lũ kèn kèn đã bắt đầu bay liệng thềm thường quanh nơi diễn ra trận chiến lúc trước.

Gã cung thủ, thực ra chỉ bị thương nhẹ, đã mất dạng.

- Chú có chắc là không muốn đổi ý không? Gontrand rất buồn phải xa người bạn lớn nên cố thuyết phục người khổng lồ lần nữa.

Tofann chỉ cái túi to tướng anh khoác trên người.

- Sao ta lại phải đi đánh thuê nữa khi mà ta đã có tiền của đủ để chỉ phải lao động cho vui thôi?

Sau khi đã cởi trói cho Romaric và Coralie, họ mở những cái rương và khám phá ra cả một kho đá quý cùng đồ trang sức. Gontrand, Romaric và Coralie từ chối lấy những món đồ đã khiến biết bao người thiệt mạng. Tofann thì lấy thỏa thích, rồi dùng những tảng đá to bịt miệng hang lại.

- Bây giờ các cháu chỉ việc men theo con đường này mà đi. Nó dẫn thẳng đến Yâdigâr.

- Thế nhờ chúng cháu lại gặp phải cướp thì sao? Gontrand hỏi lại.

- Giờ thì đó là việc của các cháu, người khổng lồ trả lời rồi điệu giọng nói tiếp. Chẳng lẽ các cháu cứ suốt đời phải có nhũ mẫu sao!

Thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Gontrand, Coralie hiểu là phải kết thúc ngay cảnh từ biệt dùng dằng này. Cô bé tiến lên, kiễng chân hôn lên má người khổng lồ.

- Cảm ơn chú đã cứu chúng cháu.

Cô bé nhớ lại cảm giác nhẹ cả người khi người khổng lồ giết chết tên lùn quái dị.

Romarc bắt tay Tofann, ánh mắt đầy biết ơn và cảm phục, nhưng phải cố nén nỗi nhớ khi người khổng lồ siết chặt tay chú bé. Tofann là một chiến binh tuyệt vời. Cậu chỉ mong ngày nào đó được giống như Tofann! Có lẽ là ít hoang dã và nhiều chất... hiệp sĩ hơn một chút!

Cuối cùng, chàng khổng lồ mặt đầy sẹo ôm Gontrand vỗ nhẹ tình cảm. Cậu bé phải cố nén để không òa khóc. Cậu cảm thấy rất gắn bó với người đàn ông luôn bình tĩnh, hài hước, mạnh mẽ và nhạy cảm này.

Dù đã cố lấy hết can đảm nhưng Gontrand vẫn không muốn nhìn thấy vị thần hộ mệnh của mình ra đi.

Tofann nhẹ nhàng gỡ cậu bé ra và vừa đi vừa ngoái lại chào mấy đứa bé hồi lâu.

- Nếu các cháu đi qua vùng Bắc Vô hình thì nhớ rẽ vào thăm chú ở thảo nguyên.

Chẳng mấy chốc anh đã biến mất sau những hẻm núi. Ba người bạn nhìn nhau.

- Nào, ta tiếp tục cuộc phiêu lưu chứ? Gontrand rụt rè nói.

- Nếu cậu muốn! Romaric đập mạnh vào lưng Gontrand.

- Lên đường thôi, các bạn ơi! Coralie nói, vẻ hơi cải lương một chút. Cô bé rất vui vì cô và các bạn vẫn giữ được lòng dũng cảm dù trải qua bao biến cố.

Khoác tay nhau, chúng lên đường đến Yâdigâr.

34. NGƯỜI CÁT

Nắng như thiêu như đốt. Mắc kẹt trên Bokht, phiến đá rộng bảo vệ chúng khỏi bị sa mạc Ngón ngấu nuốt chửng, hai cậu bé bắt đầu cảm thấy khát cháy họng. Guillemot rút trong túi ra cái áo choàng của Người lùn Virdu còn thừa sau khi cậu chia đồ đạc cho các bạn, và đưa nó cho Kyle để cậu ta núp vào tránh nắng. Kyle ngồi thu lu, tay ôm đầu, không động đậy. Guillemot đứng ngó về phía chân trời, tay khum khum che nắng cho khỏi bị chói mắt.

- Có người kia, cậu bỗng kêu lên. Hình như có người đang đi lại chỗ bọn mình.

Kyle đứng vụt dậy và nhìn về phía bạn vừa chỉ. Đúng là có một đoàn người mặc đồ màu lam, vác súng trường, đang tiến thẳng về phía chúng.

- Lần này thì toi thật rồi, Guillemot nhăn nhó. Chắc chắn đó là bọn cảnh binh Thành Ferghânâ đang truy lùng chúng mình.

Kyle không nói gì.

- Khi thật, bọn mình lại không thể bỏ cái phiến đá này mà trốn chạy! Bọn mình kẹt rồi! Như chuột sập bẫy rồi! Cậu còn cười được à? Guillemot giận dữ hỏi Kyle. Cậu này đúng là đang cười nhìn bạn cứ loay hoay lờn lộn.

- Tớ cười vì sắp được uống rồi! Cậu bé bình tĩnh đáp.

- Cậu nói thế nào ấy chứ! Guillemot rên rỉ. Uống nước trong ngực tôi, quỳ gối và chờ bị treo cổ ư? Tớ chẳng thấy cảnh đó có gì là vui vẻ cả.

Những người vận đồ lam tiến lên chậm chạp. Guillemot nhận ra họ đều mang một thiết bị rất kỳ quặc: chân họ được buộc rất khéo vào những tảng đá rộng bằng một hệ thống dây đai. Họ dùng những phiến đá này để đi như

ván trượt tuyết và họ cũng dùng gậy để đi lại dễ dàng hơn, giống như gậy trượt tuyết, nhưng khoan tròn ở đầu gậy được thay bằng hòn cuội tròn.

- À, hóa ra họ làm vậy! Guillemot reo lên vỗ trán. Thế mà chưa đầy năm phút trước tớ còn nghĩ đến chuyện trốn khỏi phiến đá này vì thấy họ đi mà không bị cát nuốt mất!

- Đó là sai lầm chết người đấy, Kyle nói ngắn gọn, cậu bé có vẻ rất khoái trí. Người Cát có phương tiện riêng để đi giữa ban ngày mà không bị sa mạc nuốt!

- Thế họ không phải là thương gia Thành Ferghânâ à? Guillemot ngạc nhiên hỏi.

- Thương gia? Trên Sa mạc Ngón ngấu, giữa ban ngày ban mặt ư? Không, cậu có thể tin tớ: đó là những Người Cát! Chính xác hơn là những Người Cát thuộc bộ tộc Áo Lam.

Đột nhiên, những kẻ lữ hành lạ lùng bỗng nhón nháo cả lên, chỉ tay về phía hai cậu bé, kêu lên và giơ súng lên đầu.

- Họ có làm gì chúng ta không? Guillemot lo lắng.

- Tớ chắc là không, Kyle cười.

Kyle không nói dối. Nhóm Người Cát huýt sáo và reo hò âm ỉ, tỏ ra rất vui vì gặp hai cậu bé. Họ xúm lại chăm chú cho Kyle và Guillemot. Guillemot không thể hiểu được tại sao hai cậu lại có được vinh dự đó, nhưng rồi cậu nhận thấy họ tỏ ra rất kính nể Kyle. Họ cho hai cậu uống một thứ nước hơi mặn. Rồi họ đặt hai đĩa lên vai hai người to khỏe nhất đám và cả bọn lại lên đường. Chẳng mấy chốc, phiến đá che chở hai đứa đã chẳng còn thấy đâu nữa.

- Tớ chưa kịp nói với cậu, Kyle giải thích vì thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt Guillemot, tớ là con trai các tù trưởng Người Cát.

- Con trai các tù trưởng nghĩa là sao?

- Nghĩa là, Kyle giải thích trong lúc vẫn cố giữ tư thế bất động, giống như Guillemot, để người đang mang chúng không bị mất thăng bằng, người ta tìm thấy tờ gần một cái giếng, lúc tờ còn bé tí. Chỗ có nước là những nơi thiêng liêng đối với bộ lạc tờ. Vì thế, Người Cát cho rằng các vị thần đã gửi tờ cho họ và để tôn vinh các vị thần, họ đã trao tờ cho các tù trưởng nuôi nấng. Vì thế mà tờ trở thành con các vị tù trưởng của ba bộ lạc Người Cát.

- Thế nghĩa là cậu không biết ai là cha mẹ đẻ của mình? Guillemot hỏi.

Kyle sa sầm. Cậu nói khẽ:

- Không.

- Thế thì bọn mình gần như có một điểm chung đấy, Guillemot nói, giọng an ủi. Đúng hơn là một nửa giống nhau. Tờ cũng không biết bố mình là ai.

Ý nghĩ đau đớn này khiến cậu lăn g đi. Guillemot chợt thấy hiện lên gương mặt tươi cười âu yếm của mẹ, làm cậu thấy nhớ da diết những gì cậu yêu thương, những gì thuộc về cuộc đời trước đây của cậu. Giờ đây, trên sa mạc này, tất cả như đã cách xa hàng năm ánh sáng.

Cậu bé chợt quay lại thực tế: người đang mang cậu cầu nhau vì bị mất thăng bằng.

Vài giờ sau, họ đến một đám trại rải rác trên phiến đá Bokht rộng mênh mông, nằm giữa một thung lũng.

Cả nhóm được đón chào vui vẻ, chộn rộn.

- May quá là đã đến nơi, Guillemot lẩm bẩm. Tờ thấy buồn nôn vì phải ngồi trên lưng một người đi lác lư.

- Cậu mệt à? Kyle hớn hờ hỏi. Trông cậu trắng bệch ra kia.

- Còn mắt cậu thì sẽ thâm sì ngay lập tức nếu cậu không ngừng trêu chọc tớ.

- Thôi đừng phàn nàn nữa, hãy nghĩ đến người đã phải cõng cậu trên vai!

Trong lúc hai đứa đang tròng ghẹo nhau, vui sướng vì cuộc phiêu lưu đã kết thúc có hậu, một nhóm người kéo đến vây quanh hai cậu. Một người đàn ông, rất cao và gầy gò, mặc đồ màu lam như những người khác, tách ra khỏi hàng, ôm ghì lấy Kyle. Cậu bé nói với ông vài lời và ông quay lại phía Guillemot:

- Cháu đã giúp con ta trốn thoát. Bộ lạc của ta cũng là của cháu.

Ông nói bằng tiếng Ska, bằng một giọng ung dung trầm ấm. Guillemot suy đoán rằng ông là một trong ba tù trưởng của Người Cát, và có nghĩa là một trong ba người cha của Kyle. Đàn ông, đàn bà và trẻ con vây quanh cậu reo hò vui vẻ. Người ta dẫn cậu về một trong những cái lều to. Họ kéo cậu ngồi xuống, mang đến đồ ăn thức uống.

Một lúc sau, Kyle tới. Xích ở chân cậu bé đã được tháo và cậu mặc đồ của Người Cát, có điều là đồ cậu mặc vừa có màu xanh sẫm, vừa có màu đỏ tươi và màu trắng.

- Tớ thuộc về cả ba bộ lạc, cậu bé giải thích, vẻ rất tự hào trong bộ trang phục mới. Vì thế tớ muốn làm đẹp lòng cả ba bộ lạc và mặc màu tượng trưng của họ.

- Rồi, giờ chương trình thế nào?

- Phải rồi, Kyle dứt ra khỏi dòng suy nghĩ, tối nay bộ lạc sẽ mở hội mừng cậu.

- Tốt lắm, nhưng... ngày mai liệu có ai đưa tớ trở lại đường đi Yâdigâr không? Đừng giận vì tớ làm cậu cụt hứng, ngày tháng cứ thế trôi mà tớ thì có rất ít thời gian.

- Tớ sẽ tự mình dẫn cậu ra đó, Kyle hứa. Nhưng tớ chẳng biết đó có phải là ý hay không. Yâdigar nguy hiểm lắm.

- Có lẽ đó chẳng phải ý hay thật, Guillemot thừa nhận, nhưng tớ không có cách nào khác.

- Được rồi, để mai tính. Kyle nói. Giờ hãy nghĩ đến đêm hội đã!

Guillemot thấy bạn có lý và mỉm cười.

- Bộ lạc cậu sống bằng gì? Guillemot hỏi Kyle đang ngồi trên một trong những chiếc ghế đẩu nhỏ bằng gỗ bọc da, bày quanh chiếc bàn lớn thấp chất đầy đồ ăn thức uống.

Đêm đã xuống. Đêm hội đang lúc cao trào trên khắp phiến đá khổng lồ, giữa sa mạc im lìm. Những cô bé trạc tuổi hai cậu đang lắc lư trong những điệu múa của sa mạc. Gần đó, một người đàn ông thổi những điệu nhạc tuyệt vời bằng một cây sáo bằng kim loại màu đen, trong tiếng cỏ vũ xôn xao.

- Bộ lạc tớ sống bằng nghề bán những khối pha lê màu tím có hình bông hoa, gọi là Gambouri, lượm được trong sa mạc, Kyle trả lời sau hồi lâu im lặng. Nhờ thế mà dân chúng tớ mua được những thứ cần thiết cho cuộc sống. Dân tớ cứ tiếp tục cuộc sống du mục như thế, từ phiến đá này qua phiến đá khác, từ chỗ có nguồn nước này đến chỗ có nguồn nước khác.

- Tớ thèm được như các cậu, Guillemot thở dài. Các cậu có vẻ rất hạnh phúc.

- Cậu biết không, không phải lúc nào cũng được như vậy đâu, Kyle nói tiếp. Người ta kể rằng ngày xưa ngày xưa các bộ tộc chúng tớ thuộc về một dân tộc đi từ thế giới này sang thế giới khác, như bây giờ chúng tớ đi từ giếng này đến giếng khác vậy. Rồi một ngày, ba bộ lạc, lúc đó chỉ là một, đến Thế giới Vô hình. Người Dẫn đường, người biết cách đi từ thế giới này

sang thế giới khác, bị đột tử, và mang theo bí mật xuống mồ. Từ đó, chúng tớ bị buộc phải sống trong sa mạc nguy hiểm này.

- Chuyện hay thật! Guillemot khoái chí. Nhưng đó chỉ là chuyện kể hay là một sự kiện đã thật sự diễn ra?

- Chẳng ai biết. Nhưng chúng tớ vẫn còn gìn giữ được một điều từ thời xa xưa đó: nghi lễ Trăng chết. Tối nay cậu sẽ được xem, sắp đến giờ rồi.

Hai cậu bé còn trò chuyện thêm một lúc nữa. Rồi tiếng sáo, tiếng hát và tiếng cười nói đều im bật.

Theo lời gọi của tù trưởng, các thành viên trong bộ lạc đứng lên và tụ tập dưới bầu trời sao. Đứng đầu là hình dáng cao gầy của vị tù trưởng, người bắt đầu tạo ra những tư thế khác nhau. Những người khác lần lượt bắt chước theo. Tất cả tạo thành một thực thể sống, như một con rắn vậy. Rồi ông tù trưởng bắt đầu ngân nga một khúc ca rất khẽ, với những lời lẽ mà đã lâu lắm rồi chẳng ai còn hiểu ý nghĩa nữa. Kyle bảo thế. Nghi lễ kỳ lạ diễn ra trong khoảng mười phút, rồi mỗi người lại quay về làm việc của mình và lễ hội lại tiếp tục.

- Đó là cách để bộ tộc tớ không quên mất quá khứ xa xưa, Kyle giải thích khi trở về chiếc ghế đầu bên bàn.

Nhưng Guillemot không nghe cậu nữa.

Cậu Đệ tử Phù thủy đã mở sổ tay có bìa da và ghi nhanh tất cả những gì cậu vừa nghe và thấy trong nghi lễ vừa rồi.

35. YÂDIGÂR

Sáng sớm hôm sau, vẫn còn ngái ngủ, Guillemot đã leo lên vai một Người Cát và lên đường, cùng với vài người của bộ lạc Áo lam và Kyle. Cậu này cũng đi ván trượt như những người khác.

- Ồ! Guillemot nhăn nhó vì bị đung đưa theo bước chân người cõng cậu.

- Lẽ ra hôm qua cậu không nên uống nhiều rượu táo chua thế, Kyle trêu chọc.

- Để cho tớ yên! Guillemot càu nhàu, mặt nhăn nhó.

Họ đi như vậy trong nhiều giờ đồng hồ. Người Cát đi rất nhanh và khéo léo sử dụng những ván trượt bằng Đá đi băng băng trên cát. Cuối cùng cũng đến Đường đá, được lát bằng những phiến đá to. Yâdigâr đã thấp thoáng xa xa.

- Thế đấy, Kyle nói. Bọn tớ không đi xa được nữa. Cậu có nhớ không? Người Cát có một thỏa ước với Yâdigâr: Bọn tớ sống ở Sa mạc Ngón ngấu, còn tất cả những gì ở phía bên kia Đường Đá thuộc về Yâdigâr.

Guillemot trèo xuống khỏi vai người mang cậu và đến bên Kyle.

- Cảm ơn Kyle, cảm ơn về tất cả mọi điều.

- Tớ cảm ơn cậu mới phải chứ, con trai các tù trưởng cười rạng rỡ. Chính cậu đã giải thoát cho tớ, cậu nhớ không?

Hai đứa ôm chặt lấy nhau.

- Bất cứ lúc nào cậu cần cũng có thể nhờ tớ, Kyle nói thêm, vẻ trầm xuống. Bất cứ lúc nào, và bất cứ việc gì.

- Cảm ơn tình bạn của cậu, Guillemot nói, giọng nghẹn lại. Liệu chúng mình còn gặp lại nhau không nhỉ?

- Có thể. Ai mà biết được?

- Tớ rất mong thế, Kyle ạ.

Cả hai đứa đều rất xúc động. Kyle rút từ trong chiếc túi do một trong những người của cậu đeo ra cái áo choàng Virdu mà Guillemot đã đưa cho cậu, lúc ở trên tầng Bokht, trong sa mạc, để che nắng.

- Này, cầm lấy, áo của cậu đấy. Áo Virdu chắc đất phải biết.

- Kyle ơi, cậu cứ giữ lấy. Cậu sẽ nhớ đến tớ khi mặc áo này.

Kyle cười rạng rỡ. Guillemot cứ dùng dằng không nỡ chia tay với bạn và những Người Cát khác. Nhưng Yâdigâr là cơ hội duy nhất để cậu tìm lại được bạn bè. Guillemot thở dài, trùm mũ áo lên đầu và bước trên con đường như hiện ra giữa sa mạc. Cậu vẫy tay về phía những người Áo Lam đang quay lại sa mạc và nhìn Kyle lần cuối.

Guillemot không phải là người duy nhất đi Yâdigâr. Trên đường cậu gặp rất nhiều nhóm Ork và người có vũ trang, những thương gia xe chở chạt ních hàng, càng gần thành càng đông. Lúc trở ra, chắc những thương gia này sẽ mang đồ trộm cướp của Thunku đi bán ở Thành Ferghânâ hay những nơi khác.

Cậu bé cố thu mình hết sức trong tấm áo choàng to màu xám.

Lúc đi qua cái cổng duy nhất của Thành Yâdigâr, bên trên có tượng con sư tử khổng lồ có vàng lửa vây quanh, giống như mặt dây chuyền cậu đang giữ, Guillemot bị tên gác cộc cần hỏi. Tên này giống hệt tên đã bắt nạt cậu ở Thành Ferghânâ, bộ mặt thì giống người nhưng trông dữ tợn đến mức có vẻ như hẳn là con lai với một con Ork.

- Này, mày, thằng Virdu kia! Đi với tao!

Guillemot sững người. Rồi cậu lấy lại tinh thần và trả lời bằng giọng trầm nhất cậu có thể tạo ra được:

- Có chuyện gì thế?

- Đừng có trêu tao, thằng lùn. Cứ làm như không biết là ngài Thunku đã cấm dân tộc mày đến thành này vậy! Đi theo tao.

Guillemot không thể nói thêm được gì nữa. Tên gác nửa người nửa quỷ đã rút cây kiếm có khía ra khỏi bao và kê vào họng cậu.

- Được rồi, được rồi, tôi đi theo ông.

Tên gác đi sau cậu, mũi kiếm vẫn kề kề đe dọa. Gã dẫn cậu đi đến một tòa nhà to trùm lên cả Thành Yâdigâr.

Yâdigâr cũng rộng như Ferghânâ, nhưng rất khác thành phố của các thương gia. Quân lính trang bị đến tận răng canh phòng cẩn mật trên những tường thành bao quanh được tu sửa thường xuyên. Nô lệ khó lòng mà trốn thoát khỏi thành này. Yâdigâr đầy những chiến binh và lính đánh thuê đến xin Thunku tuyển mộ. Chúng thường xuyên gây gỗ đánh nhau trên phố hay trong các quán rượu, nơi chúng la cà khi không có việc gì để làm. Guillemot nhận thấy điều đó và thấy lo lắng. Cậu còn gần như cảm thấy mừng vì đi cùng tên quỷ đã bắt giữ cậu. Chẳng có người thổi lửa, cũng chẳng có thợ kim hoàn ở Yâdigâr. Thành phố chỉ có chỗ cho bạo lực và chiến tranh. Thứ duy nhất mà người ta kinh doanh ở đây là vũ khí và những đồ cướp bóc.

Tòa nhà uy nghi nơi Guillemot bị dẫn tới có nhiều chức năng. Phần trung ra cho bàn dân thiên hạ thấy, gồm nhiều tầng, cho thấy sự xa xỉ quá mức và giống như hình ảnh biếm họa các cung điện phương Đông. Phần khuất đi, nơi cậu được đưa tới, gồm nhiều tầng hầm, thì giống như hầm mộ.

Người ta mở một cái cửa bọc sắt dày và đẩy cậu vào một cái hành lang ẩm ướt dẫn đến một xà lim có chấn song nặng, nơi cậu bị tống vào.

36. BỊ CẦM TÙ

Guillemot phải mất một lúc mới quen được với bóng tối bao phủ căn phòng rộng trần vòm. Đầu tiên, cậu quan sát các chấn song cửa, rồi đến những bức tường dày và bóng nhảy lên vì ẩm ướt và đôi chỗ phủ rêu thâm sì.

Cậu nhanh chóng hiểu ra là chẳng có cách gì vượt ngục. Và chỉ đến lúc đó, cậu mới nhận ra là trong phòng còn có nhiều người khác. Họ tụ tập ở cuối phòng, chia thành từng nhóm nhỏ, kẻ đứng, người ngồi trên ván kê sát đất dùng làm giường ngủ, lặng lẽ quan sát người mới đến.

- Tớ đã bảo với các cậu Yâdigâr chắc chắn là nơi lý tưởng để tụ tập mọi người! Một giọng vui vẻ vang lên.

Guillemot ngạc nhiên nhận ra đó là giọng Romaric, người đang tiến lại phía cậu, theo sau là những bóng dáng quen thuộc.

- Romaric! Gontrand! Coralie! Ambre!

Cậu cười sung sướng lao đến ôm chầm lấy các bạn.

- Tuyệt quá đi mất! Tuyệt quá đi mất!

- Đúng là kỳ diệu thật, Ambre lắm bầm sau khi đã ôm Guillemot chặt hơn những người khác. Chuyện gì đã xảy ra khi bọn mình đi qua Cánh cổng đó?

- Tớ sẽ giải thích với các cậu sau... Điều quan trọng là các cậu đều bình an vô sự cả!

- Tớ suýt chết đấy, Gontrand giơ tay phản đối. Cậu có biết tớ hạ cánh xuống đâu không? Trên nóc một cái tháp khổng lồ mà...

- Thế tớ thì sao? Coralie cắt lời Gontrand, tay chống nạnh. Thế cậu nghĩ là

tình dậy trên một cái bè trôi giữa một đám sứa nhưng nhúc thì khá hơn chắc?

- Giữa một đám sứa nhưng nhúc! Gontrand làm bộ bắt chước Coralie.

- Này, còn tớ thì... Romaric toan cướp lời.

- Thế lúc bọn mình bị tụi cướp bắt thì sao? Đó là chuyện đùa chắc! Coralie vẫn nói tiếp, không để ý tới cậu bạn.

- Ồ thì nói đến đám cướp của cậu, Gontrand trả miếng. Nếu tớ mà không ở đó...

- Nếu cậu mà không ở đó á? Táo tợn nhỉ! Chú Tofann cứu chúng tớ đấy chứ! Này, nếu lúc đó cậu gảy đàn xi-ta thì tớ không nói là...

- Bình tĩnh đi! Guillemot kêu lên để mọi người phải nghe mình. Tớ nghĩ là bọn mình đùa nào cũng có rất nhiều chuyện để kể.

- Ồ, Ambre nói. Các cậu thì thế, nhưng tớ thì chẳng gặp chuyện gì đặc biệt cả. Chẳng có gì hết, ngoài những cơn đau đầu khủng khiếp.

- Bọn tớ cũng bị đau đầu vì ... phải nghe cậu than thở! Romaric giễu cợt.

- Tớ sẽ khiến cậu bị đau đầu thật cho mà xem! Cô bé tuyên bố và xông thẳng đến phía Romaric.

- Này, tụi con trai, làm gì đi chứ! Romaric rên rỉ vì bị Ambre túm cổ áo.

Guillemot lao đến chỗ hai đứa, giả vờ tách chúng ra. Thật vui vì được gặp lại cả hội thế này.

Lúc này Guillemot chợt nhận ra một cậu bé mặc đồ màu chói đứng lui ra sau e dè.

- Tớ quên mất, Romaric nói bằng tiếng Ska. Đây là Toti. Cậu ấy cứ dính với

bọn mình từ lúc bọn mình vào tù. Hơn nữa, những người khác đều là người lớn và không thân thiện lắm.

- Cậu ấy rất tốt, Coralie xen vào.

- Có ai không bảo vậy đâu, Ambre thở dài. Nhưng bọn chị không ai nhìn chăm chăm cậu ấy như em!

- Đó là vì bộ trang phục, nó khiến cho cậu ấy có vẻ phong nhã chứ không như các cậu, Coralie giải thích.

- Cảm ơn bạn, Toti nói. Cậu ta có vẻ ngượng ngùng vì bị Romaric và Gontrand cười nhạo hơn là vì nhận xét của Coralie.

- Sao cậu lại phải ngồi tù? Guillemot hỏi.

- Tớ từng là người hầu trong Cung của ngài Thunka. Tớ đói quá nên ăn trộm một quả táo và bị tóm, cậu bé bình thản giải thích.

- Tệ quá! Coralie thốt lên.

- Thế là tớ còn may đấy chứ. Có ối người bị bắt mà còn chẳng biết vì sao cơ.

- Cậu có biết chuyện gì sẽ đến với bọn tớ không? Romaric hỏi.

- Không. Tớ nghĩ là ông chánh ngục sẽ đến gặp các cậu khi ông ấy có thời gian hay muốn đến.

- Tệ thật! Ambre bình luận. Thế còn trong khi chờ đợi?

- Bọn mình có thể bắt đầu kể các cuộc phiêu lưu của từng người, Guillemot đề nghị.

- Hay đấy! Coralie đồng tình. Bọn mình ra ngồi một góc đi.

Guillemot, Ambre và cô em vừa đi ra góc phòng giam vừa tranh luận sôi nổi. Toti, Gontrand và Romaric tiến lại nhập bọn.

-... Sau đoạn ở hẻm núi, ba đưa bọn mình đến Yâdigâr, Gontrand kết luận, sau khi đã nghe chuyện của Guillemot, Coralie, Romaric và đã kể những gian truân của cậu trước khi gặp hai bạn, chúng tớ rất ân hận đã không nghe lời chú Tofann đến nơi đến chốn! Bọn tớ đã bỏ áo choàng Virdu theo lời khuyên của chú ấy...

- Các cậu làm thế là đúng lắm! Guillemot xác nhận. Người Virdu có vẻ không được chào đón ở Yâdigâr!

- Ủ, Gontrand nói tiếp, nhưng chú Tofann cũng đã bảo bọn mình cầm một ít đá quý ở chỗ tụi cướp nhưng bọn mình lại không làm. Bọn mình không muốn trở thành kẻ cướp. Kết quả là bọn mình không có gì để trả tiền vào cửa và thế là bọn mình vào tù, như những kẻ bắt lương tâm thường vậy.

- Giờ thì lại lấy làm tiếc vì đã muốn làm người lương thiện, Romaric cầu nhàu.

- Đến lượt cậu, Ambre, Guillemot nhắc.

- Ô, tớ chẳng gặp chuyện gì lạ thường cả, cô bé thú nhận, bĩu môi thất vọng. Tớ tỉnh dậy một mình, nằm dài trên bãi cỏ, bên cạnh một cái cửa. Tớ thấy rất yếu. Chân tớ không cất bước nổi nữa. Lúc đó tớ đã nghĩ là không hẳn chỉ có chuyện đi từ thế giới này sang thế giới khác!

Tớ thấy dạ dày như có đá đeo, lưỡi cứng đờ.

- Tả cho chúng tớ nghe chỗ có cái cửa xem nào, Guillemot đề nghị.

- Cái cửa nằm sâu trong một thung lũng. Xung quanh có rất nhiều đồi phủ đầy cỏ xa ngút tầm mắt. Tớ lúi bấn đồ Thế giới Vô hình ra và tớ tin chắc lúc đó đang ở khu Đồi Di động.

- Lạ thật, Guillemot thú nhận, vẻ rất rối trí. Tớ cũng sang thế giới này bằng cái cửa đó đấy. Nhưng lúc tớ sang thì cậu không có ở đó, chắc chắn như vậy!

- Cậu cũng không có ở đó lúc tớ sang. Tớ tự nhủ: tớ chỉ có mỗi một mình, thật không bình thường, chắc lại một trò ngốc của Guillemot đây. Nhưng tớ đau đầu đến mức lại thiếp đi một lúc. Tớ nhớ đã mơ thấy ngựa, một đoàn kỵ sĩ. Rồi tớ tỉnh dậy và đi hú họa, trong một lúc lâu. Khi tớ ra khỏi vùng đồi, tớ gặp một đoàn thương gia. Họ tóm tớ và trói lại. Tớ chẳng làm gì được. Tớ hoàn toàn kiệt sức. Thường tớ có bao giờ chịu để thế đâu.

- Đúng thế, Romaric và Guillemot cùng nói.

- Rồi, Ambre nhún vai nói tiếp, họ trói tớ vào một cái xe ngựa. Tớ nghe thấy người đánh xe bảo với một người khác là tớ sẽ bị bán làm nô lệ cho một gã Thunku nào đó, ở Yâdigâr vì lão này trả hậu lắm. Tớ chẳng thấy sợ gì cả. Tớ chỉ muốn được ngủ. Và tớ đã ngủ suốt cho tới khi họ dẫn tớ vào đây.

- Nào, bọn mình thử tổng kết lại xem, Guillemot đề nghị sau hồi lâu im lặng. Cậu, Gontrand, cậu đến một thành phố hoang vắng, trên nóc một tòa tháp bí ẩn, đầy những sách và dụng cụ của phù thủy... Thế mà cậu cũng trốn ra được, giỏi thật!

- Sợ quá khiến người ta làm được những điều khó tưởng tượng, Gontrand khiêm tốn trả lời. Giờ tớ đã hiểu những gì cậu phải chịu đựng khi trốn khỏi tu viện Gifdu!

- Ủ, cũng phải. Thế còn gì nữa không, Gontrand? Guillemot hỏi tiếp.

- Không. Trừ một điều là nêu theo bản đồ Thế giới Vô hình thì cái thành phố hoang vắng ấy là Djaghatael. Và ngay lúc đó tớ đã co linh cảm không hay về cái tháp này. Nhờ có linh cảm đó mà tớ có dũng khí để thoát ra ngoài!

- Cậu, Coralie, Guillemot nói tiếp, cậu tỉnh dậy trên một chiếc bè của Người Biển. Sau đó Romaric đến gặp cậu.
- Bằng cách dễ nhất trên đời, Romaric hài hước.
- Coralie đã kể cho bọn mình nghe những điều bạn ấy biết về Người Biển. Romaric, cậu cũng đã kể về các thầy tu.
- Có vẻ như mọi người ở Thế giới Vô hình đều sợ bọn thầy tu Yénibohor. Romaric xác nhận.
- Sợ và ghét nữa, Coralie thêm vào. Điều này có liên quan đến những vụ bắt cóc trẻ con.
- VẬY, nếu Agathe bị bọn thầy tu Yénibohor bắt cóc thì rắc rối to rồi, Gontrand thở dài.
- Chắc chắn là thế, Guillemot xen vào. Món đồ của con quý Ork mà Thomas đưa cho tớ có mối quan hệ trực tiếp đến Yâdigâr.
- Thế còn tớ thì sao? Ambre bực dọc vì chẳng có gì hay để kể cho các bạn nghe. Tại sao có mỗi mình tớ là cứ ngủ suốt, và cũng chỉ có mỗi mình tớ bị đau đầu lúc sang bên này?
- Đó là điều bí ẩn, Guillemot đồng tình. Cũng như chuyện cậu và tớ cùng đến bằng một cái cửa, nhưng không cùng lúc, vì bọn mình không gặp nhau.
- Tớ có lời giải thích cho việc đau đầu đây: nếu như đầu cậu ít rộng hơn thì... Gontrand trêu chọc.
- Thôi đi, không phải lúc đâu! Romaric cố can hai đứa trong lúc Ambre đấm Gontrand.
- Im lặng đi, các cậu! Toti xen vào. Cậu này không được tham gia vào cuộc thảo luận vì mấy đứa trẻ kia nói tiếng Ys. Ông chánh ngục đến đấy!

Tiếng khóa cửa lách cách và ánh sáng một ngọn đuốc cuối hành lang cho thấy cậu bé nói đúng. Mọi người đều nín thở.

37. THỦ LĨNH QUÂN TRỘM CUỚP THUNKU

Một tên gác mở cửa phòng giam. Hắn đi cùng hai người nữa. Một người ăn vận sang trọng, dáng to khoẻ và sung mãn, chắc là chánh ngục. Gã kia, trông đáng ngại hơn, không có vẻ gì là dân nhà binh: đầu cạo trọc lóc, mắt sắc như chim môi, tấm áo vải len màu nâu làm gã trông giống một thầy tu.

Hắn giơ bàn tay gầy khô thiếu một ngón chỉ về hướng bọn trẻ và nói:

- Lũ nhóc! Đi theo ta.

Bọn trẻ không nhúc nhích, chờ phản ứng của Guillemot.

- Chúng mày có nghe thấy gì không? Tên gác vừa gào lên vừa lấy báng súng đập vào song sắt. Hãy tuân lệnh ngài Cố vấn của Thủ lĩnh Thunku!

Guillemot thở dài, mấy đứa kia cũng vậy, rồi đi theo gã đầu cạo trọc ra ngoài phòng giam.

- Vĩnh biệt Ông Hoàng kẻ trộm, Coralie thì thậm chí có vẻ cãi lương với Toti lúc cả bọn đi ngang qua thẳng bé.

Những đứa kia thì chỉ bắt tay, vỗ vai hoặc nói một lời khích lệ với Toti: “Dũng cảm lên!”. Nói với Toti mà cũng như nói với bản thân chúng vậy.

Rồi cả bọn đi theo tên Cố vấn qua những hành lang dài bất tận.

- Ông Hoàng kẻ trộm... Này, sao em nữ tòn nhẫn thế? Ambre thì thậm chí.

- Lạ thật, Romaric nói thêm, tớ có cảm giác là Toti có vẻ nhẹ người vì bọn mình bị đưa đi.

- Các cậu ngốc lắm, Coralie vừa đáp vừa nhún vai.

Gontrand có vẻ đang suy nghĩ rất lung. Cậu chắc chắn là đã nhìn thấy cái gã đầu trọc trông như chim ăn thịt này. Cậu cố nhớ lại nhưng rồi đành lắc đầu chịu thua. Không thể thế được, vì trước đây cậu đã đến Yâdigâr lần nào đâu.

Cả bọn đi đến chỗ có ánh sáng ban ngày và được đưa vào một phòng rất rộng, ở chính giữa Cung điện.

- Hóa ra đây chính là tội gián điệp đã bị ngài Cố vấn sắc sảo của ta phát giác! Ngự trong chiếc ghế bành to tướng có chạm trổ, Thunku, chủ nhân Thành Yâdigâr, cười mỉa mai.

Thủ lĩnh Thunku có sức vóc phi thường, thể hiện rõ trên khuôn mặt và đôi tay lông lá đầy sẹo do chinh chiến. Chỉ thoạt nhìn hắn, người ta đã hiểu ngay là người của hắn phục tùng vì sợ chứ chẳng phải vì yêu quý gì hắn và hắn sẵn sàng đập vỡ sọ ngay kẻ nào dám phản kháng. Ở hắn toát ra vẻ tự tin tuyệt đối và giọng hắn vang rền như tiếng sấm.

- Các người có chịu nói cái gì đã đưa các người đến đây không? Tay thủ lĩnh nói tiếp, đôi mắt đen nhỏ nheo nheo nhìn mấy đứa trẻ đang sợ hãi.

Bọn trẻ im lặng. Coralie rên rỉ dưới cái nhìn của Thunku tàn ác, và cũng như mấy đứa kia, chờ Guillemot cất lời. Còn cậu đang tuyệt vọng tìm cách thoát ra khỏi tình huống khó khăn.

- Thôi nào, cái vẻ thiếu tự tin này làm ta buồn đấy. Ta sẽ còn buồn hơn nữa nếu phải để các người lại cho ngài Cố vấn. Các người có biết ông ấy đã làm gì trước khi lên chức cố vấn không? Ông ấy tra tấn những kẻ ngoại đạo ở Yénibohor!

Bọn trẻ nhớ lại những gì Romaric và Coralie kể về bọn thầy tu Yénibohor và đều không kìm được ngược ánh nhìn lo ngại về hướng gã đầu trọc đang đứng lui một góc, bên cạnh ngai của Thunku. Guillemot hít một hơi sâu và nói với Thunku:

- Thực ra, chúng tôi thuộc về bộ lạc Áo Lam của Người Cát. Chúng tôi trái lời tù trưởng đi đến đây để mua vũ khí.

Thunku cười khẽ và lắc đầu.

- Người là trưởng nhóm hả? Tên người là gì?

- Tôi tên là... Elyk.

- Này Elyk, ta chẳng tin lời người chút nào.

Giọng Thunku bắt đầu đanh lại.

- Ta còn biết thực ra các người là ai, các người tìm cái gì khi đến đây trong những bộ đồ giả trang thô thiển và những nguyên cơ xuân ngọc. Các người tưởng bọn trẻ con ở Thế giới Vô hình dám cả gan đến tận Yâdigâr ư? Các người thấy được mấy móng trẻ con ở thành này, hả? Dẫn đứa con gái ra đây! Hấn ra lệnh cho tụi gác trực sẵn gần Cánh cổng.

Một lúc sau, hai gã đàn ông quay lại, kéo theo một đứa con gái bị trói vào dây thừng. Con bé có mái tóc sẫm và mắt trũng sâu vì khóc nhiều. Khi vào đến phòng, nhận ra Guillemot, con bé sững người ngạc nhiên.

- Guillemot? Con bé kêu lên. Guillemot, cậu đấy à? Nhưng... làm sao mà...?

Trước mặt tụi trẻ chính là Agathe làng Balangru, gầy, xanh và mệt mỏi.

- Chào con ngọc, Ambre lắm bả một mình. Thế là hồng bét rồi.

Ngồi trên ngai, Thunku phá lên cười như sấm.

- Thế nào, Elyk, hay đúng hơn ta phải gọi người là Guillemot? Người vẫn tiếp tục kể câu chuyện nực cười chứ? Nhưng mà đừng có thê thảm quá đấy! Bọn trẻ Xứ Ys này đến đây để cứu cái con bé khốn khổ này đây!

Hắn lại cười như nắc nẻ.

- Bọn người biết không? Khi con Gommon của ta tha cái con bé này về thay vì thằng bé có quyền lực siêu phàm, cái người ra lệnh cho ta bắt thằng bé đã tức lộn ruột lên! Ông ấy đã bắt ta phải trả giá cho sự sai lầm đó bằng cách để con bé lại cho ta. Ta đã tìm cách biến nó thành con hầu khả dĩ chấp nhận được, nhưng nó không thể nấu nướng ra trò hay đánh bóng áo giáp cho tử tế. Ai mà muốn có nó cơ chứ?

Hắn nhìn Agathe đang cắn chặt môi, giận dữ vì những lời của Thunku và nụ cười sung sướng của Ambre. Rồi hắn nhìn Guillemot chăm chăm dò hỏi.

- Khoảng mười hai tuổi, mắt màu lục, trông có vẻ linh lợi hơn người... Liệu lần này ta có gặp may không nhỉ? Cậu thấy đấy, ta nghĩ là ta sẽ làm cho một người được sung sướng: người đã tìm cậu bấy lâu nay. Ta cũng sung sướng, vì ta sẽ giao cậu với giá rất cao. Ví dụ như việc cho phép người của ta đi từ thế giới này sang thế giới kia theo ý muốn của ta chứ không phải theo ý thích thất thường của ông ta. Như vậy thì trò vui cướp bóc sẽ đa dạng hơn đôi chút.

Bỗng có một tiếng động khủng khiếp, như tiếng nổ vậy.

Người ta nghe thấy những tiếng kêu và tiếng vật lộn ầm ầm. Rồi Cánh cửa gian phòng vỡ tung ra. Một người đàn ông cao lớn, áo quần bụi bặm xuất hiện. Đám người và quỷ Ork có vũ trang đuổi theo ông.

Máu Guillemot như đông lại.

- Thầy Qadehar! Cậu kêu lên.

- Quỷ Azhdar! Thunka thốt lên, sừng sốt.

38. GUILLEMOT NỔI GIẬN

Guillemot, con có khoẻ không? Thầy Qadehar hỏi. Ông đã đến bên cậu học trò của mình, dưới chân cái ngai Thunku đang ngồi và giơ hai bàn tay mở ra đe dọa để bắt bọn lính đứng cách xa một quãng.

- Con khỏe, thưa Thầy! Con rất mừng được gặp lại Thầy!

- Ta cũng thế, con trai ạ, ta cũng thế. Hãy cảm ơn chúa trời của cả ba thế giới là Thomas đã theo đúng chỉ dẫn của con. Và cả việc cái thời hạn do con định ra đã kết thúc ngày hôm qua!

Thừa cơ bọn gác sơ hở vì còn mãi đẩy lùi cuộc tấn công của Qadehar, mấy đứa còn lại: Romaric, Gontrand, Coralie, Ambre và Agathe vây lại quanh ông, theo bản năng.

Phía sau họ, Thunku đứng lên khỏi ngai. Hắn có vẻ tức điên.

- Con quý đáng nguyên rủa! Người dám đến thách thức ta ngay trong cung điện của ta ư? Rồi người sẽ phải hối tiếc!

Từ trên bệ đặt ngai, Thunku gầm lên lao xuống Qadehar. Thầy Phù thủy bị bất ngờ nên không kịp phù phép. Hai người ôm nhau vật lộn dưới đất. Qadehar cố gắng hết sức để chống chọi với những cú đấm như mưa. Nhưng tương quan lực lượng đã rõ ràng.

Thấy kẻ thù đã bị quật ngã bất lực dưới đất, tụi Ork và bọn lính gác khoái trá tiến lại.

- Trốn đi! Qadehar hét lên với lũ trẻ.

- Tóm lấy chúng! Thunku gào lên. Hắn đang giữ chặt Qadehar không để ông cựa quậy.

Bọn quỷ Ork xông lại phía bọn trẻ.

- Làm gì đi chứ, Guillemot, Romaric van vì.

- Ừ, làm ơn nhanh lên! Coralie nói thêm, vắn vẹo hai tay. Tớ không muốn suốt quãng đời còn lại phải ở đây làm nô lệ, quét nhà và đánh bóng áo giáp đâu!

Guillemot hít thở sâu và nhắm mắt lại. Nhất định cậu phải làm cái gì đó. Sau vụ rui ro ở Thành Ferghânâ mà cậu không hé nửa lời với ai, cậu đã thề sẽ không động đến các Linh Phù nữa. Giờ thì chẳng còn cách nào khác. Cậu ngậm ngừng niệm thầm gọi các Linh Phù. Cũng như lúc cậu chui xuống dưới cỗ xe của gã ảo thuật rởm, chẳng Linh Phù nào tự xuất hiện cả. Phải làm gì bây giờ? Bên cạnh cậu, Gontrand đang rú lên: một con Ork vừa tóm lấy tay cậu bé.

- Làm gì đi, tớ xin cậu, Romaric lại van vì. Cậu cũng suýt bị chém một nhát kiếm, may mà tránh kịp.

Sau lưng, Guillemot nghe tiếng thầy Qadehar rên rỉ vì đau. Cậu cảm thấy tức giận khủng khiếp. Cậu rang hết sức thầm sắp xếp trật tự các Linh Phù trong óc. Cậu nhận thấy hai điều: thứ nhất các Linh Phù không có hình dạng thông thường, chúng biến dạng đến mức cậu rất khó nhận ra, thứ hai là cũng như lần trước, *Thursaz* cố tình đứng cách ra xa.

- Chính cậu là người ta cần, chàng láu cá ạ, cậu thì thầm nói một mình qua kẽ răng. Nào, ra đây, ta gọi cậu đấy. Đừng chống lại ta nữa. Mà cũng đừng đẩy *Isaz* đến chỗ ta thay cậu!

- Cậu nói cái gì đấy? Ambre hỏi Guillemot. Từ đầu cuộc ẩu đả, cô bé vẫn không rời mắt khỏi cậu trong khi vẫn dứ dứ cây giáo nhọn được dưới đất đe dọa một con Ork để nó không tiến lên.

Nhưng Guillemot không nghe thấy tiếng cô bé. Mắt vẫn nhắm nghiền, cậu đã lôi được *Thursaz* ra. Linh Phù này hôm nay có cái bụng phệ khác thường

và hơi run run như ngọn nến sắp tắt. Khi Coralie hét lên vì bị một con quỷ lai tím chặt, Guillemot gọi to tên Linh Phù:

- *THUUURSAAAAZ!*

Tất cả mọi người chột sững lại. Từ dưới lòng đất vang lên tiếng rung âm âm khủng khiếp. Bọn lính gác tái mặt, đánh rơi vũ khí, tụi Ork buông những người chúng đang giữ ra và cuống cuống chạy trốn. Bản thân Thunku cũng không tím chặt Qadehar nữa, liếc nhìn Guillemot ngạc nhiên rồi dứ nắm đấm về phía Qadehar và bỏ chạy.

- Các con ơi, nhanh lên, thầy Phù thủy nói. Romaric đỡ ông dậy. Phải ra khỏi tòa nhà ngay.

- Nhưng có chuyện gì vậy ạ? Con đã làm gì, thưa thầy? Guillemot lo lắng hỏi.

- Con đã đọc một câu thần chú mà bình thường ra sẽ làm dừng chân một con Gommon đang chạy. Nhưng ở đây, ở Thế giới Vô hình này, khi con làm vậy, câu thần chú lại phá vỡ một đầu mối dòng năng lượng dưới lòng đất Cung điện của Thunku.

- Thế chuyện gì sẽ xảy ra ạ? Cậu học trò lo lắng.

- Động đất. Nhanh lên, chạy thôi.

Tiếng ồn mỗi lúc một to hơn. Cả bọn ba chân bốn cẳng chạy. Các bức tường bắt đầu nứt nẻ, mặt đất rung chuyển.

- Nhanh lên! Nhanh lên! Qadehar thúc giục bọn trẻ. Ông đang bế Agathe bị trói bằng dây thừng.

- Ááá! Coralie kêu lên khi bị một mảnh đá cẩm thạch rơi từ trần xuống sượt qua.

Ngay phía sau họ, một tên lính gác hét lên, chân bị một cái cột to đổ âm

xuống đê nghiên.

Guillemot vấp phải bức màn trướng và rơi xuống bên một kẽ nứt toang hoác sâu không thấy đáy. Ambre vẫn theo cậu bé như hình với bóng, kịp tóm vai cậu và lôi lên.

- Cảm ơn cậu!

- Để sau đi! Bọn mình phải nhanh lên.

Về phần mình, Romaric vất vả kéo Coralie và luôn miệng hò hét Gontrand chạy giữa cảnh đổ nát và những mảng tường sập. Một con Ork đang càu nhàu biến mất qua một vết nứt, cách chỗ họ vài bước.

- Đi đường này! Qadehar kêu lên mở đường.

Những tiếng rãng rắc khủng khiếp vang lên, tòa nhà bị phá hủy dần dần, cứ như có cái gì đó khổng lồ bị xé rách dưới lòng đất.

- Chỉ tại mình, chỉ tại mình mà mọi chuyện ra nông nỗi này! Guillemot tự nhủ và thề là nếu còn sống thoát ra được, cậu sẽ không bao giờ dùng đến các Linh Phù trong cái Thế giới Vô hình hỗn độn này.

- Cố lên chút nữa thôi, thầy Phù thủy động viên bọn trẻ, chúng ta sắp thoát rồi!

Trước mắt họ là một bức vách thủng để lọt ánh sáng mặt trời. Cả bọn chạy thục mạng.

Khi họ vừa ra khỏi Cung điện cũng là lúc tòa nhà sụp đổ hoàn toàn, dưới ánh mắt sững sờ của bọn lính gác và dân phố. Cả bọn len lén lách vào khe hở giữa hai tòa nhà.

- Theo ta, thầy Phù thủy ra lệnh. Khi chúng hoàn hồn thì cả thành phố sẽ lung sục chúng ta đây.

Qadehar dẫn cả bọn đến một nơi phố xá như mắc cửi. Ông trao Agathe cho Romaric và Gontrand rồi dẫn đầu cả nhóm. Phía sau ông, Guillemot chờ nghe thầy trách cứ.

- Guillemot! Qadehar quát lên, Guillemot! Ông đi rất nhanh và cậu bé cũng như các bạn phải chạy mới theo kịp.

- Con có ý thức được những gì con đã làm không? Dùng bùa câu và dấu của Hiệp hội cho mục đích cá nhân! Rời tu viện Gifdu như một tên kẻ cắp! Rồi lại mở Cánh cổng đến Thế giới Vô hình, kéo theo cả các bạn!

Guillemot mặt tái nhợt. Nhưng Qadehar bình tĩnh lại và thậm chí còn hơi mỉm cười.

- Nếu Thomas không tả cho ta biết đích xác bùa phép mà con đã dùng để mở Cánh cổng thì ta sẽ nghĩ cậu ta bị điên. Đại Pháp sư cũng đã ngạc nhiên hết sức! Guillemot cảm thấy là màn quở trách đã kết thúc.

- Thưa Thầy, con buộc phải làm vậy. Con không biết tại sao, nhưng con buộc phải làm thế.

Qadehar không nghe cậu. Ông chau mày như thể có cái gì đó khiến ông bận tâm.

- Điều làm ta ngạc nhiên, Guillemot ạ, là con đã quên không thêm Wunjo vào câu thần chú của con, nhưng nó vẫn có tác dụng bình thường.

Guillemot hắng giọng.

- Thưa thầy, nhân thể nói về chuyện này...

- Thôi chúng ta sẽ nói sau, con ạ. Thầy Phù thủy ngắt lời. Giờ thì điều quan trọng nhất là tất cả các con đều thoát ra bình an.

Qadehar dừng lại trước một cái cửa thấp. Ông chọn một cái chìa khóa trong

cả chùm ông vừa lôi từ trong túi ra và nhét vào ổ khóa.

- Chúng ta, những Người Truy đuổi, buộc phải có chỗ ẩn nấp ở khắp nơi, thầy Phù thủy giải thích cho bọn trẻ đang tròn mắt ngạc nhiên. Cửa vào Thế giới này xa xôi quá.

Họ bước vào một gian phòng không có cửa sổ. Qadehar đóng cửa lại sau lưng ông và châm ngọn đèn dầu.

- Ở đây, chúng ta sẽ được an toàn trong một thời gian.

- Bao nhiêu lâu ạ? Guillemot hỏi.

- Tất cả phụ thuộc vào việc Thunku muốn tìm bọn ta tới mức nào, Qadehar nói giọng thờ ơ. Mà hẳn thì dám chọc trời đảo đất để tìm ra con đây.

- Nhưng tại sao? Guillemot rên rỉ.

- Ai đó muốn có được con, và đã ra giá... Ta đã nói với con rồi: từ con, pháp thuật có tác dụng đặc biệt. Mà cái gì đặc biệt cũng khiến người ta thèm muốn. Kể cả những loại như Bóng tối. Chắc chính nó muốn bắt cóc con đây!

Guillemot không nói gì. Lúc còn ở tu viện Gifdu, cậu đã nghe lỏm được Đại Pháp sư nói rằng Bóng tối muốn có cậu, nhưng cậu bé vẫn thấy cách lý giải này không thuyết phục. Thầy cậu cũng chẳng cho cậu biết gì nhiều hơn. Vì thế cậu không nói ra suy nghĩ của mình mà quay về phía các bạn cũng đang thờ phào nhẹ nhõm như cậu vì còn được sống sót khỏe mạnh. Trong lúc này, Qadehar suy nghĩ rất lung, vẻ căng thẳng lộ rõ trên nét mặt.

- Này, cậu em họ, sao em cứ sốt ruột thế nhỉ! Romaric vỗ vai nói với Guillemot.

- Cậu biết không? Gontrand bồi thêm. Trong lúc này, trông cậu có vẻ gì đó giống với nhà thơ lang thang người Gô-loa Assurancetourix[7] đấy!

- Đó chắc là một lời khen? Guillemot dò hỏi.

- Tớ không chắc vì đó là lời của nhạc sĩ Gontrand, Romaric xen vào.

Ba đứa còn trêu chọc nhau một lúc nữa.

Trong lúc này, Agathe trút nỗi căng thẳng phải chịu đựng từ suốt mấy tuần qua, gục khóc trên vai Coralie. Ambre quên mối ác cảm với con bé và an ủi nó vài câu. Lúc Agathe đã dịu đi, mệt lả, cả nhóm quay quanh thầy Qadehar.

39. PHÁT KIẾN BẤT CHỢT

Thật không thể tưởng tượng được! Hóa ra có nhiều cửa để đến Thế giới Vô hình ư?

- Vâng thưa Thầy, Guillemot công nhận. Ít nhất cũng phải có năm cửa: Thầy đến bằng cửa chính thức, trên Đảo Giữa, Ambre và con qua cửa trên khu đồi Di động. Coralie qua cửa trên bè của Người Biển, Romaric thì qua cửa trên bãi biển gần Yénibohor. Và cuối cùng là cửa trên tháp Djaghatael nơi Gontrand đã thoát ra.

- Hay thật, thầy Phù thủy lắm bầm một mình rồi quay về phía Gontrand. Con nói rằng một gian phòng trong tòa tháp đó chứa đầy sách và những dụng cụ kỳ lạ hả?

- Vâng, thưa thầy Qadehar, chàng nhạc sĩ trẻ xác nhận.

- Hay thật, thầy Phù thủy nhắc lại. Còn có thứ gì khác nữa không?

- Những cơn đau đầu của con! Ambre xen vào.

Bọn bạn cười nhạo cô bé.

- Thôi đi các con! Thầy Phù thủy phải kêu lên để bọn trẻ yên lặng, rồi nói tiếp, với giọng tỏ ra bình tĩnh: đó là một hiện tượng ít thấy, Ambre ạ, nhưng hoàn toàn có thể giải thích được. Tác động của pháp thuật lên mỗi người phụ thuộc vào thể chất của họ. Có thể là con nhạy cảm hơn người khác.

- Thưa thầy Qadehar, Gontrand nói với giọng nghiêm túc vẻ như đang âm mưu gì đó, Thầy nói thể chất, nhưng có lẽ Thầy muốn nói đến kích cỡ bộ óc, phải không ạ? Ồi, ái!

Thầy Phù thủy phải ráng hết sức mới làm cho bọn trẻ yên lặng và tách

Gontrand ra khỏi tay Ambre. Cùng lúc đó, có tiếng ồn ào ngoài phố khiến cả bọn sực tỉnh. Bọn người của Thunku đang lùng sục trong thành.

- Trốn ở đây cũng chẳng ích gì, thầy Qadehar nói. Sớm muộn gì chúng cũng sẽ tìm ra chúng ta. Cơ hội duy nhất của chúng ta bây giờ là phải tìm cách thoát ra và đến một trong những cái cửa mà các con đã đến. Có lẽ là cửa trên Đồi Di động vì nó gần nhất. Rất mạo hiểm, nhưng chúng ta chẳng có cách nào khác.

Guillemot do dự một lúc, rồi tiến về phía thầy.

- Có chứ, có lẽ có cách khác. Người Cát có một nghi lễ rất lạ, cậu bắt đầu giải thích. Trong nghi lễ này, họ nắm tay nhau và uốn khúc như con rắn...

- Tất cả mọi người cùng lúc à? Coralie cắt ngang.

- Ừ, tất cả xếp hàng sau lưng tù trưởng. Họ gọi đó là Nghi lễ Trăng chết. Các bạn có biết tại sao không?

- Tất nhiên là không, Romaric nhún vai trả lời. Làm thế nào mà bọn tớ biết được?

- Đó là vì, Guillemot nói tiếp, nghi lễ này được thực hiện trong những đêm không có trăng!

- Thế thì sao? Coralie hỏi.

- Ta thấy cái gì rất sáng trong những đêm không trăng?

- Tất nhiên là các vì sao, Qadehar trả lời, ông bắt đầu hiểu ra.

- Điều làm con ngạc nhiên trong nghi lễ này, Guillemot hăng lên, là nó rất giống với cách mở các Cánh cổng thần: mọi người nắm tay nhau và bắt chước tư thế các Linh Phù, còn vị tù trưởng thì đọc một câu thần chú!

- Cái quái gì thế? Romaric ngạc nhiên.

- Con im nào, Qadehar ra lệnh cho Romaric. Ông quay lại phía Guillemot. Con nói tiếp đi.

- Vì vậy, con đã liên hệ những điều đó với truyền thuyết kể rằng ngày xưa Người Cát có thể đi từ thế giới này sang thế giới khác nếu họ muốn.

- Điều đó có thể có nghĩa là, Qadehar cất lời cậu với nụ cười rạng rỡ, Người Cát từng có một bùa phép cổ xưa giúp đi từ thế giới này sang thế giới khác mà không cần phải qua Cửa thần. Thật là tuyệt vời! Chúng ta phải đi ngay lập tức đến Sa mạc Ngón ngấu và...

- Không cần đâu, Thầy ạ, Guillemot ngăn lại. Con đã ghi lại trong sổ tất cả những gì quan trọng liên quan đến nghi lễ rồi.

Thầy Phù thủy lao đến bên cậu bé và ôm cậu vào lòng. Ông ghi cậu bé chặt đến nỗi suýt làm cậu chết ngạt.

- Hoan hô Guillemot! Hoan hô! Ta rất tự hào về con.

Rồi hai thầy trò cúi xuống cuốn sổ bọc da đen nghiền ngẫm, trong khi đám bạn Guillemot lặng yên chăm chú nhìn hai người.

- Theo ý con, Guillemot đánh liều nói, có vẻ như mọi thứ đều theo trình tự của nghi lễ. Nếu có cái gì đó không khớp thì là ở chỗ khác kia.

- Con có lý. Xem này, con có thấy tư thế các Linh Phù có gì lạ không?

Guillemot quan sát các hình vẽ thể hiện đúng hình dáng các Linh Phù quen thuộc.

- Không, con...

Cậu ngừng giữa câu. Điều hiển nhiên đó hiện lên rõ như mặt trời giữa ban ngày.

- Con hiểu rồi! Họ sử dụng các Linh Phù Xứ Ys trong nghi lễ này! Trong Thế giới Vô hình, các Linh Phù có hình dạng khác, tương ứng với những chòm sao của một dải ngân hà khác! Chính vì thế mà các Linh Phù khi con sử dụng ở chợ Ferghânâ và ở cung điện của Thunku trông đều có vẻ biến dạng. Cả *Isaz* lẫn *Thursaz* đều không có tác dụng như con trông đợi! Nghi lễ mà Người Cát tiến hành trong sa mạc chắc chắn là nghi lễ họ đã nhìn thấy lần cuối, khi đi từ Xứ Ys sang Thế giới Vô hình! Để đi ngược lại, lẽ ra họ phải thay đổi nghi lễ theo vị trí của các ngôi sao và theo hình thù mới các Linh Phù!

Guillemot bật dậy và hoa chân múa tay vui sướng trước ánh mắt ngạc nhiên của các bạn và cái nhìn triu mến của người thầy.

Sau đó, hai thầy trò tìm cách chép lại bùa phép theo tham số của Thế giới Vô hình.

Trong lúc này, Ambre và Coralie đọ sức với Gontrand và Romaric trong một trò chơi của Xứ Ys. Trong trò này, người chơi phải kể ra càng nhiều càng tốt những vật nhìn thấy trong vòng một phút. Như thường lệ, các cô bé thắng áp đảo cả hai hiệp. Cũng như thường lệ, bọn con trai bắt đầu vu cho hai cô bé chơi ăn gian. Lúc này, thầy Qadehar và Guillemot đứng dậy.

- Xong rồi, thầy Qadehar vui sướng tuyên bố, chúng ta đã sẵn sàng!

Cùng lúc đó, cửa căn nhà nơi họ trú chân rung lên vì bị đập mạnh.

- Nhanh lên! Không được để phí một giây!

Coralie vội vàng đánh thức Agathe đang ngủ say. Rồi, theo sự chỉ dẫn Cánh cổng thầy Phù thủy, cả bọn nắm tay nhau, như lúc đi qua cửa giữa hai Thế giới. Một cái rìu đập mạnh vào cửa, nhưng cửa vẫn đứng vững do đã được Qadehar phù phép.

- Agathe, ổn không con? Thầy Qadehar hỏi.

Cô bé gật đầu. Cô đã lấy lại được đôi chút sức lực sau mấy giờ nghỉ ngơi và cảm thấy khá hơn.

- Tốt. Quy trình sẽ phức tạp hơn lúc Guillemot làm với các con ở Xứ Ys, Qadehar giải thích. Chúng ta không có cửa, vì thế phải tự tạo ra một cái cửa! Muốn thế, chúng ta phải nắm tay nhau, lần lượt dùng các tư thế thân thể tạo ra hình dạng các Linh phù dùng cho việc đi từ Thế giới này sang Thế giới khác. Cùng lúc đó, ta sẽ đọc thần chú. Các con phải thật chăm chú vào, và mọi việc sẽ ổn cả thôi. Chúng ta không được thử nhiều lần đâu! Các con sẵn sàng chưa?

Cả bọn gật đầu tỏ ý hiểu.

- Thầy có chắc là lần này chúng ta sẽ không bị phân tán mỗi người mỗi nơi khi sang đến thế giới khác không? Coralie không kìm được lo lắng.

- Cậu đừng lo, Romaric an ủi bạn. Lần này có một thầy Phù thủy thực sự đi với bọn mình mà!

Ambre lờm Romaric. Mọi người đều ngạc nhiên là dạo này cô bé lại bệnh Guillemot chăm chặp. Thầy Qadehar giục cả bọn đừng mất thời gian thêm nữa. Ông lần lượt nhanh chóng thể hiện tám tư thế tương ứng với tám Linh Phù của Thế giới Vô hình. Agathe, Coralie, Ambre, Gontrand, Romaric và Guillemot chăm chú bắt chước ông. Thầy Phù thủy niệm một câu thần chú. Khi ông vừa dứt lời, cả bọn nghe thấy, như mấy ngày trước ở Xứ Ys, tiếng cửa mở nghe rất lạ tai. Căn phòng họ đang ngồi mờ đi. Một lần nữa, họ lại cảm thấy bị cuốn vào vòng xoáy đáng sợ và chui xuống một cái hố đen.

40. TRỞ VỀ XÚ YS

Cả bọn cùng xuất hiện giữa một trảng đất quen thuộc. Xa xa, biển đang lấp lánh.

- Trảng đất của tụi Korrigan! Trảng đất của tụi Korrigan! Romaric reo lên. Chúng ta về nhà rồi! Thành công rồi.

Cả bọn reo vui, chạy tứ tung, và Coralie thậm chí còn hôn lên má thầy Qadehar.

- Thôi nào, thôi nào! Thầy Phù thủy nói, cố giấu vẻ cảm động. Đừng chần chừ nữa, trời tối đến nơi rồi! Tụi Korrigan chắc đang quan sát và ngắm nghĩ cách chơi khăm chúng ta đấy!

Họ đi về hướng Dashtikazar, vừa đi vừa huyền thuyên trò chuyện và cười đùa vui vẻ như người ta vẫn làm sau một chuyến phiêu lưu suýt nữa thì đã kết thúc hết sức tồi tệ.

- Thầy Qadehar, Thầy chưa noi làm thế nào mà Thầy biết chúng con bị Thunku giam giữ, Gontrand hỏi. Cậu đang đi cạnh thầy Phù thủy, cun g với Romaric và Coralie.

- Con có quen một người khổng lồ đầy sẹo tên là Tofann không? Sau khi đi qua cửa, ta đi thẳng đến Ferghânâ, thành phố gần nhất, vì nghĩ rằng các con cũng sẽ làm vậy. Ở Ferghânâ, ta được biết là có một Người lùn Virdu đã giúp một cậu bé nô lệ trốn thoát. Ta đã biết là có nhiều áo choàng xám bị ăn trộm ở Gifdu và người Virdu không có thói quen giúp đồng loại, nên ta đã nghĩ ngay đến các con! Trên đường tìm kiếm, ta đến Sa mạc Ngón ngấu, rồi đến Đường Đá nơi ta gặp Tofann, người giúp ta đi theo dấu vết của các con. Thế đấy, chẳng có gì là pháp thuật ở đây!

- Thầy Qadehar, Gontrand lại hỏi, tại sao Thunku lại gọi Thầy là quý

Azhdar?

- Ta thường làm đảo lộn kế hoạch của hắn nên với hắn, ta là quý! Va lại, lẽ ra ta đã phải nghĩ ngay là hắn có vai trò gì đó trong vụ bắt cóc này. Còn Azhdar là tên ta dùng trong Thế giới Vô hình. Còn câu hỏi nào nữa không?

Romaric bắt chước giọng hài hước của Qadehar.

- Dạ có, thưa Thầy: tại sao lắm người quan tâm đến Guillemot thế ạ? Hiệp hội Pháp sư này, Bóng tối này và cả Thầy nữa?

- Ta không thể trả lời cho con được vì ta cũng chưa biết tại sao. Hay đúng hơn là ta chỉ có thể nhắc lại câu trả lời này: vì pháp thuật từ cậu ấy đặc biệt có tác dụng. - Và điều đó gây ra sự thèm muốn, con biết.

Nhưng Thầy giải thích thế nào về việc Guillemot, chỉ sau có ba tháng học, đã làm được những điều mà các Phù thủy phải luyện tập trải trải nhiều năm trời?

- Luyện tập không phải là tất cả, Romaric ạ. Trong mỗi môn học bao giờ cũng có người có năng khiếu hơn người khác...

Câu trả lời không làm cậu bé thỏa mãn, nhưng cũng như em họ mình, cậu giữ điều đó trong lòng và thầm hứa sẽ tìm mọi cách để lý giải nó.

Thầy Qadehar đổi chủ đề:

- Các con có biết mình sẽ trở thành anh hùng thật sự của Xứ Ys không?

- Anh hùng ư? Thế là thế nào ạ? Coralie hỏi.

- Cứ nghĩ mà xem: các con đã đến Thế giới Vô hình và trở về trong khi các con không phải là những Người Truy đuổi. Điều này chưa bao giờ xảy ra! Hơn nữa, các con không về tay trắng: các con đã cứu Agathe làng Balangru khỏi móng vuốt của một kẻ nguy hiểm và đưa về cho cha cô bé. Các con

còn mang lại cho Hiệp hội Phù thủy một bùa phép hết sức quý giá đã bị thất lạc từ nhiều thế kỷ. Còn cần gì nữa để trở thành anh hùng nhỉ?

Rồi mọi người bàn cãi với nhau, nửa đùa nửa thật, về những lợi ích và phiền phức của việc trở thành anh hùng.

Trong lúc này, đi sau mọi người, Guillemot mãi miết suy nghĩ. Còn quá sớm để nhận định rõ ràng mọi việc: mấy ngày nay, các sự kiện cứ bất ngờ tiếp nối nhau xảy ra! Tuy nhiên, có cái gì đó không ổn, cả trong chuyến phiêu lưu của cậu và các bạn trong Thế giới Vô hình lẫn những lời giải thích của thầy Qadehar. Guillemot mơ hồ cảm thấy là thầy, các bạn và cậu đều bị lạc hướng, dù cậu không thể nói chính xác tại sao. Tất cả cứ rối tung lên.

Một chốc sau, Ambre và Agathe lùi lại đi cùng Guillemot. Không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Ambre không thể chịu được khi thấy Agathe cứ chăm chăm nhìn Guillemot.

- Guillemot, Agathe bỗng nhiên nói, có thật cậu và các bạn cậu bắt chấp mọi nguy hiểm chỉ để giải thoát cho tớ không?

- Ồ... đúng đấy, cậu bé vừa trả lời vừa nghĩ không hiểu Agathe muốn gì tiếp theo.

- Bất chấp tất cả những gì tớ đã làm với cậu ở trường, cậu vẫn đến cứu tớ? Agathe nói tiếp.

- Mất mặt đây chuyện cũng bực thật, nhưng không thể so sánh được với việc bị còng chân đi quét sân suốt đời, cậu bé trêu chọc.

Agathe dừng phắt lại giữa đường.

- Guillemot, tớ có điều này quan trọng muốn nói với cậu.

- Này, không được thế đâu nhé! Ambre sừng sộ tiến đến phía Agathe, hai nắm đấm siết chặt.

- Bình tĩnh đi, Ambre, Guillemot can. Agathe, cậu có thể nói trước mặt Ambre, tớ chẳng có gì phải giấu giếm bạn bè.

- Không, điều này tớ chỉ muốn nói riêng với cậu.

Ambre quay sang nhìn Guillemot vẻ vừa đe dọa vừa van nài. Từ lúc gặp lại tới giờ, Guillemot thấy thái độ của Ambre cứ là lạ thế nào ấy. Chẳng biết làm thế nào, cậu bé thở dài rồi đành bảo Ambre:

- Ambre ơi, cậu làm ơn đi với các bạn khác một lúc nhé!

Ambre gườm gườm nhìn Agathe lần chót rồi vừa đi vừa lẩm bẩm. Guillemot quay lại phía Agathe.

- Nào, có gì mà quan trọng thế?

- Lúc đầu, tớ định giữ kín chỉ mình tớ biết thôi. Nhưng rồi tớ nghĩ cậu có quyền được biết. Dù đó chỉ là một thông tin rất mơ hồ và không nên lo lắng quá vì nó.

- Được, tớ nghe cậu đây.

- Chuyện là thế này. Một tối, tớ nghe lỏm được câu chuyện giữa lão Thunku và gã Cố vấn. Cái gã thầy tu nửa mùa này còn tệ hơn cả chủ gã, cứ tin tớ. Rồi hai lão hạ giọng nhắc đến Ngài Sha.

- Sha à, tớ đã nghe thấy cái tên này rồi.

- Ngài Sha sống trong một cái tháp, gần Đại dương Mênh mông. Chẳng ai biết gì nhiều về ông ấy. Người ta bảo ông có quyền lực rất siêu phàm. Người ta không yêu cũng không ghét ông ta. Thực ra là ai cũng sợ ông. Tớ

nghĩ Thunku là người bạn duy nhất của Ngài Sha. Tất nhiên là nếu có thể gọi đó là một người bạn!

- Thôi được rồi, Guillemot sốt ruột, cậu nói nhanh lên xem nào!

- Thunku và gã Cố vấn bảo nhau không hiểu Ngài Sha rồi có tìm được đứa con trai bị đánh cắp từ khi nó mới sinh không. Ông ta chưa bao giờ được gặp nó. Thằng bé đó giờ khoảng mười hai tuổi. Vì tớ biết là có ai đó muốn bắt cóc cậu bằng mọi giá, và vì Ngài Sha kết bè kết đảng với Thunku, tớ nghĩ rằng...

Cô bé không nói hết câu. Guillemot nhìn thẳng vào mắt Agathe. Cậu tỏ vẻ rất bình tĩnh, nhưng trống ngực đập liên hồi.

- Cảm ơn Agathe, rồi cậu bé nói, giọng hơi run run. Dù tớ chưa biết phải làm gì với điều mới được khám phá này.

Hai đứa đứng im lìm một lúc. Cuối cùng Agathe rụt rè cất tiếng.

- Tớ nghĩ là mọi người đang đợi bọn mình.

Guillemot như vừa tỉnh giấc mơ. Cách đó một quãng, Ambre khoanh tay ngồi trên một phiến đá nhìn cậu.

- Ủ, cậu nói phải. Đi thôi.

Vừa cất bước, Guillemot vừa nói thêm:

- Cậu thề với tớ là sẽ không nói với ai nhé?

- Ủ, tớ hứa sẽ không nói với ai đâu.

Hai đứa đi đến chỗ Ambre, rồi cả ba cùng chạy để theo kịp các bạn đang đi trước.

Trên trời, những vì sao đầu tiên lấp lánh dịu dàng trên nền mây đỏ rắng

hoàng hôn.

SỔ TAY GHI CHÉP CỦA GUILLEMOT

Linh Phù

Đó là hai mươi tư từ tương ứng theo bảng chữ cái dựa trên vị trí các vì sao. Linh Phù giúp xâm nhập Trường Năng lượng, nó tương tự như nhưn g chiếc chìa khóa mở ra các sự vật.

Các đặc trưng của một Linh Phù là: số (trật tự và vị trí trong nhóm), hình dáng (tên và dáng vẽ), nội dung (tập hợp các biểu tượng hay biệt danh, ý nghĩa và quyền lực).

Mỗi Linh Phù có nhiều quyền hạn. Khi được người sử dụng bằng cách niệm thầm trong đầu và sau đó đọc thành tiếng (kêu to hoặc lầm nhảm), các Linh Phù có tác dụng đơn giản và trực tiếp.

Ví dụ: Để mở một Cánh cổng bị khóa, mình phải tập trung tư tưởng và mãnh liệt nghĩ về Linh Phù *Elhaz* (để nó hiện lên trong đầu mình) rồi đọc lầm nhảm hoặc kêu to tên nó (tùy thuộc vào Cánh cổng khó mở đến mức nào).

Trường Năng lượng

Chúng ta có thể tưởng tượng nó như một tấm mạng nhện khổng lồ mà từng sợi tơ gắn với vạn vật. Linh Phù mở đường vào Trường Năng lượng và cho phép tác động lên vạn vật. Làm thế nào để hiểu và kiểm soát được Trường Năng lượng với các cơ chế của nó, đó chính là bí quyết của pháp thuật.

Tuy nhiên, phải hết sức cẩn trọng: vì vạn vật đều có mối liên hệ trong Trường Năng lượng, chỉ một hành động đơn giản cũng có thể gây ra hậu quả khôn lường! Vì thế mà Cẩn trọng và Khiêm nhường là điều các Phù thủy phải luôn ghi nhớ!

Cũng chính vì thế mà phải học hỏi và tích lũy kinh nghiệm thật nhiều mới có thể hiểu được. Thầy Qadehar luôn dặn mình: “Cứ học hỏi thật nhiều các hành động và lời nói, rồi chúng sẽ tự đến với con.”

Thần chú

Đó là bùa phép sử dụng các Linh Phù bằng cách kết hợp chúng lại với nhau. Thần chú tổng hợp quyền lực của các Linh Phù khi chúng kết hợp với nhau. Linh Phù là một từ, còn Thần chú là một câu. Nhưng chỉ dùng tên các Linh Phù thì chưa đủ.

Khi thầy Phù thủy sử dụng một Linh Phù đơn lẻ, điều đó tạo ra quan hệ giữa người sử dụng (thầy Phù thủy, người dùng pháp thuật) và kẻ được sử dụng (Linh Phù). Linh Phù sẽ xuất hiện khi được gọi tên, không trắc trở gì cả.

Nhưng trong một câu Thần chú, thầy Phù thủy kết hợp nhiều Linh Phù có quyền lực ngang nhau. Vì thế, muốn kết nối chúng lại, cần buộc chúng cộng tác với nhau. Mà muốn thế thì phải định dạng các Linh Phù bằng cách gọi biệt danh của chúng khiến Linh Phù nào cũng tự nhận ra mình ngay.

Ví dụ: Thần chú để qua Cánh cổng vào Thế giới Vô hình. Thần chú này khá đơn giản vì chỉ có hai Linh Phù (thực ra trên Cánh cổng có chạm khắc một bùa phép phức tạp hơn rất nhiều giúp ta đi qua! Câu Thần chú của mình chỉ cốt cho bùa phép có tác dụng thôi). Mình gọi *Raidhu*, Linh Phù của Viễn du và *Eihwaz*, Linh Phù cho phép liên lạc giữa hai thế giới. Trong đầu, mình buộc hai Linh Phù phải xích lại gần nhau và chấp nhận nhau. Đôi khi rất mất thời gian!

Tiếp đó, mình xin hai Linh Phù cùng phối hợp hành động: “Với quyền lực của Con đường và Nerthus (biệt danh của *Raidhu*), của Ullr và Cánh đôi (biệt hiệu của *Eihwaz*), *Raidhu* (Cỗ xe) ở phía dưới và *Elhwaz* (Người Mở cửa) ở phía trước, hãy dẫn con đi! RE (đây là câu kết chỉ ra rằng các Linh Phù đã liên kết với nhau)!”

Nội khí

Thực ra, nếu Trường Năng lượng là cội nguồn, Linh Phù là công cụ của pháp thuật, thì Nội khí cho phép thực hành pháp thuật.

Nội khí hay còn gọi Khả năng Thiên phú là nguồn khí sống còn của thầy Phù thủy, nó đem lại năng lượng cho các Linh Phù. Chính vì thế mà trong số các Phù thủy có những người mạnh hơn những kẻ khác, vì người có Nội khí mạnh, người có Nội khí yếu. Đây là điều chẳng thể thay đổi được, vì người ta bẩm sinh đã như vậy rồi. Tuy nhiên, như Thầy Qadehar hay nhắc, có Nội khí mạnh không có nghĩa là khỏi cần học hành luyện tập nữa!

Tư thế huyền diệu của Linh Phù

Ta có thể tăng quyền lực các Linh Phù bằng cách thể hiện Tư thế bắt chước chúng. Khi bắt chước hình dạng của Linh Phù, ta làm thay đổi Nội khí của chúng (tức là năng lượng bên trong) bằng cách thu hút năng lượng bên ngoài (ví dụ như những dòng khí trong lòng đất vậy). Linh Phù kết hợp với Tư thế huyền diệu của chúng sẽ mạnh hơn và có ảnh hưởng lớn hơn rất nhiều.

Tất cả những bí mật liên quan đến pháp thuật, bắt đầu bằng việc khám phá ra các Linh Phù, được viết trong cuốn sách có tựa đề là *Bí ẩn các vì sao*. Cuốn sách này còn chứa nhiều điều bí mật nữa mà các thầy Phù thủy còn chưa hiểu hết được. Cuốn sách đã bị đánh cắp từ lâu rồi và không ai biết hiện nó đang ở đâu.

CÁC CHÒM SAO

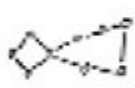
Trong Thế giới Vô Hình, vị trí các vì sao trên trời không giống ở Xứ Ys. Vì thế, các Linh Phù có nguồn gốc từ một số chòm sao, không có hình dạng giống như ở Xứ Ys.

Tuy nhiên, chúng phần nào vẫn giữ được quyền lực của mình.

Để sử dụng các Linh Phù, phải điều chỉnh lại chúng (phải tìm ra dạng tương đương của chúng ở Thế giới Vô hình) và ghi nhớ chúng dưới hình dạng mới.

 Le Corbeau
N (Clyo)

 Les Gémeaux
K (Pantho)

 Le Loup
M (Dagob)

 Les Pléiades
P (Fdm)

BẢNG LINH PHÙ

FEHU (F)

Trật tự: Linh Phù số một

Liên tưởng (biệt danh): Mạng nhện

Ý nghĩa: sự sáng tạo (lửa vũ trụ), sự giàu có (gia súc)

Quyền lực: tạo năng lượng cho các sự vật - hút năng lượng vũ trụ.

URUZ (u/v)

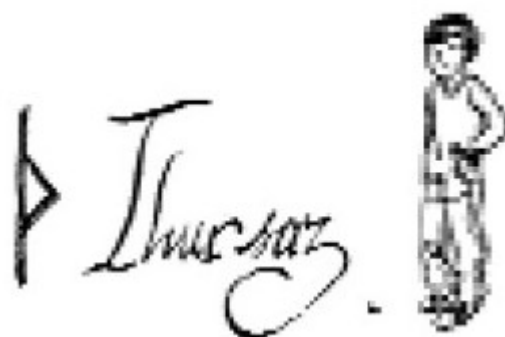
Trật tự: Linh Phù thứ hai

Liên tưởng (biệt danh): Bò hung

Ý nghĩa: sức mạnh cổ xưa (mưa), sự kiến tạo (Người Mẹ Vu trụ)

Quyền lực: dẹp yên các thần linh sở tại - cố định và phát huy tác dụng của cây cỏ - hút năng lượng trái đất.

THURSAZ (t)

Trật tự: Linh Phù thứ ba

Liên tưởng (biệt danh): Đầu Linh dương, Núi

Ý nghĩa: tấn công, tự vệ (gai góc), kháng cự (khổng lồ)

Quyền lực: bảo vệ (nếu được niệm thành tiếng) và hút năng lượng từ lòng đất.

Lưu ý: phải rất cẩn thận khi sử dụng

RAIDHU (R)

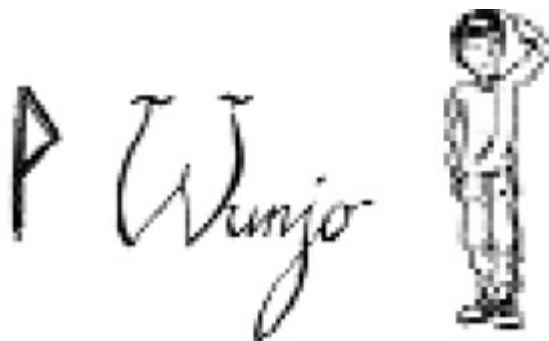
Trật tự: Linh Phù thứ năm

Liên tưởng (biệt danh): Reginn, Đường Nerthus

Ý nghĩa: Viễn du (cỗ xe)

Quyền lực: chuyên tải - tạo ra sự kết nối - tổ chức và ra lệnh - cai quản liên vận - tập trung sức lực (năng lượng xoáy) - không thể thiếu lúc chuyển đổi.

WUNJO (w)

Trật tự: Linh Phù thứ tám

Liên tưởng (biệt danh): Kẻ Hào phóng, Ngọn cờ.

Ý nghĩa: niềm vui và sự hài hòa - tập hợp các thành viên trong một thị tộc.

Quyền lực: bảo vệ các nhóm người - điều hòa hoạt động của các Linh Phù

và giúp cho việc kết hợp chúng được dễ dàng.

NAUDHIZ (n)

Trật tự: Linh Phù thứ mười.

Liên tưởng (biệt danh): Bàn tay (yếu chỉ)[\[8\]](#)

Ý nghĩa: túng thiếu, cùng quẫn (lửa sống) - bốn phận gắn liền với số phận (nhận thức)

Quyền lực: vô hiệu hóa các đòn tấn công bằng pháp thuật - phản kháng chôn g lại các cuộc tấn công - cảnh tỉnh (bản thân).

ISAZ (i)

Trật tự: Linh Phù thứ mười một

Liên tưởng (biệt danh): Kẻ Giỏi giang

Ý nghĩa: điểm cực tịnh, bản thể (băng giá), làm chủ bản thân (chế độ)

Quyền lực: mang năng lượng lại cho bản thân, cô đọng, giữ lại, giúp tập trung và tăng cường ý chí.

EIWAZ (e)

(Linh Phù này rất nguy hiểm)

Trật tự: Linh Phù thứ mười ba (trung tâm)

Liên tưởng (biệt danh): Ullr, Cành đôi

Ý nghĩa: Trục (cây thông đỏ)

Quyền lực: giúp các Thế giới liên lạc với nhau (Người Mở cửa)

Chú ý: phải rất cẩn thận khi sử dụng

PERTHRO (p)

(Linh Phù này rất nguy hiểm)

Trật tự: Linh Phù thứ mười bốn

Liên tưởng (biệt danh): Phù hộ, Ma trận

Ý nghĩa: hướng dẫn chuyển động trong Trường Năng lượng và trong mê cung.

Quyền lực: liên quan đến số phận và các quy luật của số phận - chứa đựng bí mật của Trường Năng lượng - giải thoát - biến chuyển.

Chú ý: phải rất cẩn thận khi sử dụng

ELHAZ (z)

Trật tự: Linh Phù thứ mười lăm

Liên tưởng (biệt danh): Njord, Bà Tô

Ý nghĩa: Cuộc sống, Linh hồn (thiên nga)

Quyền lực: phá khóa, giải tỏa tình huống (dập lửa) - trả miếng lại những thế lực thù địch - bảo vệ bằng pháp thuật.

INGWAZ (ng/gn)

Trật tự: Linh Phù thứ hai mươi

Liên tưởng (biệt danh): Ing, Kẻ Giàu có

Ý nghĩa: Dương lực (định hình)

Quyền lực: tập trung năng lượng - bảo vệ bằng pháp thuật - làm bất động (quan trọng nhất)

DAGAZ (d)

Trật tự: Linh Phù thứ hai mươi ba

Liên tưởng (biệt danh): Ngày, Kỹ sĩ

Ý nghĩa: ánh sáng ban ngày rọi chiếu - sự trở lại vĩnh viễn (mỗi lần mỗi khác) - bí mật của những quãng thời gian.

Quyền lực: chống lại ác thần, đẩy lùi những sự kiện chẳng lành - làm vô hình - tạo và làm ngừng thời gian.

HẾT TẬP 1

-
- [1] Mardi Gras: ngày thứ Ba ăn mừng ngay trước tuần lễ Thánh - ND.
 - [2] Điệu nhảy dân gian phổ biến ở một số vùng nước Pháp - ND.
 - [3] Đây là một tục lệ người xưa tìm kiếm các điềm báo trước may rủi trong bộ lông của một số con vật - ND.

[4] Ngày 1 tháng Mười một, ngày lễ tôn giáo của người Celtic (nhóm các dân tộc nói tiếng Ấn-Âu, có nguồn gốc từ miền Tây Nam nước Đức, từng có mặt ở rất nhiều nơi trên lãnh thổ châu Âu, ngày nay tập trung chủ yếu ở Ailen). Kỳ nghỉ lễ Samain thường kéo dài một tuần - ND.

[5] Xem sổ tay ghi chép của Guillemot ở cuối truyện - ND.

[6] Nhân vật trong truyện tranh “Les Schtroumpfs”, là một Phù thủy rất giỏi thuật giả kim - ND.

[7] Assurancetourix: Tên nhân vật nhạc sĩ trong truyện tranh Astérix.

[8] Trong đạo thì dùng là lửa tam muội . ND.

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET